مجموعه‌ای از الواح جمال اقدس ابهی که بعد از کتاب اقدس نازل شده

* * *

لوح کرمل
لوح اقدس
بشارات
طرازات
تجلّیات
کلمات فردوسیّه
لوح دنیا
اشراقات
لوح حکمت
اصل کلّ الخیر
لوح مقصود
سوره وفا
لوح سیّد مهدی دهجی
لوح برهان
کتاب عهدی
لوح ارض با
منتخباتی از الواح سایره

* * *

۱

لوح کرمل

بسمی الّذی به تضوّعت نفحات الرّحمن فی الامکان حبّذا هذا الیوم المبارک الّذی لا تعادله القرون و الأعصار حبّذا هذا الیوم اذ توجّه وجه القدم الی مقامه اذاً نادت الأشیآء و عن ورائها الملأ الأعلی یا کرمل انزلی بما اقبل الیک وجه اللّه مالک ملکوت الأسمآء و فاطر السّمآء

اذاً اخذها اهتزاز السّرور و نادت بأعلی النّدآء نفسی لاقبالک الفدآء و لعنایتک الفدآء و لتوجّهک الفدآء قد اهلکنی یا مطلع الحیوة فراقک و احرقنی هجرک لک الحمد بما اسمعتنی ندائک و شرّفتنی بقدومک و احییتنی من نفحات آیاتک و صریر قلمک الّذی جعلته صوراً بین عبادک فلمّا جآء امرک المبرم نفخت فیه اذاً قامت القیامة الکبری و ظهرت الأسرار المکنونة فی خزائن مالک الأشیآء

فلمّا بلغ ندائها الی ذاک المقام الأعلی قلنا یا کرمل احمدی ربّک قد کنت محترقة بنار الفراق اذاً ماج بحر الوصال امام وجهک بذلک قرّت عینک و عین الوجود و ابتسم ثغر الغیب و الشّهود طوبی لک بما جعلک اللّه فی هذا الیوم مقرّ عرشه و مطلع آیاته و مشرق بیّناته طوبی لعبد طاف حولک و ذکر ظهورک و بروزک و ما فزت به من فضل اللّه ربّک خذی کأس البقآء باسم ربّک الأبهی ثمّ اشکریه بما بدّل حزنک بالسّرور و همّک بالفرح الأکبر رحمة من عنده انّه هو یحبّ المقام الّذی استقرّ فیه عرشه و تشرّف بقدومه و فاز بلقائه و فیه ارتفع ندائه و صعدت زفراته

یا کرمل بشّری صهیون قولی اتی المکنون بسلطان غلب العالم و بنور ساطع به اشرقت الأرض و من علیها ایّاک ان تکونی متوقّفة فی مقامک اسرعی ثمّ طوفی مدینة اللّه الّتی نزّلت من السّمآء و کعبة اللّه الّتی کانت مطاف المقرّبین و المخلصین و الملائکة العالین و احبّ ان ابشّر کلّ بقعة من بقاع الأرض و کلّ مدینة من مدائنها بهذا الظّهور الّذی به انجذب فؤاد الطّور و نادت السّدرة الملک و الملکوت للّه ربّ الأرباب هذا یوم فیه بشّر البحر البرّ و اخبره بما یظهر من بعد من عنایات اللّه المکنونة المستورة عن العقول و الأبصار یا بحر افرح سوف تجری سفینة اللّه علیک و یظهر به اهل البهآء الّذین ذکرهم فی کتاب الأسمآء

تبارک مولی الوری الّذی بذکره انجذبت الذّرّات و نطق لسان العظمة بما کان مکنوناً فی علمه و مخزوناً فی کنز قدرته انّه هو المهیمن علی من فی الأرض و السّمآء باسمه المقتدر العزیز المنیع

۲

لوح اقدس

هذا اللّوح الأقدس نزّل من الملکوت المقدّس لمن اقبل الی قبلة العالم الّذی اتی من سمآء القدم بمجده الأعظم

بسم الرّبّ ذی المجد العظیم

هذا کتاب من لدنّا الی الّذی ما منعته سبحات الأسمآء عن اللّه فاطر الأرض و السّمآء لتقرّ به عینه فی ایّام ربّه المهیمن القیّوم

قل یا ملأ الابن أحتجبتم باسمی عن نفسی ما لکم لا تتفکّرون کنتم نادیتم ربّکم المختار باللّیل و النّهار فلمّا اتی من سمآء القدم بمجده الأعظم ما اقبلتم و کنتم من الغافلین

فانظروا فی الّذین اعرضوا عن الرّوح اذ اتاهم بسلطان مبین کم من الفریسیّین اعتکفوا فی الهیاکل باسمه و کانوا ان یتضرّعوا لفراقه فلمّا فتح باب الوصال و اشرق النّور من مشرق الجمال کفروا باللّه العلیّ العظیم و ما فازوا بلقائه بعد الّذی وعدوا به فی کتاب اشعیا و عن ورائه فی کتب النّبیّین و المرسلین و ما اقبل منهم الی مشرق الفضل الّا الّذین لم یکن لهم عزّ بین النّاس و الیوم یفتخر باسمه کلّ ذی عزّ مبین و اذکر اذ افتی علی قتله من کان اعلم علمآء مصره فی عصره و آمن به من کان یصطاد الحوت فاعتبر و کن من المتذکّرین

كذلک فانظر فی هذا الزّمان کم من الرّهبان اعتکفوا فی الکنایس و یدعون الرّوح فلمّا اتی بالحقّ ما تقرّبوا الیه و کانوا من المبعدین طوبی لمن ترکهم و اقبل الی مقصود من فی السّموات و الأرضین

یقرؤون الانجیل و لا یقرّون للرّبّ الجلیل بعد الّذی اتی بملکوته المقدّس العزیز الجمیل قل انّا جئنا لکم و حملنا مکاره الدّنیا لخلاصکم أ تهربون من الّذی فدی نفسه لحیوتکم اتّقوا اللّه یا ملأ الرّوح و لا تعقّبوا کلّ عالم بعید هل تظنّون انّه اراد نفسه بعد الّذی کان تحت سیوف الأعدآء فی کلّ الأحیان او اراد الدّنیا بعد الّذی سجن فی اخرب البلدان فأنصفوا و لا تتّبعوا الظّالمین

ان افتحوا ابواب قلوبکم انّ الرّوح قائم خلفها ما لکم ان تبعدوا من اراد ان یقرّبکم الی مقرّ منیر قل انّا فتحنا لکم ابواب الملکوت هل انتم تغلقون علی وجهی ابواب البیوت ان هذا الّا خطأ کبیر قل انّه اتی من السّمآء کما اتی منها اوّل مرّة ایّاکم ان تعترضوا علی ما یقول کما اعترض الأحزاب من قبلکم علی ما قال کذلک یعلّمکم الحقّ ان انتم من العارفین

قد اتّصل نهر الأردن بالبحر الأعظم و الابن فی الواد المقدّس ینادی لبّیک اللّهمّ لبّیک و الطّور یطوف حول البیت و الشّجر ینادی قد اتی المقصود بمجده المنیع قل قد جآء الأب و کمل ما وعدتم به فی ملکوت اللّه هذه کلمة الّتی سترها الابن اذ قال لمن حوله انتم الیوم لا تحملونها فلمّا تمّ المیقات و اتی الوقت اشرقت الکلمة عن افق المشیّة ایّاکم یا ملأ الابن ان تدعوها عن ورائکم تمسّکوا بها هذا خیر لکم عمّا عندکم انّه لقریب بالمحسنین قد قضت السّاعة الّتی سترنا علمها عمّن علی الأرض کلّها و عن الملائکة المقرّبین قل انّه شهد لی و انا اشهد له انّه ما اراد الّا نفسی و یشهد بذلک کلّ منصف علیم

انّا فی بحبوحة البلآء ندع النّاس الی اللّه مالک الأسمآء قل ان استبقوا الی ما وعدتم به فی کتب اللّه و لا تسلکوا سبیل الجاهلین قد حبس جسدی لعتق انفسکم ان اقبلوا الی الوجه و لا تتّبعوا کلّ جبّار عنید انّه قبل الذّلّة الکبری لعزّکم و انتم فی وادی الغفلة تحبرون انّه فی اخرب البیوت لأجلکم و انتم فی القصور قاعدون

قل اما سمعتم صوت الصّارخ الّذی کان ان ینادی فی برّیّة البیان و یبشّرکم بربّکم الرّحمن الا انّه قد اتی بالحقّ فی ظلل التّبیان بالحجّة و البرهان و الموحّدون یرون الملکوت امام وجهه طوبی لمن اقبل الیه و ویل لکلّ منکر مریب

قل للقسّیس قد اتی الرّئیس ان اخرج عن خلف الحجاب باسم ربّک مالک الرّقاب و بشّر النّاس بهذا الظّهور الأکبر العظیم قد جآء روح الحقّ لیرشدکم الی جمیع الحقّ انّه لا یتکلّم من عند نفسه بل من لدن علیم حکیم

قل هذا لهو الّذی مجّد الابن و رفع امره ضعوا یا اهل الأرض ما عندکم و خذوا ما امرتم به من لدن قویّ امین قدّسوا آذانکم و توجّهوا بقلوبکم لتسمعوا النّدآء الأحلی الّذی ارتفع من شطر السّینا مقرّ ربّکم الأبهی انّه یجذبکم الی مقام ترون فیه انوار الوجه الّتی اشرقت من هذا الأفق المنیر

قل یا ملأ القسّیسین دعوا النّواقیس ثمّ اخرجوا من الکنایس ینبغی لکم الیوم بأن تصیحوا بین الأمم بهذا الاسم الأعظم أ تختارون الصّمت بعد الّذی کلّ حجر و شجر یصیح بأعلی النّدآء قد اتی الرّبّ ذو المجد الکبیر طوبی لمن سبق الیه انّه ممّن یثبت اسمه الی الأبد و یذکرنّه الملأ الأعلی کذلک قضی الأمر من لدی الرّوح فی هذا اللّوح البدیع من یدع النّاس باسمی انّه منّی و یظهر منه ما یعجز عنه من علی الأرض کلّها ان اتّبعوا سبیل الرّبّ و لا تعقّبوا الغافلین طوبی لنائم انتبه من القوّات و قام عن بین الأموات قاصداً سبیل الرّبّ الا انّه من جوهر الخلق لدی الحقّ و انّه من الفائزین

قل انّه قد اشرق عن جهة الشّرق و ظهر فی الغرب آثاره تفکّروا فیه یا قوم و لا تکونوا کالّذین غفلوا اذ جآءتهم الذّکری من لدن عزیز حمید ان استیقظوا من نسمة اللّه انّها فاحت فی العالم طوبی لمن وجد عرفها و کان من الموقنین

قل یا ملأ الأساقف انتم انجم سمآء علمی فضلی لا یحبّ ان تتساقطوا علی وجه الأرض ولکن عدلی یقول هذا ما قضی من لدی الابن و لا یتغیّر ما خرج من فمه الطّاهر الصّادق الأمین انّ النّاقوس یصیح باسمی و ینوح لنفسی ولکنّ الرّوح فی

سرور مبین قل جسد الحبیب یشتاق الصّلیب و رأسه اراد السّنان فی سبیل الرّحمن انّه لا تمنعه عمّا اراد سطوة الظّالمین قد دعونا کلّ الأشیآء الی لقآء ربّک مالک الأسمآء طوبی لمن اقبل الی اللّه مالک یوم الدّین

یا ملأ الرّهبان ان اتّبعتمونی اجعلکم ورّاثاً لملکوتی و ان عصیتمونی اصبر بحلمی و انا الغفور الرّحیم

ان یا برّ الشّام این برّک قد تشرّفت بقدوم الرّبّ هل وجدت عرف الوصل او تکون من الغافلین

قد تحرّکت بیت لحم من نسمة اللّه نسمع ندائها تقول یا ربّ الکریم این استقرّ مجدک العظیم قد احیتنی نفحات وصلک بعد الّذی اذابنی هجرک لک الحمد بما کشفت السّبحات و جئت مع القوّات بجلال مبین نادیناها عن ورآء سرادق العظمة و الکبریآء یا بیت لحم قد ظهر هذا النّور من المشرق و سار الی المغرب الی ان اتاک فی آخر ایّامه فأخبرینی هل الأبنآء یعرفون الأب و یقرّون له او ینکرونه کما انکر القوم من قبل عند ذلک ارتفع صریخها و قالت انت العلیم الخبیر انّا نشاهد کلّ شیء یشهد لنا منهم من یعرف و یشهد و اکثرهم یشهدون و لا یعرفون

قد اخذ اهتزاز اللّقآء طور السّینآء و ارتفع ندائه الأحلی فی ذکر ربّه الأبهی و یقول ای ربّ اجد عرف قمیصک کأنّک تقرّبت بالآثار و شرّفت بقدومک تلک الدّیار طوبی لشعبک لو یعرفونک و یجدون عرفک فویل للرّاقدین

طوبی لک یا ایّها المقبل الی الوجه بما خرقت الأحجاب و کسّرت الأصنام و عرفت مولاک القدیم قد قام علینا اهل الفرقان من‌دون بیّنة و برهان و عذّبونا فی کلّ الأحیان بعذاب جدید ظنّوا بأنّ البلآء یمنعنا عمّا اردنا فباطل ما هم یظنّون انّ ربّک لهو الحاکم علی ما یرید

ما مررت علی شجر الّا و خاطبه فؤادی یا لیت قطعت لاسمی و صلب علیک جسدی هذا ما نزّلناه فی کتاب السّلطان لیکون ذکری لأهل الأدیان انّ ربّک لهو العلیم الحکیم

انّک لا تحزن بما فعلوا انّهم اموات غیر احیآء دعهم للموتی ثمّ ولّ وجهک الی محیی العالمین ایّاک ان یحزنک مقالات الّذین غفلوا ان استقم علی الأمر و بلّغ النّاس بالحکمة الکبری کذلک یأمرک مالک الأرض و السّمآء انّه لهو العزیز الکریم سوف یرفع اللّه ذکرک و یثبت من القلم الأعلی ما تکلّمت به فی حبّه انّه ولیّ المحسنین

ذکّر من قبلی من سمّی بالمراد قل طوبی لک یا مراد بما نبذت مرادک و اخذت مراد العالمین

قل طوبی لراقد انتبه من نسماتی طوبی لمیّت حیّ من نفحاتی طوبی لعین قرّت بجمالی طوبی لقاصد قصد خبآء عظمتی و کبریائی طوبی لخائف هرب الی ظلّ قبابی طوبی لعطشان سرع الی سلسبیل عنایتی طوبی لجائع هرع عن الهوی لهوائی و حضر علی المائدة الّتی نزّلتها من سمآء فضلی لأصفیائی طوبی لذلیل تمسّک بحبل عزّی و لفقیر استظلّ فی سرادق غنائی طوبی لجاهل اراد کوثر علمی و لغافل تمسّک بحبل ذکری طوبی لروح بعث من نفحتی و دخل ملکوتی طوبی لنفس هزّتها رایحة وصلی و اجتذبتها الی مشرق امری طوبی لأذن سمعت و للسان شهدت و لعین رأت و عرفت نفس الرّبّ ذی المجد و الملکوت و ذی العظمة و الجبروت طوبی للفائزین طوبی لمن استضآء من شمس کلمتی طوبی لمن زیّن رأسه باکلیل حبّی طوبی لمن سمع کربی و قام لنصرتی بین شعبی طوبی لمن فدی نفسه فی سبیلی و حمل الشّداید لاسمی طوبی لمن اطمأنّ بکلمتی و قام بین الأموات لذکری طوبی لمن انجذب من نغماتی و خرق السّبحات بقدرتی طوبی لمن وفی بعهدی و ما منعته الدّنیا عن الورود فی بساط قدسی طوبی لمن انقطع عن سوائی و طار فی هوآء حبّی و دخل ملکوتی و شاهد ممالک عزّی و شرب کوثر فضلی و سلسبیل عنایتی و اطّلع بأمری و ما سترته فی خزاین کلماتی و طلع من افق المعانی بذکری و ثنائی انّه منّی علیه رحمتی و عنایتی و مکرمتی و بهائی

بشارات

هذا ندآء الأبهی الّذی ارتفع من الأفق الأعلی فی سجن عکّآء

هو المبیّن العلیم الخبیر

حقّ شاهد و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع ندا و کلمهٔ علیا آنکه از کوثر بیان آذان امکان از قصص کاذبه مطهّر شود و مستعدّ گردد از برای اصغاء کلمهٔ طیّبهٔ مبارکهٔ علیا که از خزانهٔ علم فاطر سماء و خالق اسماء ظاهر گشته طوبی للمنصفین

یا اهل ارض

بشارت اوّل که از امّ الکتاب در این ظهور اعظم بجمیع اهل عالم عنایت شد محو حکم جهاد است از کتاب تعالی الکریم ذو الفضل العظیم الّذی به فتح باب الفضل علی من فی السّموات و الأرضین

بشارت دوم اذن داده شده احزاب عالم با یکدیگر بروح و ریحان معاشرت نمایند عاشروا یا قوم مع الأدیان کلّها بالرّوح و الرّیحان کذلک اشرق نیّر الاذن و الارادة من افق سمآء امر اللّه ربّ العالمین

بشارت سوّم تعلیم السن مختلفه است از قبل از قلم اعلی این حکم جاری حضرات ملوک ایّدهم اللّه و یا وزرای ارض مشورت نمایند و یک لسان از السن موجوده و یا لسان جدیدی مقرّر دارند و در مدارس عالم اطفال را بآن تعلیم دهند و همچنین خطّ در این صورت جمیع ارض قطعهٔ واحده مشاهده شود طوبی لمن سمع النّدآء و عمل بما امر به من لدی اللّه ربّ العرش العظیم

بشارت چهارم هر یک از حضرات ملوک وفّقهم اللّه بر حفظ این حزب مظلوم قیام فرماید و اعانت نماید باید کل در محبّت و خدمت او از یکدیگر سبقت گیرند این فقره فرض است بر کل طوبی للعاملین

بشارت پنجم این حزب در مملکت هر دولتی ساکن شوند باید بامانت و صدق و صفا با آن دولت رفتار نمایند هذا ما نزّل من لدن آمر قدیم

بر اهل عالم طرّاً واجب و لازم است اعانت این امر اعظم که از سماء ارادهٔ مالک قدم نازل گشته شاید نار بغضا که در صدور بعضی از احزاب مشتعل است بآب حکمت الهی و نصائح و مواعظ ربّانی ساکن شود و نور اتّحاد و اتّفاق آفاق را روشن و منوّر نماید

امید آنکه از توجّهات مظاهر قدرت حقّ جلّ جلاله سلاح عالم باصلاح تبدیل شود و فساد و جدال از مابین عباد مرتفع گردد

بشارت ششم صلح اکبر است که شرح آن از قبل از قلم اعلی نازل نعیماً لمن تمسّک به و عمل بما امر به من لدی

اللّه العلیم الحکیم

بشارت هفتم زمام البسه و ترتیب لحی و اصلاح آن در قبضهٔ اختیار عباد گذارده شد ولکن ایّاکم یا قوم ان تجعلوا انفسکم ملعب الجاهلین

بشارت هشتم اعمال حضرات رهبه و خوریهای ملّت حضرت روح علیه سلام اللّه و بهائه عنداللّه مذکور ولکن الیوم باید از انزوا قصد فضا نمایند و به ما ینفعهم و ینتفع به العباد مشغول گردند و کل را اذن تزویج عنایت فرمودیم لیظهر منهم من یذکر اللّه ربّ ما یری و ما لا یری و ربّ الکرسیّ الرّفیع

بشارت نهم باید عاصی در حالتی که از غیر اللّه خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید طلب مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جایز نه چه که سبب و علّت آمرزش و عفو الهی نبوده و نیست و همچنین این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلّت است و حقّ جلّ جلاله ذلّت عباد خود را دوست ندارد انّه هو المشفق الکریم عاصی باید مابین خود و خدا از بحر رحمت رحمت طلبد و از سماء کرم مغفرت مسئلت کند و عرض نماید

الهی الهی اسألک بدمآء عاشقیک الّذین اجتذبهم بیانک الأحلی بحیث قصدوا الذّروة العلیا مقرّ الشّهادة الکبری و بالأسرار المکنونة فی علمک و اللّآلئ المخزونة فی بحر عطائک ان تغفر لی و لأبی و امّی انّک انت ارحم الرّاحمین لا اله الّا انت الغفور الکریم

ای ربّ تری جوهر الخطآء اقبل الی بحر عطائک و الضّعیف ملکوت اقتدارک و الفقیر شمس غنائک ای ربّ لا تخیّبه بجودک و کرمک و لا تمنعه عن فیوضات ایّامک و لا تطرده عن بابک الّذی فتحته علی من فی ارضک و سمائک

آه آه خطیئاتی منعتنی عن التّقرّب الی بساط قدسک و جریراتی ابعدتنی عن التّوجّه الی خبآء مجدک قد عملت ما نهیتنی عنه و ترکت ما امرتنی به

اسألک بسلطان الأسمآء ان تکتب لی من قلم الفضل و العطآء ما یقرّبنی الیک و یطهّرنی عن جریراتی الّتی حالت بینی و بین عفوک و غفرانک

انّک انت المقتدر الفیّاض لا اله الّا انت العزیز الفضّال

بشارت دهم حکم محو کتب را از زبر و الواح برداشتیم فضلاً من لدی اللّه مبعث هذا النّبإ العظیم

بشارت یازدهم تحصیل علوم و فنون از هر قبیل جایز ولکن علومی که نافع است و سبب و علّت ترقّی عباد است کذلک قضی الأمر من لدن آمر حکیم

بشارت دوازدهم قد وجب علی کلّ واحد منکم الاشتغال بأمر من الأمور من الصّنائع و الاقتراف و امثالها و جعلنا اشتغالکم بها نفس العبادة للّه الحقّ تفکّروا یا قوم فی رحمة اللّه و الطافه ثمّ اشکروه فی العشیّ و الاشراق لا تضیّعوا اوقاتکم بالبطالة و الکسالة و اشتغلوا بما تنتفع به انفسکم و انفس غیرکم کذلک قضی الأمر فی هذا اللّوح الّذی لاحت من افقه شمس الحکمة و البیان

ابغض النّاس عند اللّه من یقعد و یطلب تمسّکوا بحبل الأسباب متوکّلین علی اللّه مسبّب الأسباب هر نفسی بصنعتی و

یا بکسبی مشغول شود و عمل نماید آن عمل نفس عبادت عنداللّه محسوب ان هذا الّا من فضله العظیم العمیم

بشارت سیزدهم امور ملّت معلّق است برجال بیت عدل الهی ایشانند امنآء اللّه بین عباده و مطالع الأمر فی بلاده

یا حزب اللّه مربّی عالم عدل است چه که دارای دو رکن است مجازات و مکافات و این دو رکن دو چشمه‌اند از برای حیات اهل عالم چون که هر روز را امری و هر حین را حکمی مقتضی لذا امور بوزرای بیت عدل راجع تا آنچه را مصلحت وقت دانند معمول دارند نفوسی که لوجه اللّه بر خدمت امر قیام نمایند ایشان ملهمند بالهامات غیبی الهی بر کل اطاعت لازم امور سیاسیّه کل راجع است به بیت عدل و عبادات به ما انزله اللّه فی الکتاب

یا اهل بها شما مشارق محبّت و مطالع عنایت الهی بوده و هستید لسان را بسب و لعن احدی میالائید و چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمائید آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول افتاد مقصود حاصل والّا تعرّض باطل ذروه بنفسه مقبلین الی اللّه المهیمن القیّوم سبب حزن مشوید تا چه رسد بفساد و نزاع امید هست در ظلّ سدرهٔ عنایت الهی تربیت شوید و به ما اراده اللّه عامل گردید همه اوراق یک شجرید و قطره‌های یک بحر

بشارت چهاردهم شدّ رحال مخصوص زیارت اهل قبور لازم نه مخارج آن را اگر صاحبان قدرت و وسعت به بیت عدل برسانند عنداللّه مقبول و محبوب نعیماً للعاملین

بشارت پانزدهم اگرچه جمهوریّت نفعش بعموم اهل عالم راجع ولکن شوکت سلطنت آیتی است از آیات الهی دوست نداریم مدن عالم از آن محروم مانند اگر مدبّرین این دو را جمع نمایند اجرشان عنداللّه عظیم است

چون در مذاهب قبل نظر بمقتضیات وقت حکم جهاد و محو کتب و نهی از معاشرت و مصاحبت با ملل و همچنین نهی از قرائت بعضی از کتب محقّق و ثابت لذا در این ظهور اعظم و نبأ عظیم مواهب و الطاف الهی احاطه نمود و امر مبرم از افق ارادهٔ مالک قدم بر آنچه ذکر شد نازل

نحمد اللّه تبارک و تعالی علی ما انزل فی هذا الیوم المبارک العزیز البدیع اگر جمیع عالم هر یک دارای صدهزار لسان شود و الی یوم لا آخر له بشکر و حمد ناطق گردد هرآینه بعنایتی از عنایات مذکوره در این ورقه معادله ننماید یشهد بذلک کلّ عارف بصیر و کلّ عالم خبیر

از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل که حضرات ملوک و سلاطین را که مظاهر قدرت الهی و مطالع عزّت ربّانیند تأیید فرماید بر اجراء اوامر و احکامش انّه هو المقتدر القدیر و بالاجابة جدیر

۴

طرازات

بسمی المهیمن علی الأسمآء

حمد و ثنا مالک اسماء و فاطر سماء را لایق و سزاست که امواج بحر ظهورش امام وجوه عالم ظاهر و هویدا آفتاب امرش حجاب قبول نفرمود و بکلمهٔ اثباتش محو راه نیافت منع جبابره و ظلم فراعنه او را از اراده بازنداشت جلّ سلطانه و عظم اقتداره

سبحان‌اللّه با اینکه آیات عالم را احاطه نموده و حجّت و برهان بمثابهٔ نور از هر شطری ظاهر و مشرق عباد جاهل غافل بل معرض مشاهده میشوند ایکاش باعراض کفایت مینمودند بل در کلّ حین در قطع سدرهٔ مبارکه مشورت نموده و مینمایند از اوّل امر مظاهر نفس بظلم و اعتساف بر اطفاء نور الهی جهد نمودند ولکنّ اللّه منعهم و اظهر النّور بسلطانه و حفظه بقدرته الی ان اشرقت الأرض و السّمآء بضیائه و اشراقه له الحمد فی کلّ الأحوال

سبحانک یا اله العالم و مقصود الأمم و الظّاهر بالاسم الأعظم الّذی به اظهرت لآلئ الحکمة و البیان من اصداف عمّان علمک و زیّنت سموات الأدیان بأنوار ظهور شمس طلعتک

اسألک بالکلمة الّتی بها تمّت حجّتک بین خلقک و برهانک بین عبادک ان تؤیّد حزبک علی ما یستضیء به وجه الأمر فی مملکتک و تنصب رایات قدرتک بین عبادک و اعلام هدایتک فی دیارک

ای ربّ تراهم متمسّکین بحبل فضلک و متشبّثین بأذیال ردآء کرمک قدّر لهم ما یقرّبهم الیک و یمنعهم عن دونک اسألک یا مالک الوجود و المهیمن علی الغیب و الشّهود ان تجعل من قام علی خدمة امرک بحراً موّاجاً بارادتک و مشتعلاً بنار سدرتک و مشرقاً من افق سمآء مشیّتک انّک انت المقتدر الّذی لا یعجزک اقتدار العالم و لا قوّة الأمم لا اله الّا انت الفرد الواحد المهیمن القیّوم

یا ایّها الشّارب رحیق بیانی من کأس عرفانی امروز از حفیف سدرهٔ منتهی که در فردوس اعلی از ید قدرت مالک اسماء غرس شده این کلمات عالیات اصغا گشت

طراز اوّل و تجلّی اوّل که از افق سماء امّ الکتاب اشراق نموده در معرفت انسانست بنفس خود و بآنچه سبب علوّ و دنوّ و ذلّت و عزّت و ثروت و فقر است بعد از تحقّق وجود و بلوغ ثروت لازم و این ثروت اگر از صنعت و اقتراف حاصل شود نزد اهل خرد ممدوح و مقبولست مخصوص عبادی که بر تربیت عالم و تهذیب نفوس امم قیام نموده‌اند ایشانند ساقیان کوثر دانائی و هادیان سبیل حقیقی نفوس عالم را بصراط مستقیم راه نمایند و بآنچه علّت ارتفاع و ارتقاء وجود است آگاه سازند راه راست راهی است که انسان را بمشرق بینائی و مطلع دانائی کشاند و بآنچه سبب عزّت و شرف و بزرگیست رساند

رجا آنکه از عنایت حکیم دانا رمد ابصار رفع شود و بر بینائیش بیفزاید تا بیابند آنچه را که از برای آن بوجود آمده‌اند امروز آنچه از کوری بکاهد و بر بینائی بیفزاید آن سزاوار التفاتست این بینائی سفیر و هادی دانائی است نزد صاحبان حکمت دانائی خرد از بینائی بصر است اهل بهاء باید در جمیع احوال بآنچه سزاوار است عمل نمایند و آگاه سازند

طراز دوم معاشرت با ادیانست بروح و ریحان و اظهار ما اتی به مکلّم الطّور و انصاف در امور

اصحاب صفا و وفا باید با جمیع اهل عالم بروح و ریحان معاشرت نمایند چه که معاشرت سبب اتّحاد و اتّفاق بوده و هست و اتّحاد و اتّفاق سبب نظام عالم و حیات امم است طوبی از برای نفوسی که بحبل شفقت و رأفت متمسّکند و از ضغینه و بغضا فارغ و آزاد

این مظلوم اهل عالم را وصیّت مینماید ببردباری و نیکوکاری این دو دو سراجند از برای ظلمت عالم و دو معلّمند از برای دانائی امم طوبی لمن فاز و ویل للغافلین

طراز سوّم فی الخلق انّه احسن طراز للخلق من لدی الحقّ زیّن اللّه به هیاکل اولیائه لعمری نوره یفوق نور الشّمس و اشراقها هر نفسی بآن فائز شد او از جواهر خلق محسوب است عزّت و رفعت عالم بآن منوط و معلّق خلق نیک سبب هدایت خلق است بصراط مستقیم و نبأ عظیم نیکوست حال نفسی که بصفات و اخلاق ملأ اعلی مزیّن است

در جمیع احوال بعدل و انصاف ناظر باشید در کلمات مکنونه این کلمهٔ علیا از قلم ابهی نازل

یا بن الرّوح احبّ الأشیآء عندی الانصاف لا ترغب عنه ان تکن الیّ راغباً و لا تغفل منه لتکون لی امیناً و انت توفّق بذلک ان تشاهد الأشیآء بعینک لا بعین العباد و تعرفها بمعرفتک لا بمعرفة احد فی البلاد فکّر فی ذلک کیف ینبغی ان تکون ذلک من عطیّتی علیک و عنایتی لک فاجعله امام عینیک

اصحاب انصاف و عدل بر مقام اعلی و رتبهٔ علیا قائمند انوار برّ و تقوی از آن نفوس مشرق و لائح امید آنکه عباد و بلاد از انوار این دو نیّر محروم نمانند

طراز چهارم فی الأمانة انّها باب الاطمینان لمن فی الامکان و آیة العزّة من لدی الرّحمن من فاز بها فاز بکنوز الثّروة و الغنآء امانت باب اعظم است از برای راحت و اطمینان خلق قوام هر امری از امور باو منوط بوده و هست عوالم عزّت و رفعت و ثروت بنور آن روشن و منیر

چندی قبل این ذکر احلی از قلم اعلی نازل

انّا نذکر لک الأمانة و مقامها عند اللّه ربّک و ربّ العرش العظیم انّا قصدنا یوماً من الأیّام جزیرتنا الخضرآء فلمّا وردنا رأینا انهارها جاریة و اشجارها ملتفّة و کانت الشّمس تلعب فی خلال الأشجار توجّهنا الی الیمین رأینا ما لا یتحرّک القلم علی ذکره و ذکر ما شاهدت عین مولی الوری فی ذاک المقام الألطف الأشرف المبارک الأعلی ثمّ اقبلنا الی الیسار شاهدنا طلعة من طلعات الفردوس الأعلی قائمة علی عمود من النّور و نادت بأعلی النّدآء یا ملأ الأرض و السّمآء انظروا جمالی و نوری و ظهوری و اشراقی تاللّه الحقّ انا الأمانة و ظهورها و حسنها و اجر لمن تمسّک بها و عرف شأنها و مقامها و تشبّث بذیلها انا الزّینة الکبری لأهل البهآء و طراز العزّ لمن فی ملکوت الانشآء و انا السّبب الأعظم لثروة العالم و افق الاطمینان لأهل الامکان کذلک انزلنا لک ما یقرّب العباد الی مالک الایجاد

یا اهل البهآء انّها احسن طراز لهیاکلکم و ابهی اکلیل لرؤوسکم خذوها امراً من لدن آمر خبیر

طراز پنجم در حفظ و صیانت مقامات عباد اللّه است باید در امور اغماض نکنند بحقّ و صدق تکلّم کنند اهل بهاء باید اجر احدی را انکار ننمایند و ارباب هنر را محترم دارند و بمثابهٔ حزب قبل لسان را ببدگوئی نیالایند

امروز آفتاب صنعت از افق آسمان غرب نمودار و نهر هنر از بحر آن جهت جاری باید بانصاف تکلّم نمود و قدر نعمت را دانست لعمر اللّه کلمهٔ انصاف بمثابهٔ آفتاب روشن و منیر است از حقّ میطلبیم کلّ را بانوارش منوّر فرماید انّه علی کلّ شیء قدیر و بالاجابة جدیر

این ایّام راستی و صدق تحت مخالب کذب مبتلا و عدل بسیاط ظلم معذّب دخان فساد جهان را اخذ نموده بشأنی که لا یری من الجهات الّا الصّفوف و لا یسمع من الأرجآء الّا صلیل السّیوف از حقّ میطلبیم مظاهر قدرت خود را تأیید فرماید بر آنچه سبب اصلاح عالم و راحت امم است

طراز ششم دانائی از نعمتهای بزرگ الهی است تحصیل آن بر کلّ لازم این صنائع مشهوده و اسباب موجوده از نتائج علم و حکمت اوست که از قلم اعلی در زبر و الواح نازل شده قلم اعلی آن قلمی است که لآلی حکمت و بیان و صنائع امکان از خزانهٔ او ظاهر و هویدا

امروز اسرار ارض امام ابصار موجود و مشهود و اوراق اخبار طیّار روزنامه فی‌الحقیقه مرآت جهانست اعمال و افعال احزاب مختلفه را مینماید هم مینماید و هم میشنواند مرآتیست که صاحب سمع و بصر و لسانست ظهوریست عجیب و

امریست بزرگ ولکن نگارنده را سزاوار آنکه از غرض نفس و هوی مقدّس باشد و بطراز عدل و انصاف مزیّن و در امور بقدر مقدور تفحّص نماید تا بر حقیقت آن آگاه شود و بنگارد

در امر این مظلوم آنچه ذکر نموده‌اند اکثری از راستی محروم بوده گفتار نیک و صدق در بلندی مقام و شأن مانند آفتاب است که از افق سماء دانش اشراق نموده امواج این بحر امام وجوه عالم پیدا و آثار قلم حکمت و بیان هویدا

در صحیفهٔ اخبار نوشته‌اند این عبد از ارض طاء فرار نموده به عراق عرب رفته سبحان‌اللّه این مظلوم در آنی خود را پنهان ننموده لازال امام وجوه قائم و موجود انّا ما فررنا و لم نهرب بل یهرب منّا عباد جاهلون خرجنا من الوطن و معنا فرسان من جانب الدّولة العلیّة الایرانیّة و دولة الرّوس الی ان وردنا العراق بالعزّة و الاقتدار للّه الحمد امر این مظلوم بمثابهٔ آسمان مرتفع و مانند آفتاب مشرق و لائح ستر را در این مقام راهی نه و خوف و صمت را مقامی نه

اسرار قیامت و شروط ساعت کلّ مشهود ولکن عباد غافل و محجوب و اذا البحار سجّرت و اذا الصّحف نشرت تاللّه الحقّ انّ الصّبح تنفّس و النّور اشرق و اللّیل عسعس طوبی للعارفین طوبی للفائزین

سبحان‌اللّه قلم متحیّر که چه تحریر نماید لسان متفکّر که چه ذکر کند بعد از زحمتهای فوق‌العاده و حبس و اسر و عذاب چندین‌ساله مشاهده میشود آنچه خرق شده اعظم از آن حائل گشته و ابصار را منع نموده و نور ادراک را ستر کرده مفتریات حدیثه از قدیمه بمراتب اکبر ملاحظه میگردد

ای اهل بیان اتّقوا الرّحمن در حزب قبل تفکّر نمائید عمل چه بود و ثمر چه شد آنچه گفته‌اند کذب و آنچه عمل نموده‌اند باطل الّا من حفظه اللّه بسلطانه

لعمر المقصود اگر نفسی تفکّر نماید منقطعاً عن العالم قصد نیّر اعظم کند و خود را از غبار ظنون و دخان اوهام مقدّس و مطهّر سازد آیا علّت گمراهی حزب قبل چه بود و که بود الی حین معرضند و بهواهای خود مقبل مظلوم لوجه اللّه میگوید من شآء فلیقبل و من شآء فلیعرض انّه کان غنیّاً عمّا کان و ما یکون

ای اهل بیان مانع و حاجب نفوسی بودند بمثابهٔ هادی دولت‌آبادی با عمّامه و عصا ناس بیچاره را باوهاماتی مبتلا نمودند که الی حین منتظرند نفس موهوم از مقام موهومی ظاهر شود فاعتبروا یا اولی الألباب

یا هادی بشنو ندای ناصح امین را از شمال بیمین توجّه نما و از ظنّ بیقین سبب اضلال مشو نور مشرق امر ظاهر آیات محیط ولّ وجهک شطر اللّه المهیمن القیّوم از ریاست لوجه اللّه بگذر و ناس را واگذار از اصل بیخبری و آگاه نیستی

یا هادی در سبیل الهی صاحب یک وجه باش نزد مشرکین مشرکی و نزد موحّدین موحّد در نفوسی که در آن ارض جان و مال را انفاق نمودند تفکّر نما شاید پند گیری و متنبّه شوی انّ الّذی یحفظ جسده و روحه و ما عنده خیر ام الّذی انفق کلّها فی سبیل اللّه انصف و لا تکن من الظّالمین بعدل تمسّک نما و بانصاف تشبّث شاید دین را دام ننمائی و از برای دینار چشم از حقّ نپوشی ظلم تو و امثال تو بمقامی رسیده که قلم اعلی باین اذکار مشغول خف عن اللّه انّ المبشّر قال انّه ینطق فی کلّ شأن انّنی انا اللّه لا اله الّا انا المهیمن القیّوم

یا اهل بیان شما را از ملاقات اولیا منع نموده‌اند سبب این منع چه و علّت چه انصفوا باللّه و لا تکونوا من الغافلین نزد اهل بصر و منظر اکبر سبب منع واضح و علّت مشهود لئلّا یطّلع احد علی اسراره و اعماله

یا هادی تو با ما نبودی و آگاه نیستی بگمان عمل منما از همه گذشته حال در آثار ببصر خود رجوع کن و در آنچه ظاهر شده تفکّر نما رحم کن بر خود و بر عباد بمثابهٔ حزب قبل سبب ضلالت مشو سبیل واضح دلیل لائح ظلم را بعدل و اعتساف را بانصاف بدل نما امید هست نفحات وحی ترا مؤیّد فرماید و سمع فؤادت باصغاء کلمهٔ مبارکهٔ قل اللّه ثمّ ذرهم فی خوضهم یلعبون فائز شود رفتی و دیدی حال بانصاف تکلّم نما بر خود و ناس مشتبه منما هم جاهلی و هم بیخبری بشنو ندای

مظلوم را و قصد بحر علم الهی نما شاید بطراز آگاهی مزیّن شوی و از ما سوی اللّه بگذری ندای ناصح مشفق را که من غیر ستر و حجاب امام وجوه ملوک و مملوک مرتفع است اصغا کن و احزاب عالم طرّاً را بمالک قدم دعوت نما اینست آن کلمهئی که از افق آن نیّر فضل مشرق و لائح است

یا هادی این مظلوم منقطعاً عن العالم در اطفاء نار ضغینه و بغضا که در قلوب احزاب مشتعل است سعی و جهد بلیغ مبذول داشته باید هر صاحب عدل و انصافی حقّ جلّ جلاله را شکر نماید و بر خدمت این امر اعظم قیام کند که شاید بجای نار نور ظاهر شود و مقام بغضا محبّت لعمر اللّه اینست مقصود این مظلوم و در اظهار این امر اعظم و اثبات آن حمل بلایا و بأساء و ضرّاء نمودهایم تو خود گواهی بر آنچه ذکر شد اگر بانصاف تکلّم کنی انّ اللّه یقول الحقّ و یهدی السّبیل و هو المقتدر العزیز الجمیل

البهآء من لدنّا علی اهل البهآء الّذین ما منعهم ظلم الظّالمین و سطوة المعتدین عن اللّه ربّ العالمین

۵

تجلّیات

صحیفة اللّه المهیمن القیّوم

هو السّامع من افقه الأعلی

شهد اللّه انّه لا اله الّا هو و الّذی اتی انّه هو السّرّ المکنون و الرّمز المخزون و الکتاب الأعظم للأمم و سمآء الکرم للعالم و هو الآیة الکبری بین الوری و مطلع الصّفات العلیا فی ناسوت الانشآء به ظهر ما کان مخزوناً فی ازل الآزال و مستوراً عن اولی الأبصار انّه هو الّذی بشّرت بظهوره کتب اللّه من قبل و من بعد من اقرّ به و بآیاته و بیّناته انّه اقرّ بما نطق به لسان العظمة قبل خلق الأرض و السّمآء و قبل ان یظهر ملکوت الأسمآء به ماج بحر العلم بین الأنام و جری فرات الحکمة من لدی اللّه مالک الأیّام

طوبی لبصیر شهد و رأی و لسمیع سمع ندائه الأحلی و لید اخذت الکتاب بقوّة ربّها سلطان الآخرة و الأولی و لسریع سرع الی افقه الأعلی و لقویّ ما اضعفته سطوة الأمرآء و ضوضآء العلمآء و ویل لمن انکر فضل اللّه و عطائه و رحمته و سلطانه انّه ممّن انکر حجّة اللّه و برهانه فی ازل الآزال

و نعیماً لمن نبذ الیوم ما عند القوم و اخذ ما امر به من لدی اللّه مالک الأسمآء و فاطر الأشیآء الّذی اتی من سمآء القدم بالاسم الأعظم و بسلطان لا تقوم معه جنود الأرض یشهد بذلک امّ الکتاب فی اعلی المقام

یا علی قبل اکبر انّا سمعنا ندائک مرّة بعد مرّة اجبناک بما لا تعادله اذکار العالم و یجد منه المخلصون عرف بیان الرّحمن و العشّاق نفحات الوصال و العطشان خریر کوثر الحیوان طوبی لمن فاز به و وجد ما تضوّع فی هذا الحین من یراعة اللّه المهیمن العزیز الوهّاب

نشهد انّک اقبلت و قطعت السّبیل الی ان وردت و حضرت و سمعت ندآء المظلوم الّذی سجن بما اکتسبت ایدی الّذین کفروا بآیات اللّه و برهانه و انکروا هذا الفضل الّذی به انارت الآفاق طوبی لوجهک بما توجّه و لأذنک بما سمعت و للسانک بما نطق بثنآء اللّه ربّ الأرباب نسأل اللّه ان یجعلک علماً لنصرة امره و یقرّبک الیه فی کلّ الأحوال

و نذکر اولیآء اللّه و احبّائه هناک و نبشّرهم بما نزّل لهم من ملکوت بیان ربّهم مالک یوم الحساب ذکّرهم من قبلی و نوّرهم بأنوار نیّر بیانی انّ ربّک هو العزیز الفضّال

یا ایّها النّاطق بثنائی اسمع ما قاله الظّالمون فی ایّامی منهم من قال انّه ادّعی الرّبوبیّة و منهم من قال انّه افتری علی اللّه و منهم من قال انّه ظهر للفساد تبّاً لهم و سحقاً لهم الا انّهم من عبدة الأوهام

انّا اردنا ان نبدّل اللّغة الفصحی انّ ربّک هو المقتدر المختار اراده آنکه بلسان پارسی نطق نمائیم که شاید اهل ایران طرّاً بیانات رحمن را بشنوند و بیایند و بیابند

تجلّی اوّل که از آفتاب حقیقت اشراق نمود معرفت حقّ جلّ جلاله بوده و معرفت سلطان قدم حاصل نشود مگر بمعرفت اسم اعظم اوست مکلّم طور که بر عرش ظهور ساکن و مستویست و اوست غیب مکنون و سرّ مخزون کتب قبل و بعد الهی بذکرش مزیّن و بثنایش ناطق به نصب علم العلم فی العالم و ارتفعت رایة التّوحید بین الأمم لقآء اللّه حاصل نشود مگر بلقاء او باو ظاهر شد آنچه که ازل الآزال مستور و پنهان بوده انّه ظهر بالحقّ و نطق بکلمة انصعق بها من فی السّموات و الأرض الّا من شآء اللّه ایمان باللّه و عرفان او تمام نشود مگر بتصدیق آنچه از او ظاهر شده و همچنین عمل بآنچه امر فرموده و در کتاب از قلم اعلی نازل گشته

منغمسین بحر بیان باید در کلّ حین باوامر و نواهی الهی ناظر باشند اوامرش حصن اعظم است از برای حفظ عالم و صیانت امم نوراً لمن اقرّ و اعترف و ناراً لمن ادبر و انکر

تجلّی دوم استقامت بر امر اللّه و حبّه جلّ جلاله بوده و آن حاصل نشود مگر بمعرفت کامل و معرفت کامل حاصل نشود مگر باقرار بکلمهٔ مبارکهٔ یفعل ما یشآء هر نفسی باین کلمهٔ علیا تمسّک نمود و از کوثر بیان مودع در آن آشامید او خود را مستقیم مشاهده نماید بشأنی که کتب عالم او را از امّ الکتاب منع نکند حبّذا هذا المقام الأعلی و الرّتبة العلیا و الغایة القصوی

یا علی قبل اکبر در پستی مقام معرضین تفکّر نما کل بکلمهٔ انّه هو محمود فی فعله و مطاع فی امره ناطقند معذلک اگر بقدر سمّ ابره مخالف نفس و هوی ظاهر شود اعراض نمایند بگو بر مقتضیات حکمت بالغهٔ الهیّه احدی آگاه نه انّه لو یحکم علی الأرض حکم السّمآء لیس لأحد ان یعترض علیه هذا ما شهد به نقطة البیان فیما انزله بالحقّ من لدی اللّه فالق الأصباح

تجلّی سیّم علوم و فنون و صنایع است علم بمنزلهٔ جناحست از برای وجود و مرقاتست از برای صعود تحصیلش بر کل لازم ولکن علومی که اهل ارض از آن منتفع شوند نه علومی که بحرف ابتدا شود و بحرف منتهی گردد صاحبان علوم و صنایع را حقّ عظیم است بر اهل عالم یشهد بذلک امّ البیان فی المآب نعیماً للسّامعین فیالحقیقة کنز حقیقی از برای انسان علم اوست و اوست علّت عزّت و نعمت و فرح و نشاط و بهجت و انبساط کذلک نطق لسان العظمة فی هذا السّجن العظیم

تجلّی چهارم در ذکر الوهیّت و ربوبیّت و امثال آن است اگر صاحب بصر در سدرهٔ مبارکهٔ ظاهره و اثمارش نظر نماید انّها تغنیه عن دونها و یعترف بما نطق به مکلّم الطّور علی عرش الظّهور

یا علی قبل اکبر ذکّر النّاس بآیات ربّک و عرّفهم صراطه المستقیم و نبأه العظیم

بگو ای عباد اگر از اهل عدل و انصافید تصدیق مینمائید آنچه را که از قلم اعلی جاری شده اگر اهل بیانید بیان پارسی شما را راه نماید و کفایت کند و اگر اهل فرقانید در تجلّی و ندای سدره از برای ابن عمران تفکّر نمائید

سبحان‌اللّه گمان آنکه عرفان در ظهور حقّ کامل و بالغ شده و بغایت قصوی رسیده حال معلوم میشود عرفان نزد معرضین تنزّل نموده و نابالغ مانده

یا علی آنچه از شجر پذیرفتند از سدرهٔ وجود نمیپذیرند بگو ای اهل بیان از روی نفس و هوی تکلّم منمائید اکثر احزاب عالم مقرّند بکلمهٔ مبارکه که از شجر ظاهر شد

لعمر اللّه اگر ذکر مبشّر نبود هرگز این مظلوم بآنچه سبب اضطراب و هلاکت جهّالست تکلّم نمینمود در اوّل بیان در ذکر ذکر من یظهره اللّه جلّ ظهوره میفرماید الّذی ینطق فی کلّ شأن انّنی انا اللّه لا اله الّا انا ربّ کلّ شیء و انّ ما دونی خلقی ان یا خلقی ایّای فاعبدون و هم‌چنین در مقام دیگر عند ذکر من یظهر میفرماید انّنی انا اوّل العابدین حال باید در عابد و معبود تفکّر نمود شاید عباد ارض بقطرهئی از بحر عرفان فائز گردند و مقام ظهور را ادراک نمایند انّه ظهر و نطق بالحقّ طوبی لمن اقرّ و اعترف و ویل لکلّ منکر بعید

یا ملأ الأرض اسمعوا ندآء السّدرة الّتی احاط علی العالم ظلّها و لا تکونوا من جبابرة الأرض الّذین انکروا ظهور اللّه و سلطانه و کفروا بنعمته الا انّهم من الصّاغرین فی کتاب اللّه ربّ العالمین

البهآء المشرق من افق سمآء عنایتی علیک و علی من معک و یسمع قولک فی امر اللّه العزیز الحمید

۶

کلمات فردوسیّه

هو النّاطق بالحقّ فی ملکوت البیان

یا مشارق العدل و الانصاف و مطالع الصّدق و الألطاف انّ المظلوم یبکی و یقول ینوح و ینادی الهی الهی زیّن رؤوس اولیائک باکلیل الانقطاع و هیاکلهم بطراز التّقوی

ینبغی لأهل البهآء ان ینصروا الرّبّ ببیانهم و یعظوا النّاس بأعمالهم و اخلاقهم اثر الأعمال انفذ من اثر الأقوال

یا حیدر قبل علی علیک ثنآء اللّه و بهائه قل انّ الانسان یرتفع بأمانته و عفّته و عقله و اخلاقه و یهبط بخیانته و کذبه و جهله و نفاقه لعمری لا یسمو الانسان بالزّینة و الثّروة بل بالآداب و المعرفة اهل ایران اکثری بکذب و ظنون تربیت شده‌اند کجاست مقام آن نفوس و مقام رجالی که از خلیج اسماء گذشته‌اند و بر شاطی بحر تقدیس خرگاه افراشته‌اند باری نفوس موجوده لایق اصغاء تغرّدات حمامات فردوس اعلی نبوده و نیستند مگر قلیلی و قلیل من عبادی الشّکور اکثری از عباد باوهام انس دارند یک قطره از دریای وهم را بر بحر ایقان ترجیح میدهند از معنی محروم باسم متمسّکند و از مشرق آیات الهی ممنوع و بظنون متشبّث انشآءاللّه آن جناب در جمیع احوال مؤیّد باشند بر کسر اصنام اوهام و خرق سبحات انام الأمر بید اللّه مظهر الوحی و الالهام و مالک یوم القیام

آنچه جناب مذکور در بارهٔ بعضی از مبلّغین ذکر نموده اصغا شد قد نطق بالحقّ بعضی از نفوس غافله در بلاد باسم حقّ سائرند و بتضییع امرش مشغول و اسم آن را نصرت و تبلیغ گذاشته‌اند مع آنکه انجم شرائط مبلّغین از آفاق سموات الواح الهی مشرق و لائح هر منصفی گواه و هر بصیری آگاه که حقّ جلّ جلاله در لیالی و ایّام بآنچه سبب ارتفاع مقامات و مراتب انسان است تکلّم فرموده و تعلیم نموده

اهل بها چون شمع مابین جمع مشرق و لائحند و بارادة اللّه متمسّک این مقام مالک مقامهاست طوبی لمن نبذ ما عند العالم رجآء ما عند اللّه مالک القدم

قل الهی الهی ترانی طائفاً حول ارادتک و ناظراً الی افق جودک و منتظراً تجلّیات انوار نیّر عطائک اسألک یا محبوب افئدة العارفین و مقصود المقرّبین ان تجعل اولیائک منقطعین عن اراداتهم متمسّکین بارادتک ای ربّ زیّنهم بطراز التّقوی و نوّرهم بنور الانقطاع ثمّ ایّدهم بجنود الحکمة و البیان لاعلآء کلمتک بین خلقک و اظهار امرک بین عبادک انّک انت المقتدر علی ما تشآء و فی قبضتک زمام الأمور لا اله الّا انت العزیز الغفور

یا ایّها النّاظر الی الوجه این ایّام وارد شد آنچه که سبب حزن اکبر گشت از بعضی از ظالمین که خود را بحقّ نسبت میدهند ظاهر شد آنچه که فرائض صدق و امانت و عدل و انصاف مرتعد مع آنکه کمال عنایت و عطا در بارهٔ شخص معلوم ظاهر و مجری گشت عمل نمود آنچه را که عین اللّه گریست و از قبل ذکر شد آنچه که سبب آگاهی و انتباه است چند سنه ستر نمودیم که شاید متنبّه شود و راجع گردد اثری ظاهر نه بالأخره امام وجوه خلق بر تضییع امر اللّه قیام نمود ستر انصاف را درید نه رحم بر خود و نه بر امر اللّه نمود حال حزن اعمال بعض دیگر بر حزن اعمال او غلبه نموده از حقّ بطلب نفوس غافله را تأیید فرماید بر رجوع و انابه انّه هو الغفّار و هو الفضّال الکریم

این ایّام باید کل باتّحاد و اتّفاق تمسّک نمایند و بنصرت امر اللّه مشغول گردند که شاید نفوس غافله فائز شوند بآنچه که سبب رستگاری ابدیست

باری اختلاف احزاب سبب و علّت ضعف شده هر حزبی راهی اخذ نموده و بحبلی تمسّک جسته مع کوری و نادانی خود را صاحب بصر و علم میدانند از جمله عرفای ملّت اسلام بعضی از آن نفوس متشبّثند بآنچه که سبب کسالت و انزواست لعمر اللّه از مقام بکاهد و بر غرور بیفزاید از انسان باید ثمری پدید آید انسان بی‌ثمر بفرمودهٔ حضرت روح بمثابهٔ شجر بی‌ثمر است و شجر بی‌ثمر لائق نار

آن نفوس در مقامات توحید ذکر نموده‌اند آنچه را که سبب اعظم است از برای ظهور کسالت و اوهام عباد فی‌الحقیقه فرق را برداشته‌اند و خود را حقّ پنداشته‌اند حقّ مقدّس است از کل در کل آیات او ظاهر آیات از اوست نه او در دفتر دنیا کل مذکور و مشهود نقش عالم کتابیست اعظم هر صاحب بصری ادراک مینماید آنچه را که سبب وصول بصراط مستقیم و نبأ عظیم است در تجلّیات آفتاب مشاهده نمائید انوارش عالم را احاطه نموده ولکن تجلّیات از او و ظهور اوست بنفس او نه نفس او آنچه در ارض مشاهده میشود حاکی از قدرت و علم و فضل اوست و او مقدّس از کل

حضرت مسیح میفرماید باطفال عطا فرمودی آنچه را که علما و حکما از آن محرومند حکیم سبزواری گفته اذن واعیه یافت نمیشود والّا زمزمهٔ سدرهٔ طور در هر شجر موجود در لوح یکی از حکما که از بسیطة الحقیقه سؤال نموده بحکیم مذکور مشهور خطاب نمودیم اگر این کلمه فی‌الحقیقه از تو بوده چرا ندای سدرهٔ انسان را که از اعلی مقام عالم مرتفعست نشنیدی اگر شنیدی و حفظ جان و خوف تو را از جواب منع نمود چنین شخص قابل ذکر نبوده و نیست و اگر نشنیدی از سمع محروم بوده‌ئی باری در قول فخر عالمند و در عمل ننگ امم

انّا نفخنا فی الصّور و هو قلمی الأعلی و انصعق منه العباد الّا من حفظه اللّه فضلاً من عنده و هو الفضّال القدیم

قل یا معشر العلمآء هل تعترضون علی قلم اذ ارتفع صریره استعدّ ملکوت البیان لاصغائه و خضع کلّ ذکر عند ذکره العزیز العظیم اتّقوا اللّه و لا تتّبعوا الظّنون و الأوهام اتّبعوا من اتاکم بعلم مبین و یقین متین

سبحان‌اللّه کنز انسان بیان اوست این مظلوم از اظهار آن توقّف نموده چه که منکران در کمینگاهان مترصّدند الحفظ من اللّه ربّ العالمین انّا توکّلنا علیه و فوّضنا الأمور الیه و هو حسبنا و حسب کلّ شیء هو الّذی باذنه و امره اشرق نیّر الاقتدار من افق العالم طوبی لمن شهد و عرف و ویل للمعرضین و المنکرین

ولکن این مظلوم حکما را دوست داشته و میدارد یعنی آنان که حکمتشان محض قول نبوده بلکه اثر و ثمر در عالم از ایشان ظاهر شده و باقی مانده بر کل احترام این نفوس مبارکه لازم طوبی للعاملین و طوبی للعارفین و طوبی لمن انصف فی الأمور و تمسّک بحبل عدلی المتین

اهل ایران از حافظ و معین گذشته‌اند و باوهام جهلا متمسّک و مشغول بشأنی باوهام متشبّثند که فصل آن ممکن نه مگر بذراعی قدرت حقّ جلّ جلاله از حقّ بطلب تا حجبات احزاب را باصبع اقتدار بردارد تا کل اسباب حفظ و علوّ و سموّ را بیابند و بشطر دوست یکتا بشتابند

کلمة اللّه در ورق اوّل فردوس اعلی از قلم ابهی مذکور و مسطور براستی میگویم حفظ مبین و حصن متین از برای عموم اهل عالم خشیة اللّه بوده آن است سبب اکبر از برای حفظ بشر و علّت کبری از برای صیانت وری بلی در وجود آیتی موجود و آن انسان را از آنچه شایسته و لایق نیست منع مینماید و حراست میفرماید و نام آن را حیا گذارده‌اند ولکن این فقره مخصوص است بمعدودی کل دارای این مقام نبوده و نیستند

کلمة اللّه در ورق دوم از فردوس اعلی قلم اعلی در این حین مظاهر قدرت و مشارق اقتدار یعنی ملوک و سلاطین و رؤسا و امرا و علما و عرفا را نصیحت میفرماید و بدین و بتمسّک بآن وصیّت مینماید آن است سبب بزرگ از برای نظم جهان و اطمینان من فی الامکان سستی ارکان دین سبب قوّت جهّال و جرأت و جسارت شده براستی میگویم آنچه از مقام بلند دین کاست بر غفلت اشرار افزود و نتیجه بالأخره هرج و مرج است اسمعوا یا اولی الأبصار ثمّ اعتبروا یا اولی الأنظار

کلمة اللّه در ورق سوّم از فردوس اعلی یا بن الانسان لو تکون ناظراً الی الفضل ضع ما ینفعک و خذ ما ینتفع به العباد و ان تکن ناظراً الی العدل اختر لدونک ما تختاره لنفسک انّ الانسان مرّة یرفعه الخضوع الی سمآء العزّة و الاقتدار و اخری ینزله الغرور الی اسفل مقام الذّلّة و الانکسار

یا حزب اللّه یوم عظیم است و ندا بزرگ در لوحی از الواح از سماء مشیّت این کلمهٔ علیا نازل اگر قوّهٔ روح بتمامها بقوّهٔ سامعه تبدیل شود میتوان گفت لایق اصغاء این ندا است که از افق اعلی مرتفع والّا این آذان آلوده لائق اصغا نبوده و نیست طوبی للسّامعین و ویل للغافلین

کلمة اللّه در ورق چهارم از فردوس اعلی یا حزب اللّه از حقّ جلّ جلاله بطلبید مظاهر سطوت و قوّت را از شرّ نفس و هوی حفظ فرماید و بانوار عدل و هدی منوّر دارد

از حضرت محمّد شاه مع علوّ مقام دو امر منکر ظاهر اوّل نفی سلطان ممالک فضل و عطا حضرت نقطهٔ اولی و ثانی قتل سیّد مدینهٔ تدبیر و انشاء

باری خطا و عطای ایشان عظیم است سلطانی که غرور اقتدار و اختیار او را از عدل منع ننماید و نعمت و ثروت و عزّت و صفوف و الوف او را از تجلّیات نیّر انصاف محروم نسازد او در ملأ اعلی دارای مقام اعلی و رتبهٔ علیاست بر کل اعانت و محبّت آن وجود مبارک لازم طوبی لملک ملک زمام نفسه و غلب غضبه و فضّل العدل علی الظّلم و الانصاف علی الاعتساف

کلمة اللّه در ورق پنجم از فردوس اعلی عطیّهٔ کبری و نعمت عظمی در رتبهٔ اولی خرد بوده و هست اوست حافظ وجود و معین و ناصر او خرد پیک رحمن است و مظهر اسم علّام باو مقام انسان ظاهر و مشهود اوست دانا و معلّم اوّل در

دبستان وجود و اوست راهنما و دارای رتبهٔ علیا از یمن تربیت او عنصر خاک دارای گوهر پاک شد و از افلاک گذشت اوست خطیب اوّل در مدینهٔ عدل و در سال نه ۹ جهان را ببشارت ظهور منوّر نمود و اوست دانای یکتا که در اوّل دنیا بمرقاة معانی ارتقا جست و چون بارادهٔ رحمانی بر منبر بیان مستوی بدو حرف نطق فرمود از اوّل بشارت وعد ظاهر و از ثانی خوف وعید و از وعد و وعید بیم و امید باهر و باین دو اساس نظم عالم محکم و برقرار تعالی الحکیم ذو الفضل العظیم

کلمة اللّه در ورق ششم از فردوس اعلی سراج عباد داد است او را بیادهای مخالف ظلم و اعتساف خاموش منمائید و مقصود از آن ظهور اتّحاد است بین عباد در این کلمهٔ علیا بحر حکمت الهی موّاج دفاتر عالم تفسیر آن را کفایت ننماید اگر عالم باین طراز مزیّن گردد شمس کلمهٔ یوم یغنی اللّه کلّاً من سعته از افق سماء دنیا طالع و مشرق مشاهده شود مقام این بیان را بشناسید چه که از علیاثمرهٔ شجرهٔ قلم اعلی است نیکوست حال نفسی که شنید و فائز شد براستی میگویم آنچه از سماء مشیّت الهی نازل آن سبب نظم عالم و علّت اتّحاد و اتّفاق اهل آن است کذلک نطق لسان المظلوم فی سجنه العظیم

کلمة اللّه در ورق هفتم از فردوس اعلی ای دانایان امم از بیگانگی چشم بردارید و به یگانگی ناظر باشید و باسبابی که سبب راحت و آسایش عموم اهل عالم است تمسّک جوئید این یک شبر عالم یک وطن و یک مقام است از افتخار که سبب اختلافست بگذرید و بآنچه علّت اتّفاق است توجّه نمائید نزد اهل بها افتخار بعلم و عمل و اخلاق و دانش است نه بوطن و مقام ای اهل زمین قدر این کلمهٔ آسمانی را بدانید چه که بمنزلهٔ کشتی است از برای دریای دانائی و بمنزلهٔ آفتاب است از برای جهان بینائی

کلمة اللّه در ورق هشتم از فردوس اعلی دار التّعلیم باید در ابتدا اولاد را بشرائط دین تعلیم دهند تا وعد و وعید مذکور در کتب الهی ایشان را از مناهی منع نماید و بطراز اوامر مزیّن دارد ولکن بقدری که بتعصّب و حمیّهٔ جاهلیّه منجرّ و منتهی نگردد

آنچه از حدودات در کتاب بر حسب ظاهر نازل نشده باید امنای بیت عدل مشورت نمایند آنچه را پسندیدند مجری دارند انّه یلهمهم ما یشآء و هو المدبّر العلیم

از قبل فرمودیم تکلّم بدو لسان مقدّر شد و باید جهد شود تا بیکی منتهی گردد و همچنین خطوط عالم تا عمرهای مردم در تحصیل السن مختلفه ضایع نشود و باطل نگردد و جمیع ارض مدینهٔ واحده و قطعهٔ واحده مشاهده شود

کلمة اللّه در ورق نهم از فردوس اعلی براستی میگویم هر امری از امور اعتدالش محبوب چون تجاوز نماید سبب ضرّ گردد در تمدّن اهل غرب ملاحظه نمائید که سبب اضطراب و وحشت اهل عالم شده آلت جهنّمیّه بمیان آمده و در قتل وجود شقاوتی ظاهر شده که شبه آن را چشم عالم و آذان امم ندیده و نشنیده اصلاح این مفاسد قویّهٔ قاهره ممکن نه مگر باتّحاد احزاب عالم در امور و یا در مذهبی از مذاهب بشنوید ندای مظلوم را و بصلح اکبر تمسّک نمائید

اسباب عجیبهٔ غریبه در ارض موجود ولکن از افئده و عقول مستور و آن اسبابیست که قادر است بر تبدیل هواء ارض کلّها و سمّیّت آن سبب هلاکت سبحان‌اللّه امر عجیبی مشاهده گشت برق یا مثل آن مطیع قائد است و بامر او حرکت مینماید تعالی القادر الّذی اظهر ما اراد بأمره المحکم المتین

یا اهل بها اوامر منزله هر یک حصنی است محکم از برای وجود انّ المظلوم ما اراد الّا حفظکم و ارتقائکم

رجال بیت عدل را وصیّت مینمائیم و بصیانت و حفظ عباد و اماء و اطفال امر میفرمائیم باید در جمیع احوال بمصالح عباد ناظر باشند طوبی لأمیر اخذ ید الأسیر و لغنیّ توجّه الی الفقیر و لعادل اخذ حقّ المظلوم من الظّالم و لأمین عمل ما امر به من لدن آمر قدیم

یا حیدر قبل علی علیک بهائی و ثنائی نصایح و مواعظ عالم را احاطه نموده معذلک سبب احزان شده نه فرح و سرور چه که بعضی از مدّعیان محبّت طغیان نمودهاند و وارد آوردهاند آنچه را که از ملل قبل و علمای ایران وارد نشد

قلنا من قبل لیس بلیّتی سجنی و ما ورد علیّ من اعدائی بل عمل احبّائی الّذین ینسبون انفسهم الی نفسی و یرتکبون ما ینوح به قلبی و قلمی مکرّر امثال این بیانات نازل ولکن غافلین را نفعی نبخشید چه که اسیر نفس و هوی مشاهده میشوند از حقّ بطلب کل را تأیید فرماید بر انابه و رجوع تا نفس بمشتهیاتش باقی جرم و خطا موجود امید آنکه ید بخشش الهی و رحمت رحمانی کل را اخذ نماید و بطراز عفو و عطا مزیّن دارد و همچنین حفظ فرماید از آنچه سبب تضییع امر اوست مابین عبادش انّه هو المقتدر القدیر و هو الغفور الرّحیم

کلمة اللّه در ورق دهم از فردوس اعلی یا اهل ارض انزوا و ریاضات شاقّه بعزّ قبول فائز نه صاحبان بصر و خرد ناظرند باسبابی که سبب روح و ریحان است امثال این امور از صلب ظنون و بطن اوهام ظاهر و متولّد لائق اصحاب دانش نبوده و نیست بعضی از عباد از قبل و بعد در مغارههای جبال ساکن و بعضی در لیالی بقبور متوجّه بگو بشنوید نصح مظلوم را از ما عندکم بگذرید و بآنچه ناصح امین میفرماید تمسّک جوئید لا تحرموا انفسکم عمّا خلق لکم

انفاق عنداللّه محبوب و مقبول و از سیّد اعمال مذکور انظروا ثمّ اذکروا ما انزله الرّحمن فی الفرقان و یؤثرون علی انفسهم ولو کان بهم خصاصة و من یوق شحّ نفسه فاولئک هم الفائزون فیالحقیقه این کلمهٔ مبارکه در این مقام آفتاب کلمات است طوبی لمن اختار اخاه علی نفسه انّه من اهل البهآء فی السّفینة الحمرآء من لدی اللّه العلیم الحکیم

کلمة اللّه در ورق یازدهم از فردوس اعلی مظاهر اسماء و صفات را از بعد امر مینمائیم کل بآنچه در این ظهور اعظم ظاهر شد تمسّک نمایند و سبب اختلاف نشوند و الی الآخر الّذی لا آخر له بآفاق این کلمات مشرقات که در این ورقه نازل شده ناظر باشند اختلاف سبب خونریزیست و علّت انقلاب عباد است بشنوید ندای مظلوم را و از آن تجاوز ننمائید

اگر نفسی در آنچه از قلم اعلی در این ظهور نازل شده تفکّر نماید یقین مینماید این مظلوم آنچه ذکر نموده مقصودش اثبات مقام و شأنی از برای خود نبوده بل اراده آنکه بکلمات عالیات نفوس را بافق اعلی جذب نمائیم و مستعدّ کنیم از برای اصغای آنچه که سبب تنزیه و تطهیر اهل عالم است از نزاع و جدالی که بواسطهٔ اختلاف مذاهب ظاهر میشود یشهد بذلک قلبی و قلمی و ظاهری و باطنی انشآءاللّه کل بخزانههای مکنونهٔ در خود توجّه نمایند

یا اهل بها قوّهٔ متفکّره مخزن صنایع و علوم و فنون است جهد نمائید تا از این معدن حقیقی لآلی حکمت و بیان ظاهر شود و سبب آسایش و اتّحاد احزاب مختلفهٔ عالم گردد

این مظلوم در جمیع احوال از شدّت و رخا و عزّت و عذاب کل را بمحبّت و وداد و شفقت و اتّحاد امر نمود هر یوم که فیالجمله علوّ و سموّی ظاهر شد نفوس مستوره از خلف حجاب بیرون میآمدند و بمفتریاتی تکلّم مینمودند که احدّ از سیف بود بکلمات مردودهٔ مجعوله متمسّکند و از بحر آیات الهی ممنوع و محروم

و اگر این حجبات حائل نمیشد ایران در دو سنه او ازید ببیان مسخّر میگشت مقام دولت و ملّت هر دو مرتفع میشد چه که مقصود بکمال ظهور من غیر ستر و خفا ظاهر میشد باری تارةً بالتّصریح و اخری بالتّلویح آنچه باید گفته شود گفتیم و

بعد از اصلاح ایران نفحات کلمه در سائر ممالک متضوّع میگشت چه که آنچه از قلم اعلی جاری شده سبب علوّ و سموّ و تربیت جمیع اهل عالم بوده و هست و از برای جمیع امراض دریاق اعظم است لو هم یفقهون و یشعرون

این ایّام حضرات افنان و امین علیهم بهائی و عنایتی بحضور و لقا فائز و همچنین نبیل بن نبیل و ابن سمندر علیهم بهآء اللّه و عنایته حاضر و از کأس وصال مرزوق نسأل اللّه ان یقدّر لهم خیر الآخرة و الأولی و ینزل علیهم من سمآء فضله و سحاب رحمته برکة من عنده و رحمة من لدنه انّه هو ارحم الرّاحمین و هو الفضّال الکریم

یا حیدر قبل علی نامهٔ دیگر شما که باسم جود ارسال نمودی بساحت اقدس فائز للّه الحمد مزیّن بود بنور توحید و تقدیس و مشتعل بود بنار محبّت و وداد از حقّ بطلب ابصار را قوّت بخشد و بنور تازه منوّر دارد شاید فائز شود بآنچه که شبه و مثل نداشته

امروز آیات امّ الکتاب بمثابهٔ آفتاب مشرق و لائح بکلمات قبل و بعد مشتبه نشده و نمیشود انّ المظلوم لا یحبّ ان یستدلّ فی امره بما ظهر من غیره اوست محیط و ماسوایش محاط قل یا قوم اقرؤوا ما عندکم و نقرأ ما عندنا لعمر اللّه لا یذکر عند ذکره اذکار العالم و ما عند الأمم یشهد بذلک من ینطق فی کلّ شأن انّه هو اللّه مالک یوم الدّین و ربّ العرش العظیم

سبحان‌اللّه معلوم نیست معرضین بیان بچه حجّت و برهان از سیّد امکان اعراض نموده‌اند مقام این امر فوق مقام ما ظهر و یظهر است

اگر نعوذ باللّه الیوم نقطهٔ بیان حاضر باشد و در تصدیق توقّف نماید داخل کلمهٔ مبارکه که از مطلع بیان آن حضرت نازل شده میشوند قال و قوله الحقّ حقّ لمن یظهره اللّه ان یردّ من لم یکن اعلی منه فوق الأرض بگو ای بیدانشها الیوم آن حضرت به انّنی انا اوّل العابدین ناطق بضاعت عرفان خلق مزجاة است و قوّهٔ ادراکشان ضعیف شهد القلم الأعلی بفقرهم و غنآء اللّه ربّ العالمین

سبحان الّذی خلق الخلق و هو الحقّ علّام الغیوب قد نزّل امّ الکتاب و الوهّاب فی مقام محمود قد طلع الفجر و القوم لا یفقهون قد اتت الآیات و منزلها فی حزن مشهود قد ورد علیّ ما ناح به الوجود

قل یا یحیی فأت بآیة ان کنت ذی علم رشید هذا ما نطق به مبشّری من قبل و فی هذا الحین یقول انّنی انا اوّل العابدین انصف یا اخی هل کنت ذا بیان عند امواج بحر بیانی و هل کنت ذا ندآء لدی صریر قلمی و هل کنت ذا قدرة عند ظهورات قدرتی انصف باللّه ثمّ اذکر اذ کنت قائماً لدی المظلوم و نلقی علیک آیات اللّه المهیمن القیّوم ایّاک ان یمنعک مطلع الکذب عن هذا الصّدق المبین

یا ایّها النّاظر الی الوجه بگو ای عباد غافل بقطرهٔی از بحر آیات الهی محروم گشتید و بذرّهٔی از تجلّیات انوار آفتاب حقیقت ممنوع لو لا البهآء من یقدر ان یتکلّم امام الوجوه انصفوا و لا تکونوا من الظّالمین به ماجت البحار و ظهرت الأسرار و نطقت الأشجار الملک و الملکوت للّه منزل الآیات و مظهر البیّنات بیان فارسی حضرت مبشّر را ملاحظه نمائید و بیصر عدل در آن مشاهده کنید انّه یهدیکم الی صراط ینطق فی هذا الحین بما نطق لسانه من قبل اذ کان مستویاً علی عرش اسمه العظیم

ذکر اولیای آن اطراف را نموده‌اند للّه الحمد هر یک بذکر حقّ جلّ جلاله فائز گشت و اسامی کل در ملکوت بیان از لسان عظمت جاری و ظاهر طوبی لهم و نعیماً لهم بما شربوا رحیق الوحی و الالهام من ایادی عطآء ربّهم المشفق الکریم نسأل اللّه ان یوفّقهم علی الاستقامة الکبری و یمدّهم بجنود الحکمة و البیان انّه هو المقتدر القدیر کبّر من قبلی علیهم و بشّرهم بما اشرق و لاح نیّر الذّکر من افق سمآء عطآء ربّهم الغفور الرّحیم

ذکر جناب حاء قبل سین (لط) را نمودند انّا زیّنّا هیکله بطراز العفو و رأسه باکلیل الغفران له ان یباهی بین الأنام بهذا الفضل المشرق اللّائح المبین بگو محزون مباش بعد از نزول این آیهٔ مبارکه مثل آن است که در این حین از بطن امّ متولّد گشته قل لیس لک ذنب و لا خطآء قد طهّرک اللّه من کوثر بیانه فی سجنه العظیم نسأله تبارک و تعالی ان یؤیّدک علی ذکره و ثنائه و یمدّک بجنود الغیب انّه هو القویّ القدیر

ذکر اهل طار را نمودید انّا اقبلنا الی عباد اللّه هناک و نوصیهم فی اوّل البیان بما انزله نقطة البیان لهذا الظّهور الّذی به ارتعدت فرائص الأسمآء و سقطت اصنام الأوهام و نطق لسان العظمة من افقه الأعلی تاللّه قد ظهر الکنز المکنون و السّرّ المخزون الّذی به ابتسم ثغر ما کان و ما یکون قال و قوله الحقّ و قد کتبت جوهرة فی ذکره و هو انّه لا یستشار باشارتی و لا بما ذکر فی البیان

و نوصیهم بالعدل و الانصاف و الأمانة و الدّیانة و ما ترتفع به کلمة اللّه و مقاماتهم بین العباد و انا النّاصح بالحقّ یشهد بذلک من جری من قلمه فرات الرّحمة و من بیانه کوثر الحیوان لأهل الامکان تعالی هذا الفضل الأعظم و تباهی هذا العطآء المبین

یا اهل طار اسمعوا ندآء المختار انّه یذکرکم بما یقرّبکم الی اللّه ربّ العالمین انّه اقبل الیکم من سجن عکّآء و انزل لکم ما یبقی به اذکارکم و اسمائکم فی کتاب لا یأخذه المحو و لا تبدّله شبهات المعرضین ضعوا ما عند القوم و خذوا ما امرتم به من لدن آمر قدیم هذا یوم فیه تنادی سدرة المنتهی و تقول یا قوم انظروا اثماری و اوراقی ثمّ استمعوا حفیفی ایّاکم ان تمنعکم شبهات القوم عن نور الیقین و بحر البیان ینادی و یقول یا اهل الأرض انظروا الی امواجی و ما ظهر منّی من لآلئ الحکمة و البیان اتّقوا اللّه و لا تکونوا من الغافلین

امروز جشن عظیم در ملأ اعلی برپا چه که آنچه در کتب الهی وعده داده شده ظاهر گشته یوم فرح اکبر است باید کل بکمال فرح و نشاط و سرور و انبساط قصد بساط قرب نمایند و خود را از نار بعد نجات دهند

یا اهل طار خذوا بقوّة اسمی الأعظم کؤوس العرفان ثمّ اشربوا منها رغماً لأهل الامکان الّذین نقضوا عهد اللّه و میثاقه و انکروا حجّته و برهانه و جادلوا بآیاته الّتی احاطت علی من فی السّموات و الأرضین

معرضین بیان بمثابهٔ حزب شیعه مشاهده میشوند و بر قدم آن حزب مشی مینمایند ذروهم فی اوهامهم و ظنونهم انّهم من الأخسرین فی کتاب اللّه العلیم الحکیم حال علمای شیعه طرّاً بر منابر بسب و لعن حقّ مشغول سبحان‌اللّه دولت‌آبادی هم متابعت آن قوم را نمود و بر منبر ارتقا جست و تکلّم نمود بآنچه که لوح صیحه زد و قلم نوحه کرد در عمل او و عمل اشرف علیه بهائی و عنایتی تفکّر نمائید و همچنین در اولیائی که باین اسم قصد مقرّ فدا نمودند و جان را در سبیل مقصود عالمیان انفاق کردند

امر ظاهر و بمثابهٔ آفتاب لائح ولکن قوم خود حجاب خود شده‌اند از حقّ میطلبیم ایشان را مؤیّد فرماید بر رجوع انّه هو التّوّاب الرّحیم

یا اهل طار انّا نکبّر من هذا المقام علی وجوهکم و نسأل اللّه تبارک و تعالی ان یسقیکم رحیق الاستقامة من ایادی عطائه انّه هو الفیّاض العزیز الحمید بگذارید نابالغهای عالم را که بهوی متحرّکند و بمطالع اوهام متشبّث انّه مؤیّدکم و معینکم انّه هو المقتدر علی ما یشآء لا اله الّا هو الفرد الواحد العزیز العظیم

البهآء من لدنّا علی الّذین اقبلوا الی مشرق الظّهور و اقرّوا و اعترفوا بما نطق به لسان البیان فی ملکوت العرفان فی هذا الیوم المبارک العزیز البدیع

لوح دنیا

بسمی النّاطق فی ملکوت البیان

حمد و ثنا سلطان مبین را لایق و سزاست که سجن متین را بحضور حضرت علیّ قبل اکبر و حضرت امین مزیّن فرمود و بانوار ایقان و استقامت و اطمینان مزیّن داشت علیهما بهآء اللّه و بهآء من فی السّموات و الأرضین

النّور و البهآء و التّکبیر و الثّنآء علی ایادی امره الّذین بهم اشرق نور الاصطبار و ثبت حکم الاختیار للّه المقتدر العزیز المختار و بهم ماج بحر العطآء و هاج عرف عنایة اللّه مولی الوری نسأله تعالی ان یحفظهم بجنوده و یحرسهم بسلطانه و ینصرهم بقدرته الّتی غلبت الأشیآء الملک للّه فاطر السّمآء و مالک ملکوت الأسمآء

نبأ عظیم میفرماید ای اصحاب ایران شما مشارق رحمت و مطالع شفقت و محبّت بوده‌اید و آفاق وجود بنور خرد و دانش شما منوّر و مزیّن بوده آیا چه شد که بدست خود بر هلاکت خود و دوستان خود قیام کردید

یا افنانی علیک بهائی و عنایتی خیمهٔ امر الهی عظیم است جمیع احزاب عالم را فراگرفته و خواهد گرفت روز روز شماست و هزار لوح گواه شما بر نصرت امر قیام نمائید و بجنود بیان بتسخیر افئده و قلوب اهل عالم مشغول شوید باید از شما ظاهر شود آنچه که سبب آسایش و راحت بیچارگان روزگار است کمر همّت را محکم نمائید شاید بندگان از اسیری فارغ شوند و بآزادی رسند

امروز نالهٔ عدل بلند و حنین انصاف مرتفع دود تیرهٔ ستم عالم و امم را احاطه نموده از حرکت قلم اعلی روح جدید معانی بامر آمر حقیقی در اجساد الفاظ دمیده شد و آثارش در جمیع اشیای عالم ظاهر و هویدا اینست بشارت اعظم که از قلم مظلوم جاری شده بگو ای دوستان ترس از برای چه و بیم از که گلپاره‌های عالم باندک رطوبتی متلاشی شده و میشوند نفس اجتماع سبب تفریق نفوس موهومه است

نزاع و جدال شأن درنده‌های ارض بیاری باری شمشیرهای برندهٔ حزب بابی بگفتار نیک و کردار پسندیده بغلاف راجع لازال اخیار بگفتار حدائق وجود را تصرّف نمودند بگو ای دوستان حکمت را از دست مدهید نصائح قلم اعلی را بگوش هوش بشنوید عموم اهل عالم باید از ضرّ دست و زبان شما آسوده باشند

در کتاب اقدس در ذکر ارض طاء نازل شده آنچه که سبب انتباه عالمیانست ظالمهای عالم حقوق امم را غصب نموده‌اند و بتمام قدرت و قوّت بمشتهیات نفوس خود مشغول بوده و هستند از ظالم ارض یاء ظاهر شد آنچه که عیون ملأ اعلی خون گریست

یا ایّها الشّارب رحیق بیانی و النّاظر الی افق ظهوری آیا چه شده که اهل ایران مع اسبقیّتشان در علوم و فنون حال پست‌تر از جمیع احزاب عالم مشاهده میشوند یا قوم در این یوم مبارک منیر خود را از فیوضات فیّاض محروم منمائید امروز از سحاب رحمت رحمانی امطار حکمت و بیان نازل طوبی لمن انصف فی الأمر و ویل للظّالمین

امروز هر آگاهی گواهی میدهد بر اینکه بیاناتی که از قلم مظلوم نازل شده سبب اعظم است از برای ارتفاع عالم و ارتقاء امم بگو ای قوم بقوّت ملکوتی بر نصرت خود قیام نمائید که شاید ارض از اصنام ظنون و اوهام که فی‌الحقیقه سبب و علّت خسارت و ذلّت عباد بیچاره‌اند پاک و طاهر گردد این اصنام حائلند و خلق را از علوّ و صعود مانع امید آنکه ید اقتدار مدد فرماید و ناس را از ذلّت کبری برهاند

در یکی از الواح نازل یا حزب اللّه بخود مشغول نباشید در فکر اصلاح عالم و تهذیب امم باشید اصلاح عالم از اعمال طیّبهٔ طاهره و اخلاق راضیهٔ مرضیّه بوده ناصر امر اعمالست و معینش اخلاق یا اهل بها بتقوی تمسّک نمائید هذا ما حکم به المظلوم و اختاره المختار

ای دوستان سزاوار آنکه در این بهار جانفزا از باران نیسان یزدانی تازه و خرّم شوید خورشید بزرگی پرتو افکنده و ابر بخشش سایه گسترده بابهره کسی که خود را بی‌بهره نساخت و دوست را در این جامه بشناخت بگو اهریمنان در کمین‌گاهان ایستاده‌اند آگاه باشید و بروشنائی نام بینا از تیرگیها خود را آزاد نمائید عالم‌بین باشید نه خودبین اهریمنان نفوسی هستند که حائل و مانعند مابین عباد و ارتفاع و ارتقاء مقاماتشان

امروز بر کلّ لازم و واجبست تمسّک نمایند بآنچه که سبب سموّ و علوّ دولت عادله و ملّت است قلم اعلی در هر یک از آیات ابواب محبّت و اتّحاد باز نموده قلنا و قولنا الحقّ عاشروا مع الأدیان کلّها بالرّوح و الرّیحان از این بیان آنچه سبب اجتناب و علّت اختلاف و تفریق بود از میان برخاست و در ارتقاء وجود و ارتفاع نفوس نازل شده آنچه که باب اعظم است از برای تربیت اهل عالم آنچه از لسان و قلم ملل اولی از قبل ظاهر فی‌الحقیقه سلطان آن در این ظهور اعظم از سماء مشیّت مالک قدم نازل از قبل فرموده‌اند حبّ الوطن من الایمان و لسان عظمت در یوم ظهور فرموده لیس الفخر لمن یحبّ الوطن بل لمن یحبّ العالم باین کلمات عالیات طیور افئده را پرواز جدید آموخت و تحدید و تقلید را از کتاب محو نمود

این مظلوم حزب اللّه را از فساد و نزاع منع فرمود و باعمال طیّبه و اخلاق مرضیّهٔ روحانیّه دعوت نمود امروز جنودی که ناصر امرند اعمال و اخلاقست طوبی لمن تمسّک بهما و ویل للمعرضین

یا حزب اللّه شما را بادب وصیّت مینمایم و اوست در مقام اوّل سیّد اخلاق طوبی از برای نفسی که بنور ادب منوّر و بطراز راستی مزیّن گشت دارای ادب دارای مقام بزرگست امید آنکه این مظلوم و کلّ بآن فائز و بآن متمسّک و بآن متشبّث و بآن ناظر باشیم اینست حکم محکم که از قلم اسم اعظم جاری و نازل گشته

امروز روز ظهور لآلی استقامتست از معدن انسانی یا حزب العدل باید بمثابهٔ نور روشن باشید و مانند نار سدره مشتعل این نار محبّت احزاب مختلفه را در یک بساط جمع نماید و نار بغضا سبب و علّت تفریق و جدالست نسأل اللّه ان یحفظ عباده من شرّ اعدائه انّه علی کلّ شیء قدیر

الحمد للّه حقّ جلّ جلاله بمفتاح قلم اعلی ابواب افئده و قلوب را گشوده و هر آیه‌ئی از آیات منزله بابیست مبین از برای ظهور اخلاق روحانیّه و اعمال مقدّسه این ندا و این ذکر مخصوص مملکتی و یا مدینه‌ئی نبوده و نیست باید اهل عالم طرّاً بآنچه نازل شده و ظاهر گشته تمسّک نمایند تا بآزادی حقیقی فائز شوند گیتی بانوار نیّر ظهور منوّر چه که در سنهٔ ستّین حضرت مبشّر روح ما سواه فداه بروح جدید بشارت داد و در سنهٔ ثمانین عالم بنور جدید و روح بدیع فائز گشت حال اکثر اهل بلاد مستعدّند از برای اصغاء کلمهٔ علیا که بعث و حشر کلّ بآن منوط و معلّق است

در صحیفهٔ حمرا در سجن عکّا نازل شد آنچه که سبب سموّ عباد و عمار بلاد است از جمله این بیانات در آن از قلم مالک امکان نازل اسّ اعظم که ادارهٔ خلق بآن مربوط و منوط آنکه

اوّل باید وزرای بیت عدل صلح اکبر را اجرا نمایند تا عالم از مصاریف باهظه فارغ و آزاد شود این فقره لازم و واجب چه که محاربه و مجادله اسّ زحمت و مشقّت است

دوم باید لغات منحصر بلغت واحده گردد و در مدارس عالم بآن تعلیم دهند

سوّم باید باسبابی که سبب الفت و محبّت و اتّحاد است تشبّث جویند

چهارم جمیع رجال و نساء آنچه را که از اقتراف و زراعت و امور دیگر تحصیل نمایند جزئی از آن را از برای تربیت و تعلیم اطفال نزد امینی ودیعه گذارند و باطّلاع امنای بیت عدل صرف تربیت ایشان شود

پنجم توجّه کامل است در امر زراعت این فقره اگرچه در پنجم ذکر شد ولکن فی‌الحقیقه دارای مقام اوّلست در ممالک خارجه این فقره بسیار ترقّی نموده و امّا در ایران الی حین امرش معوّقست امید آنکه پادشاه ایّده اللّه توجّهی باین امر عظیم خطیر فرماید

باری بآنچه در صحیفهٔ حمرا از قلم اعلی نازل اگر تمسّک نمایند از قوانین عالم خود را فارغ مشاهده کنند مکرّر بعضی از اذکار از قلم اعلی جاری که شاید مشارق قدرت و مطالع عزّت الهی وقتی از اوقات مؤیّد شوند بر اجرای آن اگر طالب یافت شود آنچه از ارادهٔ مطلقهٔ نافذه ظاهر گشته لوجه اللّه اظهار میشود ولکن این الطّالب و این السّائل و این العادل و این المنصف حال هر یوم نار ظلمی مشتعل و سیف اعتسافی مسلول سبحان‌اللّه بزرگان ایران و نجبای عظام باخلاق سبعی فخر مینمایند حیرت اندر حیرت آمد زین قصص

این مظلوم در لیالی و ایّام بشکر و حمد مالک انام مشغول چه که مشاهده شد نصائح و مواعظ تأثیر نموده و اخلاق و اطوار این حزب بدرجهٔ قبول فائز چه که ظاهر شد آنچه که سبب روشنی چشم عالم است و آن شفاعت دوستان از دشمنان نزد امرا بوده کردار نیک گواه راستی گفتار است امید آنکه اخیار بروشنی کردار گیتی را روشن نمایند نسأل اللّه تبارک و تعالی ان یؤیّد الکلّ علی الاستقامة علی حبّه و امره فی ایّامه انّه ولیّ المخلصین و العاملین

یا حزب اللّه قلم اعلی عالمها ظاهر نموده و ابصار را روشنی حقیقی بخشیده ولکن اکثری از اهل ایران لازال از بیانات نافعه و علوم و فنون مبارکه محروم بوده‌اند یوم قبل مخصوص از برای یکی از اولیا این کلمهٔ علیا از قلم اعلی نازل که شاید اهل اعراض باقبال فائز گردند و بغوامض مسائل اصول الهیّه پی‌برند و آگاه شوند

معرضین و منکرین بچهار کلمه متمسّک اوّل کلمهٔ فضرب الرّقاب و ثانی حرق کتب و ثالث اجتناب از ملل اخری و رابع فنای احزاب حال از فضل و اقتدار کلمهٔ الهی این چهار سدّ عظیم از میان برداشته شد و این چهار امر مبین از لوح محو گشت و صفات سبعی را بصفات روحانی تبدیل نمود جلّت ارادته و جلّت قدرته و عظم سلطانه حال از حقّ جلّ جلاله بطلبید و میطلبیم که حزب شیعه را هدایت فرماید و از صفات نالائقه نجات بخشد از لسان هر یک از آن حزب در هر یوم لعنتها مذکور و ملعون با عین حلقی از غذاهای یومیّهٔ آن حزبست

الهی الهی تسمع حنین بهائک و صریخه فی اللّیالی و الأیّام و تعلم انّه ما اراد لنفسه امراً بل اراد تقدیس نفوس عبادک و نجاتهم عن نار الضّغینة و البغضآء الّتی احاطتهم فی کلّ الأحیان ای ربّ قد ارتفعت ایادی المقرّبین الی سمآء جودک و المخلصین الی هوآء عطائک اسألک ان لا تخیّبها عمّا ارادوا من بحر عطائک و سمآء فضلک و شمس جودک ای ربّ ایّدهم علی آداب ترتفع بها مقاماتهم بین الأحزاب انّک انت المقتدر العزیز الوهّاب

یا حزب اللّه بشنوید آنچه را که اصغاء آن سبب آزادی و آسودگی و راحت و علوّ و سموّ کلّ است از برای ایران قانون و اصولی لازم و واجب ولکن شایسته آنکه حسب الارادهٔ حضرت سلطان ایّده اللّه و حضرات علمای اعلام و امرای عظام واقع شود باید باطّلاع ایشان مقرّی معیّن گردد و حضرات در آن مقرّ جمع شوند و بحبل مشورت تمسّک نمایند و آنچه را سبب و علّت امنیّت و نعمت و ثروت و اطمینان عباد است معیّن فرمایند و اجرا دارند چه اگر بغیر این ترتیب واقع شود علّت اختلاف و ضوضا گردد

در اصول احکام که از قبل در کتاب اقدس و سائر الواح نازل امور راجع بسلاطین و رؤسای عادل و امنای بیت عدل شده و منصفین و متبصّرین بعد از تفکّر اشراق نیّر عدل را بعین ظاهر و باطن در آنچه ذکر شده مشاهده نمایند

حال آنچه در لندره امّت انگریز بآن متمسّک خوب بنظر میآید چه که بنور سلطنت و مشورت امّت هر دو مزیّن است

در اصول و قوانین بابی در قصاص که سبب صیانت و حفظ عباد است مذکور ولکن خوف از آن ناس را در ظاهر از اعمال شنیعهٔ نالائقه منع مینماید امّا امری که در ظاهر و باطن سبب حفظ و منع است خشیة اللّه بوده و هست اوست حارس حقیقی و حافظ معنوی باید بآنچه سبب ظهور این موهبت کبری است تمسّک جست و تشبّث نمود طوبی لمن سمع ما نطق به قلمی الأعلی و عمل بما امر به من لدن آمر قدیم

یا حزب اللّه وصایای دوست یکتا را بگوش جان بشنوید کلمهٔ الهی بمثابهٔ نهالست مقرّ و مستقرّش افئدهٔ عباد باید آن را بکوثر حکمت و بیان تربیت نمائید تا اصلش ثابت گردد و فرعش از افلاک بگذرد

ای اهل عالم فضل این ظهور اعظم آنکه آنچه سبب اختلاف و فساد و نفاق است از کتاب محو نمودیم و آنچه علّت الفت و اتّحاد و اتّفاقست ثبت فرمودیم نعیماً للعاملین

مکرّر وصیّت نموده و مینمائیم دوستان را که از آنچه رائحهٔ فساد استشمام میشود اجتناب نمایند بل فرار اختیار کنند عالم منقلب است و افکار عباد مختلف نسأل اللّه ان یزیّنهم بنور عدله و یعرّفهم ما ینفعهم فی کلّ الأحوال انّه هو الغنیّ المتعال

از قبل باین کلمهٔ علیا نطق نمودیم نفوسی که باین مظلوم منسوبند باید در مواقع بخشش و عطا ابر بارنده باشند و در اخذ نفس امّاره شعلهٔ فروزنده

سبحان‌اللّه این ایّام ظاهر شده آنچه که سبب حیرتست از قراری که شنیده شد نفسی وارد مقرّ سلطنت ایران گشت و جمعی بزرگان را بارادهٔ خود مسخّر نمود فی‌الحقیقه این مقام مقام نوحه و ندبه است آیا چه شده که مظاهر عزّت کبری ذلّت عظمی از برای خود پسندیدند استقامت چه شد عزّت نفس کجا رفت لازال آفتاب بزرگی و دانائی از افق سماء ایران طالع و مشرق حال بمقامی تنزّل نموده که بعضی از رجال خود را ملعب جاهلین نموده‌اند و شخص مذکور در بارهٔ این حزب در جرائد مصر و دائرة المعارف بیروت ذکر نموده آنچه را که سبب تحیّر صاحبان آگاهی و دانش گشت و بعد به پاریس توجّه نمود و جریده‌ئی باسم عروة الوثقی طبع کرد و باطراف عالم فرستاد و بسجن عکّا هم ارسال داشت و باین سبب اظهار محبّت نمود و مقصودش تدارک مافات بوده باری این مظلوم در بارهٔ او صمت اختیار کرد از حقّ میطلبیم او را حفظ نماید و بنور عدل و انصاف منوّر دارد له ان یقول

الهی الهی ترانی قائماً لدی باب عفوک و عطائک و ناظراً الی آفاق مواهبک و الطافک اسألک بندائک الأحلی و صریر قلمک یا مولی الوری ان توفّق عبادک علی ما ینبغی لأیّامک و یلیق لظهورک و سلطانک انّک انت المقتدر علی ما تشآء یشهد بقوّتک و اقتدارک و عظمتک و عطائک من فی السّموات و الأرضین الحمد لک یا اله العالمین و محبوب افئدة العارفین

تری یا الهی کینونة الفقر ارادت بحر غنائک و حقیقة العصیان فرات مغفرتک و عطائک قدّر یا الهی ما ینبغی لعظمتک و یلیق لسمآء فضلک انّک انت الفضّال الفیّاض الآمر الحکیم لا اله الّا انت القویّ الغالب القدیر

یا حزب اللّه الیوم باید انظار کلّ بافق کلمهٔ مبارکهٔ یفعل ما یشآء وحده متوجّه باشد چه اگر احدی باین مقام فائز گردد او بنور توحید حقیقی فائز و منوّر و من‌دون آن در کتاب الهی از اصحاب ظنون و اوهام مذکور و مرقوم بشنوید ندای مظلوم را و مراتب را حفظ نمائید این فقره بر کلّ لازم و واجبست

مظلوم در جمیع ایّام من غیر ستر و حجاب امام وجوه اهل عالم نطق فرمود آنچه را که مفتاح است از برای ابواب علوم و فنون و دانش و آسایش و ثروت و غنا ظلم ظالمین قلم اعلی را از صریر بازنداشت و شبهات مریبین و مفسدین او را از اظهار کلمهٔ علیا منع ننمود از حقّ در جمیع احوال سائل و آملم که اهل بها را از ظنون و اوهام حزب قبل حفظ فرماید و مقدّس دارد

یا حزب اللّه علمای راشدین که بهدایت عباد مشغولند و از وساوس نفس امّاره مصون و محفوظ ایشان از انجم سماء عرفان نزد مقصود عالمیان محسوب احترام ایشان لازم ایشانند عیون جاریه و انجم مضیئه و اثمار سدرهٔ مبارکه و آثار قدرت الهیّه و بحور حکمت صمدانیّه طوبی لمن تمسّک بهم انّه من الفائزین فی کتاب اللّه ربّ العرش العظیم

البهآء من لدی اللّه ربّ العرش و الثّری علیکم یا اهل البهآء و اصحاب السّفینة الحمرآء و علی الّذین سمعوا ندائکم الأحلی و عملوا بما امروا به فی هذا اللّوح العزیز البدیع

۸

اشراقات

هذه صحیفة اللّه المهیمن القیّوم

هو اللّه تعالی شأنه الحکمة و البیان

الحمد للّه الّذی تفرّد بالعظمة و القدرة و الجمال و توحّد بالعزّة و القوّة و الجلال و تقدّس عن ان یدرکه الخیال او یذکر له نظیر و مثال قد اوضح صراطه المستقیم بأفصح بیان و مقال انّه هو الغنیّ المتعال فلمّا اراد الخلق البدیع فصّل النّقطة الظّاهرة المشرقة من افق الارادة و انّها دارت فی کلّ بیت علی کلّ هیئة الی ان بلغت منتهی المقام امراً من لدی اللّه مولی الأنام

و انّها هی مرکز دائرة الأسمآء و مختم ظهورات الحروف فی ملکوت الانشآء و بها برز ما دلّ علی السّرّ الأکتم و الرّمز المنمنم الظّاهر الحاکی عن الاسم الأعظم فی الصّحیفة النّورآء و الورقة المقدّسة المبارکة البیضآء فلمّا اتّصلت بالحرف الثّانی البارز فی اوّل المثانی دارت افلاک البیان و المعانی و سطع نور اللّه الأبدیّ و تقبّب علی وجه سمآء البرهان و صار منه النّیّران تبارک الرّحمن الّذی لا یشار باشارة و لا یعبّر بعبارة و لا یعرف بالأذکار و لا یوصف بالآثار انّه هو الآمر الوهّاب فی المبدء و المآب و جعل لهما حفّاظاً و حرّاساً من جنود القدرة و الاقتدار انّه هو المهیمن العزیز المختار

قد نزّلت الخطبة مرّتین کما نزّل المثانی کرّتین

و الحمد للّه الّذی اظهر النّقطة و فصّل منها علم ما کان و ما یکون و جعلها منادیة باسمه و مبشّرة بظهوره الأعظم الّذی به ارتعدت فرائص الأمم و سطع النّور من افق العالم انّها هی النّقطة الّتی جعلها اللّه بحر النّور للمخلصین من عباده و کرة النّار للمعرضین من خلقه و الملحدین من بریّته الّذین بدّلوا نعمة اللّه کفراً و مائدة السّمآء نفاقاً و قادوا اولیائهم الی بئس القرار اولئک عباد اظهروا النّفاق فی الآفاق و نقضوا المیثاق فی یوم فیه استوی هیکل القدم علی العرش الأعظم و نادی المناد من الشّطر الأیمن فی الوادی المقدّس

یا ملأ البیان اتّقوا الرّحمن هذا هو الّذی ذکره محمّد رسول اللّه و من قبله الرّوح و من قبله الکلیم و هذا نقطة البیان ینادی امام العرش و یقول تاللّه قد خلقتم لذکر هذا النّبأ الأعظم و هذا الصّراط الأقوم الّذی کان مکنوناً فی افئدة الأنبیآء و مخزوناً فی صدور الأصفیآء و مسطوراً من القلم الأعلی فی الواح ربّکم مالک الأسمآء

قل موتوا بغیظکم یا اهل النّفاق قد ظهر من لا یعزب عن علمه من شیء و اتی من افترّ به ثغر العرفان و تزیّن ملکوت البیان و اقبل کلّ مقبل الی اللّه مالک الأدیان و قام به کلّ قاعد و سرع کلّ سطیح الی طور الایقان هذا یوم جعله اللّه نعمةً

للأبرار و نقمةً للأشرار و رحمةً للمقبلين و غضباً للمنكرين و المعرضين انّه ظهر بسلطان من عنده و انزل ما لا يعادله شیء فی ارضه و سمائه

اتّقوا الرّحمن یا ملأ البیان و لا ترتکبوا ما ارتکبه اولو الفرقان الّذین ادّعوا الایمان فی اللّیالی و الأیّام فلمّا اتی مالک الأنام اعرضوا و کفروا الی ان افتوا علیه بظلم ناح به امّ الکتاب فی المآب اذکروا ثمّ انظروا فی اعمالهم و اقوالهم و مراتبهم و مقاماتهم و ما ظهر منهم اذ تکلّم مکلّم الطّور و نفخ فی الصّور و انصعق من فی السّموات و الأرض الّا عدّة احرف الوجه

یا ملأ البیان ضعوا اوهامکم و ظنونکم ثمّ انظروا بطرف الانصاف الی افق الظّهور و ما ظهر من عنده و نزّل من لدنه و ما ورد علیه من اعدائه هو الّذی قبل البلایا کلّها لاظهار امره و اعلآء کلمته قد حبس مرّة فی الطّآء و اخری فی المیم ثمّ فی الطّآء مرّة اخری لأمر اللّه فاطر السّمآء و کان فیها تحت السّلاسل و الأغلال شوقاً لأمر اللّه العزیز الفضّال

یا ملأ البیان هل نسیتم وصایای و ما ظهر من قلمی و نطق به لسانی و هل بدّلتم یقینی بأوهامکم و سبیلی بأهوائکم و هل نبذتم اصول اللّه و ذکره و ترکتم احکام اللّه و اوامره اتّقوا اللّه دعوا الظّنون لمظاهرها و الأوهام لمطالعها و الشّکوک لمشارقها ثمّ اقبلوا بوجوه نورآء و صدور بیضآء الی افق اشرقت منه شمس الایقان امراً من لدی اللّه مالک الأدیان

الحمد للّه الّذی جعل العصمة الکبری درعاً لهیکل امره فی ملکوت الانشآء و ما قدّر لأحد نصیباً من هذه الرّتبة العلیا و المقام الأعلی انّها طراز نسجته انامل القدرة لنفسه تعالی انّه لا ینبغی لأحد الّا لمن استوی علی عرش یفعل ما یشآء من اقرّ و اعترف بما رقم فی هذا الحین من القلم الأعلی انّه من اهل التّوحید و اصحاب التّجرید فی کتاب اللّه مالک المبدأ و المآب

و لمّا بلغ الکلام هذا المقام سطعت رائحة العرفان و اشرق نیّر التّوحید من افق سمآء البیان طوبی لمن اجتذبه النّدآء الی الذّروة العلیا و الغایة القصوی و عرف من صریر قلمی الأعلی ما اراده ربّ الآخرة و الأولی انّ الّذی ما شرب من رحیقنا المختوم الّذی فککنا ختمه باسمنا القیّوم انّه ما فاز بأنوار التّوحید و ما عرف المقصود من کتب اللّه ربّ الأرض و السّمآء و مالک الآخرة و الأولی و کان من المشرکین فی کتاب اللّه العلیم الخبیر

یا ایّها السّائل الجلیل نشهد انّک تمسّکت بالصّبر الجمیل فی ایّام فیها منع القلم عن الجریان و اللّسان عن البیان فی ذکر العصمة الکبری و الآیة العظمی الّتی سألتها عن المظلوم لیکشف لک قناعها و غطائها و یذکر سرّها و امرها و مقامها و مقرّها و شأنها و علوّها و سموّها لعمر اللّه لو نظهر لآلئ البرهان المکنونة فی اصداف بحر العلم و الایقان و نخرج طلعات المعانی المستورة فی غرفات البیان فی جنّة العرفان لترتفع ضوضآء العلمآء من کلّ الجهات و تری حزب اللّه بین انیاب الذّئاب الّذین کفروا باللّه فی المبدأ و المآب بذلک امسکنا القلم فی برهة طویلة من الزّمان حکمةً من لدی الرّحمن و حفظاً لأولیائی من الّذین بدّلوا نعمة اللّه کفراً و احلّوا قومهم دار البوار

یا ایّها السّائل النّاظر والّذی اجتذب الملأ الأعلی بکلمته العلیا انّ لطیور ممالک ملکوتی و حمامات ریاض حکمتی تغرّدات و نغمات ما اطّلع علیها الّا اللّه مالک الملک و الجبروت و لو یظهر اقلّ من سمّ الابرة لیقول الظّالمون ما لا قاله الأوّلون و یرتکبون ما لا ارتکبه احد فی الأعصار و القرون قد انکروا فضل اللّه و برهانه و حجّة اللّه و آیاته ضلّوا و اضلّوا النّاس و لا یشعرون یعبدون الأوهام و لا یعرفون قد اتّخذوا الظّنون لأنفسهم اراباباً من دون اللّه و لا یفقهون نبذوا البحر الأعظم مسرعین الی الغدیر و لا یعلمون یتّبعون اهوائهم معرضین عن اللّه المهیمن القیّوم

قل تاللّه قد اتی الرّحمن بقدرة و سلطان و به ارتعدت فرائص الأدیان و غنّ عندلیب البیان علی اعلی غصن العرفان قد ظهر من کان مکنوناً فی العلم و مسطوراً فی الکتاب قل هذا یوم فیه استوی مکلّم الطّور علی عرش الظّهور و قام النّاس للّه ربّ العالمین و هذا یوم فیه حدّثت الأرض اخبارها و اظهرت کنوزها و البحار لآلئها و السّدرة اثمارها و الشّمس اشراقها و الأقمار

انوارها و السّمآء انجمها و السّاعة اشراطها و القيامة سطوتها و الأقلام آثارها و الأرواح اسرارها طوبى لمن عرفه و فاز به و ويل لمن انكره و اعرض عنه فأسأل اللّه ان يؤيّد عباده على الرّجوع انّه هو التّوّاب الغفور الرّحيم

يا ايّها المقبل الى الأفق الأعلى و الشّارب رحيقى المختوم من ايادى العطآء فاعلم للعصمة معان شتّى و مقامات شتّى انّ الّذى عصمه اللّه من الزّلل يصدق عليه هذا الاسم فى مقام و كذلک من عصمه اللّه من الخطأ و العصيان و من الاعراض و الكفر و من الشّرک و امثالها يطلق على كلّ واحد من هؤلآء اسم العصمة و امّا العصمة الكبرى لمن كان مقامه مقدّساً عن الأوامر و النّواهى و منزّهاً عن الخطآء و النّسيان انّه نور لا تعقّبه الظّلمة و صواب لا يعتريه الخطآء لو يحكم على المآء حكم الخمر و على السّمآء حكم الأرض و على النّور حكم النّار حقّ لا ريب فيه و ليس لأحد ان يعترض عليه او يقول لم و بم و الّذى اعترض انّه من المعرضين فى كتاب اللّه ربّ العالمين انّه لا يسأل عمّا يفعل و كلّ عن كلّ يسألون انّه اتى من سمآء الغيب و معه راية يفعل ما يشآء و جنود القدرة و الاختيار و لدونه ان يتمسّک بما امر به من الشّرائع و الأحكام لو يتجاوز عنها على قدر شعرة واحدة ليحبط عمله

انظر ثمّ اذكر اذ اتى محمّد رسول اللّه قال و قوله الحقّ و للّه على النّاس حجّ البيت و كذلک الصّلوة و الصّوم و الأحكام الّتى اشرقت من افق كتاب اللّه مولى العالم و مربّى الأمم للكلّ ان يتّبعوه فيما حكم به اللّه و الّذى انكره كفر باللّه و آياته و رسله و كتبه انّه لو يحكم على الصّواب حكم الخطأ و على الكفر حكم الايمان حقّ من عنده هذا مقام لا يذكر و لا يوجد فيه الخطأ و العصيان انظر فى الآية المباركة المنزلة الّتى وجب بها حجّ البيت على الكلّ انّ الّذين قاموا بعده على الأمر وجب عليهم ان يعملوا ما امروا به فى الكتاب ليس لأحد ان يتجاوز عن حدود اللّه و سننه و الّذى تجاوز انّه من الخاطئين فى كتاب اللّه ربّ العرش العظيم

يا ايّها النّاظر الى افق الأمر اعلم ارادة اللّه لم تكن محدودة بحدود العباد انّه لا يمشى على طرقهم للكلّ ان يتمسّكوا بصراطه المستقيم انّه لو يحكم على اليمين حكم اليسار او على الجنوب حكم الشّمال حقّ لا ريب فيه انّه محمود فى فعله و مطاع فى امره ليس له شريک فى حكمه و لا معين فى سلطانه يفعل ما يشآء و يحكم ما يريد ثمّ اعلم ما سواه مخلوق بكلمة من عنده ليس لهم حركة و لا سكون الّا بأمره و اذنه

يا ايّها الطّائر فى هوآء المحبّة و الوداد و النّاظر الى انوار وجه ربّک مالک الايجاد اشكر اللّه بما كشف لک ما كان مكنوناً مستوراً فى العلم ليعلم الكلّ انّه ما اتّخذ لنفسه فى العصمة الكبرى شريكاً و لا وزيراً انّه هو مطلع الأوامر و الأحكام و مصدر العلم و العرفان و ما سواه مأمور محكوم و هو الحاكم الآمر العليم الخبير

انّک اذا اجتذبتک نفحات آيات الظّهور و اخذک الكوثر الطّهور من ايادى عطآء ربّک مالک يوم النّشور قل

الهى الهى لک الحمد بما دللتنى اليک و هديتنى الى افقک و اوضحت لى سبيلک و اظهرت لى دليلک و جعلتنى مقبلاً اليک اذ اعرض عنک اكثر عبادک من العلمآء و الفقهآء ثمّ الّذين اتّبعوهم من دون بيّنة من عندک و برهان من لدنک لک الفضل يا اله الأسمآء و لک الثّنآء يا فاطر السّمآء بما سقيتنى رحيقک المختوم باسمک القيّوم و قرّبتنى اليک و عرّفتنى مشرق بيانک و مطلع آياتک و مصدر اوامرک و احكامک و منبع حكمتک و الطافک طوبى لأرض فازت بقدومک و استقرّ عليها عرش عظمتک و تضوّع فيها عرف قميصک وعزّتک و سلطانک و قدرتک و اقتدارک لا احبّ البصر الّا لمشاهدة جمالک و لا اريد السّمع الّا لاصغآء ندائک و آياتک

الهى الهى لا تحرم العيون عمّا خلقتها له و لا الوجوه عن التّوجّه الى افقک و القيام لدى باب عظمتک و الحضور امام عرشک و الخضوع لدى اشراقات انوار شمس فضلک

ایربّ انا الّذی شهد قلبی و کبدی و جوارحی و لسان ظاهری و باطنی بوحدانیّتک و فردانیّتک و بأنّک انت اللّه لا اله الّا انت قد خلقت الخلق لعرفانک و خدمة امرک لترتفع به مقاماتهم فی ارضک و ترتقی انفسهم بما انزلته فی زبرک و کتبک و الواحک فلمّا اظهرت نفسک و انزلت آیاتک اعرضوا عنک و کفروا بک و بما اظهرته بقدرتک و قوّتک و قاموا علی ضرّک و اطفآء نورک و اخماد نار سدرتک و بلغوا فی الظّلم مقاماً ارادوا سفک دمک و هتک حرمتک و کذلک من ربّیته بأیادی عنایتک و حفظته من شرّ طغاة خلقک و بغاة عبادک و کان ان یحرّر آیاتک امام عرشک

فآه آه عمّا ارتکب فی ایّامک بحیث نقض عهدک و میثاقک و انکر آیاتک و قام علی الاعراض و ارتکب ما ناح به سکّان ملکوتک فلمّا خاب فی نفسه و وجد رائحة الخسران صاح و قال ما تحیّر به المقرّبون من اصفیائک و اهل خبآء مجدک

ترانی یا الهی کالحوت المتبلبل علی التّراب اغثنی ثمّ ارحمنی یا مستغاث و یا من فی قبضتک زمام النّاس من الذّکور و الاناث کلّما اتفکّر فی جریراتی العظمی و خطیئاتی الکبری یأخذنی الیأس من کلّ الجهات و کلّما اتفکّر فی بحر عطائک و سمآء جودک و شمس فضلک اجد عرف الرّجآء من الیمین و الیسار و الجنوب و الشّمال کأنّ الأشیآء کلّها تبشّرنی بأمطار سحاب سمآء رحمتک وعزّتک یا سند المخلصین و مقصود المقرّبین شجّعتنی مواهبک و الطافک و ظهورات فضلک و عنایتک والّا ما للمفقود ان یذکر من اظهر الوجود بکلمة من عنده و ما للمعدوم ان یصف من ثبت بالبرهان انّه لا یوصف بالأوصاف و لا یذکر بالأذکار لم یزل کان مقدّساً عن ادراک خلقه و منزّهاً عن عرفان عباده

ایربّ تری المیّت امام وجهک لا تجعله محروماً من کأس الحیوان بجودک و کرمک و العلیل تلقآء عرشک لا تمنعه عن بحر شفائک اسألک ان تؤیّدنی فی کلّ الأحوال علی ذکرک و ثنائک و خدمة امرک بعد علمی بأنّ ما یظهر من العبد محدود بحدود نفسه و لا یلیق لحضرتک و لا ینبغی لبساط عزّک و عظمتک

وعزّتک لو لا ثنائک لا ینفعنی لسانی و لو لا خدمتک لا ینفعنی وجودی و لا احبّ البصر الّا لمشاهدة انوار افقک الأعلی و لا ارید السّمع الّا لاصغآء ندائک الأحلی

آه آه لم ادر یا الهی و سندی و رجائی هل قدّرت لی ما تقرّ به عینی و ینشرح به صدری و یفرح به قلبی او قضائک المبرم منعنی عن الحضور امام عرشک یا مالک القدم و سلطان الأمم وعزّتک و سلطانک و عظمتک و اقتدارک قد اماتتنی ظلمة البعد این نور قربک یا مقصود العارفین و اهلکتنی سطوة الهجر این ضیآء وصالک یا محبوب المخلصین

تری یا الهی ما ورد علیّ فی سبیلک من الّذین انکروا حقّک و نقضوا میثاقک و جادلوا بآیاتک و کفروا بنعمتک بعد ظهورها و کلمتک بعد انزالها و بحجّتک بعد اکمالها

ایربّ یشهد لسان لسانی و قلب قلبی و روح روحی و ظاهری و باطنی بوحدانیّتک و فردانیّتک و بقدرتک و اقتدارک و عظمتک و سلطانک و بعزّتک و رفعتک و اختیارک و بأنّک انت اللّه لا اله الّا انت لم تزل کنت کنزاً مخفیّاً عن الأبصار و الادراک و لا تزال تکون بمثل ما کنت فی ازل الآزال لا تضعفک قوّة العالم و لا یخوّفک اقتدار الأمم انت الّذی فتحت باب العلم علی وجه عبادک لعرفان مشرق وحیک و مطلع آیاتک و سمآء ظهورک و شمس جمالک و وعدت من علی الأرض فی کتبک و زبرک و صحفک بظهور نفسک و کشف سبحات الجلال عن وجهک کما اخبرت به حبیبک الّذی به اشرق نیّر الأمر من افق الحجاز و سطع نور الحقیقة بین العباد بقولک یوم یقوم النّاس لربّ العالمین و من قبله بشّرت الکلیم ان اخرج القوم من الظّلمات الی النّور و ذکّرهم بأیّام اللّه و اخبرت به الرّوح و انبیائک و رسلک من قبل و من بعد لو یظهر من خزائن قلمک الأعلی ما انزلته فی ذکر هذا الذّکر الأعظم و نبأک العظیم لینصعق اهل مدائن العلم و العرفان الّا من انقذته باقتدارک و حفظته بجودک و فضلک اشهد انّک وفیت بعهدک و اظهرت الّذی بشّرت بظهوره انبیائک و اصفیائک و عبادک انّه اتی من افق العزّة و الاقتدار برایات آیاتک و اعلام بیّناتک و قام امام الوجوه بقوّتک و قدرتک و دعا الکلّ الی الذّروة العلیا و الأفق الأعلی بحیث ما

منعه ظلم العلمآء و سطوة الأمرآء قام بالاستقامة الكبرى و نطق بأعلى النّدآء قد اتى الوهّاب راكباً على السّحاب اقبلوا يا اهل الأرض بوجوه بيضآء و قلوب نورآء

طوبى لمن فاز بلقائک و شرب رحيق الوصال من ايادى عطائک و وجد عرف آياتک و نطق بثنائک و طار فى هوائک و اخذه جذب بيانک و ادخله فى الفردوس الأعلى مقام المكاشفة و المشاهدة امام عرش عظمتک

ايربّ اسألک بالعصمة الكبرى الّتى جعلتها افقاً لظهورک و بكلمتک العليا الّتى بها خلقت الخلق و اظهرت الأمر و بهذا الاسم الّذى به ناحت الأسمآء و ارتعدت فرائص العرفآء ان تجعلنى منقطعاً عن دونک بحيث لا اتحرّک الّا بارادتک و لا اتكلّم الّا بمشيّتک و لا اسمع الّا ذكرک و ثنائک

لک الحمد يا الهى و لک الشّكر يا رجائى بما اوضحت لى صراطک المستقيم و اظهرت لى نبأک العظيم و ايّدتنى على الاقبال الى مشرق وحيک و مصدر امرک بعد اعراض عبادک و خلقک اسألک يا مالک ملكوت البقآء بصرير قلمک الأعلى و بالنّار المشتعلة النّاطقة فى الشّجرة الخضرآء و بالسّفينة الّتى جعلتها مخصوصة لأهل البهآء ان تجعلنى مستقيماً على حبّک و راضياً بما قدّرت لى فى كتابک و قائماً على خدمتک و خدمة اوليائک ثمّ ايّد عبادک يا الهى على ما يرتفع به امرک و على عمل ما انزلته فى كتابک

انّک انت المقتدر المهيمن على ما تشآء و فى قبضتک زمام الأشيآء لا اله الّا انت المقتدر العليم الحكيم

يا ايّها الجليل قد ارينا ک البحر و امواجه و الشّمس و اشراقها و السّمآء و انجمها و الأصداف و لآئها اشكر اللّه بهذا الفضل الأعظم و الكرم الّذى احاط على العالم

يا ايّها المتوجّه الى انوار الوجه قد احاطت الأوهام سكّان الأرض و منعتهم عن التّوجّه الى افق اليقين و اشراقه و ظهوراته و انواره بالظّنون منعوا عن القيّوم يتكلّمون بأهوائهم و لا يشعرون منهم من قال هل الآيات نزّلت قل اى وربّ السّموات و هل اتت السّاعة بل قضت ومظهر البيّنات قد جآءت الحاقّة و اتى الحقّ بالحجّة و البرهان قد برزت السّاهرة و البريّة فى وجل و اضطراب قد اتت الزّلازل و ناحت القبائل من خشية اللّه المقتدر الجبّار قل الصّاخّة صاحت و اليوم للّه الواحد المختار و قال هل الطّآمّة تمّت قل اى وربّ الأرباب و هل القيامة قامت بل القيّوم بملكوت الآيات و هل ترى النّاس صرعى بلى وربّى الأعلى الأبهى و هل انقعرت الأعجاز بل نسفت الجبال ومالک الصّفات قال اين الجنّة و النّار قل الأولى لقائى و الأخرى نفسک يا ايّها المشرک المرتاب قال انّا ما نرى الميزان قل اى وربّى الرّحمن لا يراه الّا اولو الأبصار قال هل سقطت النّجوم قل اى اذ كان القيّوم فى ارض السّرّ فاعتبروا يا اولى الأنظار قد ظهرت العلامات كلّها اذ اخرجنا يد القدرة من جيب العظمة و الاقتدار قد نادى المناد اذ اتى الميعاد و انصعق الطّوريّون فى تيه الوقوف من سطوة ربّک مالک الايجاد يقول النّاقور هل نفخ فى الصّور قل بلى وسلطان الظّهور اذ استقرّ على عرش اسمه الرّحمن قد اضآء الدّيجور من فجر رحمة ربّک مطلع الأنوار قد مرّت نسمة الرّحمن و اهتزّت الأرواح فى قبور الأبدان كذلک قضى الأمر من لدى اللّه العزيز المنّان قال الّذين كفروا متى انفطرت السّمآء قل اذ كنتم فى اجداث الغفلة و الضّلال من المشركين من يمسح عينيه و ينظر اليمين و الشّمال قل قد عميت ليس لک اليوم من ملاذ منهم من قال هل حشرت النّفوس قل اى وربّى اذ كنت فى مهاد الأوهام منهم من قال هل نزّل الكتاب بالفطرة قل انّها فى الحيرة اتّقوا يا اولى الألباب و منهم من قال أ حُشِرْتُ اعمى قل بلى وراكب السّحاب قد تزيّنت الجنّة بأوراد المعانى و سعّر السّعير من نار الفجّار قل قد اشرق النّور من افق الظّهور و اضآءت الآفاق اذ اتى مالک يوم الميثاق قد خسر الّذين ارتابوا و ربح من اقبل بنور اليقين الى مطلع الايقان طوبى لک يا ايّها النّاظر بما نزّل لک هذا اللّوح الّذى منه تطير الأرواح احفظه ثمّ اقرأه لعمرى انّه باب رحمة ربّک طوبى لمن يقرأه فى العشىّ و الاشراق انّا سمعنا ذكرک فى هذا الأمر الّذى منه اندكّ جبل العلم و زلّت الأقدام البهآء على اهل البهآء الّذين اقبلوا الى العزيز الوهّاب قد انتهى اللّوح و ما انتهى البيان اصبر انّ ربّک هو الصّبّار

هذه آیات انزلناها من قبل ای فی اوّل ورودنا فی السّجن الأعظم و ارسلناها الیک لتعرف ما نطقت به الألسنة الکذبة اذ اتی اللّه بقدرة و سلطان قد تزعزع بنیان الظّنون و انفطرت سمآء الأوهام و القوم فی مریة و شقاق قد انکروا حجّة اللّه و برهانه بعد اذ اتی من افق الاقتدار بملکوت الآیات ترکوا ما امروا به و ارتکبوا ما منعوا عنه فی الکتاب وضعوا الههم اخذوا اهوائهم الا انّهم فی غفلة و ضلال یقرؤون الآیات و ینکرونها یرون البیّنات و یعرضون عنها الا انّهم فی ریب عجاب

انّا وصّینا اولیائنا بتقوی اللّه الّذی کان مطلع الأعمال و الأخلاق انّه قائد جنود العدل فی مدینة البهآء طوبی لمن دخل فی ظلّ رایته النّورآء و تمسّک به انّه من اصحاب السّفینة الحمرآء الّتی نزّل ذکرها فی قیّوم‌الأسمآء

قل یا حزب اللّه زیّنوا هیاکلکم بطراز الأمانة و الدّیانة ثمّ انصروا ربّکم بجنود الأعمال و الأخلاق انّا منعناکم عن الفساد و الجدال فی کتبی و صحفی و زبری و الواحی و ما اردنا بذلک الّا علوّکم و سموّکم تشهد بذلک السّمآء و انجمها و الشّمس و اشراقها و الأشجار و اوراقها و البحار و امواجها و الأرض و کنوزها نسأل اللّه ان یمدّ اولیائه و یؤیّدهم علی ما ینبغی لهم فی هذا المقام المبارک العزیز البدیع و نسأله ان یوفّق من حولی علی عمل ما امروا به من قلمی الأعلی

یا جلیل علیک بهائی و عنایتی انّا امرنا العباد بالمعروف و هم عملوا ما ناح به قلبی و قلمی اسمع ما نزّل من سمآء مشیّتی و ملکوت ارادتی لیس حزنی سجنی و ما ورد علیّ من اعدائی بل من الّذین ینسبون انفسهم الی نفسی و یرتکبون ما تصعد به زفراتی و تنزل عبراتی قد نصحناهم بعبارات شتّی فی الواح شتّی نسأل اللّه ان یوفّقهم و یقرّبهم و یؤیّدهم علی ما تطمئنّ به القلوب و تستریح به النّفوس و یمنعهم عمّا لا ینبغی لأیّامه

قل یا اولیائی فی بلادی اسمعوا نصح من ینصحکم لوجه اللّه انّه خلقکم و اظهر لکم ما یرفعکم و ینفعکم و علّمکم صراطه المستقیم و نبأه العظیم

یا جلیل وصّ العباد بتقوی اللّه تاللّه هو القائد الأوّل فی عساکر ربّک و جنوده الأخلاق المرضیّة و الأعمال الطّیّبة و بها فتحت فی الأعصار و القرون مدائن الأفئدة و القلوب و نصبت رایات النّصر و الظّفر علی اعلی الأعلام

انّا نذکر لک الأمانة و مقامها عند اللّه ربّک ربّ العرش العظیم انّا قصدنا یوماً من الأیّام جزیرتنا الخضرآء و لمّا وردنا رأینا انهارها جاریة و اشجارها ملتفّة و کانت الشّمس تلعب فی خلال الأشجار توجّهنا الی الیمین رأینا ما لا یتحرّک القلم علی ذکره و ذکر ما شهدت عین مولی الوری فی ذاک المقام الألطف الأشرف المبارک الأعلی ثمّ اقبلنا الی الیسار شاهدنا طلعة من طلعات الفردوس الأعلی قائمة علی عمود من النّور و نادت بأعلی النّدآء یا ملأ الأرض و السّمآء انظروا جمالی و نوری و ظهوری و اشراقی تاللّه الحقّ انا الأمانة و ظهورها و حسنها و اجر لمن تمسّک بها و عرف شأنها و مقامها و تشبّث بذیلها انا الزّینة الکبری لأهل البهآء و طراز العزّ لمن فی الملکوت الانشآء و انا السّبب الأعظم لثروة العالم و افق الاطمینان لأهل الامکان کذلک انزلنا لک ما یقرّب العباد الی مالک الایجاد

قلم اعلی از لغت فصحی بلغت نورا توجّه نمود لیعرف الجلیل عنایة ربّه الجمیل و یکون من الشّاکرین

یا ایّها النّاظر الی الأفق الأعلی ندا بلند است و قوّهٔ سامعه قلیل بل مفقود اینمظلوم در فم ثعبان اولیای الهی را ذکر مینماید این ایّام وارد شد آنچه که سبب جزع و فزع ملأ اعلی گشت ظلم عالم و ضرّ امم مالک قدم را از ذکر منع ننمود و از اراده‌اش بازنداشت نفوسیکه سالها خلف حجاب مستور چون افق امر را منیر و کلمة اللّه را نافذ مشاهده نمودند بیرون دویدند با سیوف بغضا و وارد آوردند آنچه را که قلم از ذکرش عاجز و لسان از بیانش قاصر

منصفین شاهد و گواه که از اوّل امر اینمظلوم امام وجوه ملوک و مملوک و علما و امرا من غیر ستر و حجاب قیام نمود و بأعلی النّدآء کلّ را بصراط مستقیم دعوت فرمود ناصری جز قلمش نبود و معینی جز نفسش نه

نفوسیکه از اصل امر بیخبر و غافلند بر اعراض قیام کردند ایشانند ناعقین الّذین ذکرهم اللّه فی الزّبر و الألواح و اخبر عباده بانتشارهم و ضوضائهم و اغوائهم طوبی از برای نفوسیکه من فی العالم را تلقاء ذکر مالک قدم معدوم و مفقود مشاهده نمایند و بعروهٔ محکم الهی تمسّک جویند تمسّکی که شبهات و اشارات و اسیاف و مدافع ایشانرا منع ننماید و محروم نسازد طوبی للرّاسخین و طوبی للثّابتین

قلم اعلی نظر باستدعای آنجناب مراتب و مقامات عصمت کبری را ذکر نمود و مقصود آنکه کلّ بیقین مبین بدانند که خاتم انبیا روح ما سواه فداه در مقام خود شبه و مثل و شریک نداشته اولیا صلوات اللّه علیهم بکلمهٔ او خلق شده‌اند ایشان بعد از او اعلم و افضل عباد بوده‌اند و در منتهی رتبهٔ عبودیّت قائم تقدیس ذات الهی از شبه و مثل و تنزیه کینونتش از شریک و شبیه بآنحضرت ثابت و ظاهر اینست مقام توحید حقیقی و تفرید معنوی و حزب قبل از این مقام کما هو حقّه محروم و ممنوع حضرت نقطه روح ما سواه فداه میفرماید اگر حضرت خاتم بکلمهٔ ولایت نطق نمیفرمود ولایت خلق نمیشد

حزب قبل مشرک بوده‌اند و خود را موحّد میشمردند اجهل عباد بودند و خود را افضل میدانستند از جزای آن نفوس غافله در یوم جزا عقاید و مراتب و مقامات ایشان نزد هر بصیر و هر خبیری واضح و معلوم گشت

از حقّ بطلب عباد این ظهور را از ظنون و اوهام حزب قبل حفظ فرماید و از اشراقات انوار آفتاب توحید حقیقی محروم نسازد

یا جلیل مظلوم عالم میفرماید نیّر عدل مستور آفتاب انصاف خلف سحاب مقام حارس و حافظ سارق قائم مکان امین خائن جالس در سنهٔ قبل ظالمی بر دست حکومت این مدینه جالس در هر حین از او ضرّی وارد لعمر اللّه عمل نمود آنچه را که سبب فزع اکبر بود ولکن قلم اعلی را ظلم عالم منع ننموده و نمینماید محض فضل و رحمت مخصوص امرا و وزرای ارض مرقوم داشتیم آنچه را که سبب حفظ و حراست و امن و امانست که شاید عباد از شرّ ظالمین محفوظ مانند انّه هو الحافظ النّاصر المعین رجال بیت عدل الهی باید در لیالی و ایّام بآنچه از افق سماء قلم اعلی در تربیت عباد و تعمیر بلاد و حفظ نفوس و صیانت ناموس اشراق نموده ناظر باشند

اشراق اوّل چون آفتاب حکمت از افق سماء سیاست طلوع نمود باین کلمهٔ علیا نطق فرمود اهل ثروت و اصحاب عزّت و قدرت باید حرمت دین را به احسن ما یمکن فی الابداع ملاحظه نمایند دین نوریست مبین و حصنی است متین از برای حفظ و آسایش اهل عالم چه که خشیة اللّه ناس را بمعروف امر و از منکر نهی نماید اگر سراج دین مستور ماند هرج و مرج راه یابد نیّر عدل و انصاف و آفتاب امن و اطمینان از نور بازمانند هر آگاهی بر آنچه ذکر شد گواهی داده و میدهد

اشراق دوم جمیع را بصلح اکبر که سبب اعظم است از برای حفظ بشر امر نمودیم سلاطین آفاق باید باتّفاق باین امر که سبب بزرگست از برای راحت و حفظ عالم تمسّک فرمایند ایشانند مشارق قدرت و مطالع اقتدار الهی از حقّ میطلبیم تأیید فرماید بر آنچه که سبب آسایش عباد است شرحی در این باب از قبل از قلم اعلی جاری و نازل طوبی للعاملین

اشراق سوّم اجرای حدود است چه که سبب اوّل است از برای حیات عالم آسمان حکمت الهی بدو نیّر روشن و منیر مشورت و شفقت و خیمهٔ نظم عالم بدو ستون قائم و برپا مجازات و مکافات

اشراق چهارم جنود منصوره در اینظهور اعمال و اخلاق پسندیده است و قائد و سردار این جنود تقوی اللّه بوده اوست دارای کلّ و حاکم بر کلّ

اشراق پنجم معرفت دول بر احوال مأمورین و اعطاء مناصب باندازه و مقدار التفات باینفقره بر هر رئیس و سلطانی لازم و واجب شاید خائن مقام امین را غصب ننماید و ناهب مقرّ حارس را در سجن اعظم بعضی از مأمورین که از قبل و بعد آمده‌اند للّه الحمد بطراز عدل مزیّن و بعضی نعوذ باللّه از حقّ میطلبیم کلّ را هدایت فرماید شاید از اثمار سدرهٔ امانت و دیانت محروم نمانند و از انوار آفتاب عدل و انصاف ممنوع نشوند

اشراق ششم اتّحاد و اتّفاق عباد است لازال باتّفاق آفاق عالم بنور امر منوّر و سبب اعظم دانستن خطّ و گفتار یکدیگر است از قبل در الواح امر نمودیم امنای بیت عدل یک لسان از السن موجوده و یا لسانی بدیع و یک خطّ از خطوط اختیار نمایند و در مدارس عالم اطفال را بآن تعلیم دهند تا عالم یکوطن و یکقطعه مشاهده شود ابهی ثمرهٔ شجرهٔ دانش اینکلمهٔ علیا است همه بار یکدارید و برگ یکشاخسار لیس الفخر لمن یحبّ الوطن بل لمن یحبّ العالم از قبل در اینمقام نازلشد آنچه که سبب عمار عالم و اتّحاد امم است طوبی للفائزین و طوبی للعاملین

اشراق هفتم قلم اعلی کلّ را وصیّت میفرماید بتعلیم و تربیت اطفال و این آیات در این مقام در کتاب اقدس در اوّل ورود سجن از سماء مشیّت الهی نازل کتب علی کلّ اب تربیة ابنه و بنته بالعلم و الخطّ و دونهما عمّا حدّد فی اللّوح و الّذی ترک ما امر به فللأمنآء ان یأخذوا منه ما یکون لازماً لتربیتهما ان کان غنیّاً والّا یرجع الی بیت العدل انّا جعلناه مأوی للفقرآء و المساکین انّ الّذی ربّی ابنه او ابناً من الأبنآء کأنّه ربّی احد ابنائی علیه بهائی و عنایتی و رحمتی الّتی سبقت العالمین

اشراق هشتم اینفقره از قلم اعلی در این حین مسطور و از کتاب اقدس محسوب امور ملّت معلّق است برجال بیت عدل الهی ایشانند امنآء اللّه بین عباده و مطالع الأمر فی بلاده

یا حزب اللّه مربّی عالم عدلست چه که دارای دو رکن است مجازات و مکافات و ایندو رکن دو چشمه‌اند از برای حیات اهل عالم چون که هر روز را امری و هر حین را حکمتی مقتضی لذا امور به بیت عدل راجع تا آنچه را مصلحت وقت دانند معمول دارند نفوسیکه لوجه اللّه بر خدمت امر قیام نمایند ایشان ملهمند بالهامات غیبی الهی بر کلّ اطاعت لازم امور سیاسیّه کلّ راجع است به بیت عدل و عبادات به ما انزله اللّه فی الکتاب

یا اهل بها شما مشارق محبّت و مطالع عنایت الهی بوده و هستید لسان را بسبّ و لعن احدی میالائید و چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمائید آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول افتاد مقصود حاصل والّا تعرّض باطل ذروه بنفسه مقبلین الی اللّه المهیمن القیّوم سبب حزن مشوید تا چه رسد بفساد و نزاع امید هست در ظلّ سدرهٔ عنایت الهی تربیت شوید و به ما اراده اللّه عامل گردید همه اوراق یک شجرید و قطره‌های یکبحر

اشراق نهم دین اللّه و مذهب اللّه محض اتّحاد و اتّفاق اهل عالم از سماء مشیّت مالک قدم نازل گشته و ظاهر شده آنرا علّت اختلاف و نفاق مکنید سبب اعظم و علّت کبری از برای ظهور و اشراق نیّر اتّحاد دین الهی و شریعهٔ ربّانی بوده و نموّ عالم و تربیت امم و اطمینان عباد و راحت من فی البلاد از اصول و احکام الهی اوست سبب اعظم از برای این عطیّهٔ کبری کأس زندگانی بخشد و حیات باقیه عطا فرماید و نعمت سرمدیّه مبذول دارد رؤسای ارض مخصوص امنای بیت عدل الهی در صیانت این مقام و علوّ و حفظ آن جهد بلیغ مبذول دارند و همچنین آنچه لازمست تفحّص در احوال رعیّت و اطّلاع بر اعمال و امور هر حزبی از احزاب از مظاهر قدرت الهی یعنی ملوک و رؤسا میطلبم که همّت نمایند شاید اختلاف از میان برخیزد و آفاق بنور اتّفاق منوّر شود

باید کلّ بآنچه از قلم اعلی جاریشده تمسّک نمایند و عمل کنند حقّ شاهد و ذرّات کائنات گواه که آنچه سبب علوّ و سموّ و تربیت و حفظ و تهذیب اهل ارض است ذکر نمودیم و از قلم اعلی در زبر و الواح نازل

از حقّ میطلبیم عباد را تأیید فرماید آنچه این مظلوم از کلّ طلب مینماید عدل و انصافست باصغا اکتفا ننمایند در آنچه از اینمظلوم ظاهر شده تفکّر کنند قسم بآفتاب بیان که از افق سماء ملکوت رحمن اشراق نموده اگر مبیّنی مشاهده میشد و یا ناطقی خود را محلّ شماتت و استهزاء و مفتریات عباد نمی‌نمودیم

حین ورود عراق امر اللّه مخمود و نفحات وحی مقطوع اکثری پژمرده بل مرده مشاهده گشتند لذا در صور مرّةً اخری دمیده شد و اینکلمهٔ مبارکه از لسان عظمت جاری نفخنا فی الصّور مرّة اخری آفاقرا از نفحات وحی و الهام زنده نمودیم

حال از خلف هر حجابی نفوسی بقصد مظلوم بیرون دویده‌اند این نعمت کبری را منع کردند و انکار نمودند

ای اهل انصاف اگر این امر انکار شود کدام امر در ارض قابل اثبات است و یا لایق اقرار

معرضین در صدد جمع آیات اینظهور برآمده‌اند و نزد هر که یافته‌اند باظهار محبّت اخذ کرده‌اند و نزد هر مذهبی از مذاهب خود را از آن مذهب میشمرند قل موتوا بغیظکم انّه اتی بأمر لا ینکره ذو بصر و ذو سمع و ذو درایة و ذو عدل و ذو انصاف یشهد بذلک قلم القدم فی هذا الحین المبین

یا جلیل علیک بهائی اولیای حقّ را باعمال امر مینمائیم شاید موفّق شوند و بآنچه از سماء امر نازلشده عمل نمایند نفع بیان رحمن بنفوس عامله راجع نسأل اللّه ان یؤیّدهم علی ما یحبّ و یرضی و یوفّقهم علی العدل و الانصاف فی هذا الأمر المبرم و یعرّفهم آیاته و یهدیهم الی صراطه المستقیم

حضرت مبشّر روح ما سواه فداه احکامی نازل فرموده‌اند ولکن عالم امر معلّق بود بقبول لذا این مظلوم بعضی را اجرا نمود و در کتاب اقدس بعبارات اخری نازل و در بعضی توقّف نمودیم الأمر بیده یفعل ما یشآء و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید و بعضی از احکام هم بدعاً نازل طوبی للفائزین و طوبی للعاملین

باید حزب اللّه جهد بلیغ مبذول دارند که شاید نار ضغینه و بغضا که در صدور احزاب مکنونست بکوثر بیان و نصایح مقصود عالمیان ساکن شود و اشجار وجود باثمار بدیعهٔ منیعه مزیّن گردد انّه هو النّاصح المشفق الکریم

البهآء اللّائح المشرق من افق سمآء العطآء علیکم یا اهل البهآء و علی کلّ ثابت مستقیم و کلّ راسخ علیم

اینکه سؤال از منافع و ربح ذهب و فضّه شده بود چند سنهٔ قبل مخصوص اسم اللّه زین‌المقرّبین علیه بهآء اللّه الأبهی این بیان از ملکوت رحمن ظاهر قوله تعالی اکثری از ناس محتاج باینفقره مشاهده میشوند چه اگر ربحی در میان نباشد امور معطّل و معوّق خواهد ماند نفسیکه موفّق شود با هم‌جنس خود و یا هم‌وطن خود و یا برادر خود مدارا نماید و یا مراعات کند یعنی بدادن قرض الحسن کمیابست لذا فضلاً علی العباد ربا را مثل معاملات دیگر که مابین ناس متداولست قرار فرمودیم یعنی ربح نقود از این حین که اینحکم مبین از سماء مشیّت نازلشد حلال و طیّب و طاهر است تا اهل ارض بکمال روح و ریحان و فرح و انبساط بذکر محبوب عالمیان مشغول باشند انّه یحکم کیف یشآء و احلّ الرّبا کما حرّمه من قبل فی قبضته ملکوت الأمر یفعل و یأمر و هو الآمر العلیم

یا زین‌المقرّبین اشکر ربّک بهذا الفضل المبین

علمای ایران اکثری بصدهزار حیله و خدعه باکل ربا مشغول بودند ولکن ظاهر آنرا بگمان خود بطراز حلّیّت آراسته مینمودند یلعبون بأوامر اللّه و احکامه و لا یشعرون

ولکن باید این امر باعتدال و انصاف واقع شود قلم اعلی در تحدید آن توقّف نموده حکمة من عنده و وسعة لعباده و نوصی اولیآء اللّه بالعدل و الانصاف و ما یظهر به رحمة احبّائه و شفقتهم بینهم انّه هو النّاصح المشفق الکریم انشآءاللّه کلّ مؤیّد

شوند بر آنچه از لسان حقّ جاریشده و اگر آنچه ذکر شد عمل نمایند البتّه حقّ جلّ جلاله از سماء فضل ضعف آنرا عطا میفرماید انّه هو الفضّال الغفور الرّحیم الحمد للّه العلیّ العظیم

ولکن اجرای این امور برجال بیت عدل محوّل شده تا بمقتضیات وقت و حکمت عمل نمایند

مجدّد کلّ را وصیّت مینمائیم بعدل و انصاف و محبّت و رضا انّهم اهل البهآء و اصحاب السّفینة الحمرآء علیهم سلام اللّه مولی الأسمآء و فاطر السّمآء

۹

لوح حکمت

بسمه المبدع العلیم الحکیم

کتاب انزله الرّحمن من ملکوت البیان و انّه لروح الحیوان لأهل الامکان تعالی اللّه ربّ العالمین یذکر فیه من یذکر اللّه ربّه انّه لهو النّبیل فی لوح عظیم

یا محمّد اسمع النّدآء من شطر الکبریآء من السّدرة المرتفعة علی ارض الزّعفران انّه لا اله الّا انا العلیم الحکیم کن هبوب الرّحمن لأشجار الامکان و مربّیها باسم ربّک العادل الخبیر انّا اردنا ان نذکر لک ما یتذکّر به النّاس لیدعنّ ما عندهم و یتوجّهنّ الی اللّه مولی المخلصین

انّا ننصح العباد فی هذه الأیّام الّتی فیها تغبّر وجه العدل و انارت وجنة الجهل و هتک ستر العقل و غاض الرّاحة و الوفآء و فاض المحنة و البلآء و فیها نقضت العهود و نکثت العقود لا یدری نفس ما یبصره و یعمیه و ما یضلّه و یهدیه

قل یا قوم دعوا الرّذائل و خذوا الفضائل کونوا قدوةً حسنة بین النّاس و صحیفة یتذکّر بها الأناس من قام لخدمة الأمر له ان یصدع بالحکمة و یسعی فی ازالة الجهل عن بین البریّة قل ان اتّحدوا فی کلمتکم و اتّفقوا فی رأیکم و اجعلوا اشراقکم افضل من عشیّکم و غدکم احسن من امسکم فضل الانسان فی الخدمة و الکمال لا فی الزّینة و الثّروة و المال اجعلوا اقوالکم مقدّسة عن الزّیغ و الهوی و اعمالکم منزّهة عن الرّیب و الرّیآء قل لا تصرفوا نقود اعمارکم النّفیسة فی المشتهیات النّفسیّة و لا تقتصروا الأمور علی منافعکم الشّخصیّة انفقوا اذا وجدتم و اصبروا اذا فقدتم انّ بعد کلّ شدّة رخآء و مع کلّ کدر صفآء اجتنبوا التّکاهل و التّکاسل و تمسّکوا بما ینتفع به العالم من الصّغیر و الکبیر و الشّیوخ و الأرامل قل ایّاکم ان تزرعوا زؤان الخصومة بین البریّة و شوک الشّکوک فی القلوب الصّافیة المنیرة

قل یا احبّآء اللّه لا تعملوا ما یتکدّر به صافی سلسبیل المحبّة و ینقطع به عرف المودّة لعمری قد خلقتم للوداد لا للضّغینة و العناد لیس الفخر لحبّکم انفسکم بل لحبّ ابنآء جنسکم و لیس الفضل لمن یحبّ الوطن بل لمن یحبّ العالم کونوا فی الطّرف عفیفاً و فی الید امیناً و فی اللّسان صادقاً و فی القلب متذکّراً لا تسقطوا منزلة العلمآء فی البهآء و لا تصغّروا قدر من یعدل بینکم من الأمرآء اجعلوا جندکم العدل و سلاحکم العقل و شیمکم العفو و الفضل و ما تفرح به افئدة المقرّبین

لعمری قد احزننی ما ذکرت من الأحزان لا تنظر الی الخلق و اعمالهم بل الی الحقّ و سلطانه انّه یذکرک بما کان مبدأ فرح العالمین اشرب کوثر السّرور من قدح بیان مطلع الظّهور الّذی یذکرک فی هذا الحصن المتین و افرغ جهدک فی احقاق الحقّ بالحکمة و البیان و ازهاق الباطل عن بین الامکان کذلک یأمرک مشرق العرفان من هذا الأفق المنیر

یا ایّها النّاطق باسمی انظر النّاس و ما عملوا فی ایّامی انّا نزّلنا لأحد من الأمرآء ما عجز عنه من علی الأرض و سألناه ان یجمعنا مع علمآء العصر لیظهر له حجّة اللّه و برهانه و عظمته و سلطانه و ما اردنا بذلک الّا الخیر المحض انّه ارتکب ما ناح به

سكّان مدائن العدل و الانصاف و بذلک قضی بینی و بینه انّ ربّک لهو الحاکم الخبیر و مع ما تراه کیف یقدر ان یطیر الطّیر الالهیّ فی هوآء المعانی بعدما انکسرت قوادمه بأحجار الظّنون و البغضآء و حبس فی سجن بنی من الصّخرة الملسآء لعمر اللّه انّ القوم فی ظلم عظیم

و امّا ما ذکرت فی بدء الخلق هذا مقام یختلف باختلاف الأفئدة و الأنظار لو تقول انّه کان و یکون هذا حقّ و لو تقول کما ذکر فی الکتب المقدّسة انّه لا ریب فیه نزّل من لدی اللّه ربّ العالمین انّه کان کنزاً مخفیّاً و هذا مقام لا یعبّر بعبارة و لا یشار باشارة و فی مقام احببت ان اعرف کان الحقّ و الخلق فی ظلّه من الأوّل الّذی لا اوّل له الّا انّه مسبوق بالأوّلیّة الّتی لا تعرف بالأوّلیّة و بالعلّة الّتی لم یعرفها کلّ عالم علیم

قد کان ما کان و لم یکن مثل ما تراه الیوم و ما کان تکوّن من الحرارة المحدثة من امتزاج الفاعل و المنفعل الّذی هو عینه و غیره کذلک ینبئک النّبأ الأعظم من هذا البنآء العظیم انّ الفاعلین و المنفعلین قد خلقت من کلمة اللّه المطاعة و انّها هی علّة الخلق و ما سواها مخلوق معلول انّ ربّک لهو المبیّن الحکیم

ثمّ اعلم انّ کلام اللّه عزّ و جلّ اعلی و اجلّ من ان یکون ممّا تدرکه الحواسّ لأنّه لیس بطبیعة و لا بجوهر قد کان مقدّساً عن العناصر المعروفة و الأسطقسّات العوالی المذکورة و انّه ظهر من غیر لفظ و صوت و هو امر اللّه المهیمن علی العالمین انّه ما انقطع عن العالم و هو الفیض الأعظم الّذی کان علّة الفیوضات و هو الکون المقدّس عمّا کان و ما یکون

انّا لا نحبّ ان نفصّل هذا المقام لأنّ آذان المعرضین ممدودة الینا لیستمعوا ما یعترضون به علی اللّه المهیمن القیّوم لأنّهم لا ینالون بسرّ العلم و الحکمة عمّا ظهر من مطلع نور الأحدیّة لذا یعترضون و یصیحون و الحقّ ان یقال انّهم یعترضون علی ما عرفوه لا علی ما بیّنه المبیّن و انبأه الحقّ علّام الغیوب ترجع اعتراضاتهم کلّها علی انفسهم و هم لعمرک لا یفقهون

لا بدّ لکلّ امر من مبدإ و لکلّ بنآء من بان و انّه هذه العلّة الّتی سبقت الکون المزیّن بالطّراز القدیم مع تجدّده و حدوثه فی کلّ حین تعالی الحکیم الّذی خلق هذا البنآء الکریم

فانظر العالم و تفکّر فیه انّه یریک کتاب نفسه و ما سطر فیه من قلم ربّک الصّانع الخبیر و یخبرک بما فیه و علیه و یفصح لک علی شأن یغنیک عن کلّ مبیّن فصیح

قل انّ الطّبیعة بکینونتها مظهر اسمی المبتعث و المکوّن و قد تختلف ظهوراتها بسبب من الأسباب و فی اختلافها لآیات للمتفرّسین و هی الارادة و ظهورها فی رتبة الامکان بنفس الامکان و انّها لتقدیر من مقدّر علیم و لو قیل انّها لهی المشیّة الامکانیّة لیس لأحد ان یعترض علیه و قدّر فیها قدرة عجز عن ادراک کنهها العالمون انّ البصیر لا یری فیها الّا تجلّی اسمنا المکوّن قل هذا کون لا یدرکه الفساد و تحیّرت الطّبیعة من ظهوره و برهانه و اشراقه الّذی احاط العالمین

لیس لجنابک ان تلتفت الی قبل و بعد اذکر الیوم و ما ظهر فیه انّه لیکفی العالمین انّ البیانات و الاشارات فی ذکر هذه المقامات تخمد حرارة الوجود لک ان تنطق الیوم بما تشتعل به الأفئدة و تطیر اجساد المقبلین

من یوقن الیوم بالخلق البدیع و یری الحقّ المنیع مهیمناً قیّوماً علیه انّه من اهل البصر فی هذا المنظر الأکبر یشهد بذلک کلّ موقن بصیر

امش بقوّة الاسم الأعظم فوق العالم لتری اسرار القدم و تطّلع بما لا اطّلع به احد انّ ربّک لهو المؤیّد العلیم الخبیر کن نبّاضاً کالشّریان فی جسد الامکان لیحدث من الحرارة المحدثة من الحرکة ما تسرع به افئدة المتوقّفین

انّک عاشرت معی و رأیت شموس سمآء حکمتی و امواج بحر بیانی اذ کنّا خلف سبعین الف حجاب من النّور انّ ربّک لهو الصّادق الأمین طوبی لمن فاز بفیضان هذا البحر فی ایّام ربّه الفیّاض الحکیم

انّا بيّنّا لک اذ کنّا فی العراق فی بیت من سمّی بالمجید اسرار الخلیقة و مبدأها و منتهاها و علّتها فلمّا خرجنا اقتصرنا البیان بأنّه لا اله الّا انا الغفور الکریم

کن مبلّغ امر اللّه ببیان تحدث به النّار فی الأشجار و تنطق انّه لا اله الّا انا العزیز المختار قل انّ البیان جوهر یطلب النّفوذ و الاعتدال امّا النّفوذ معلّق باللّطافة و اللّطافة منوطة بالقلوب الفارغة الصّافیة و امّا الاعتدال امتزاجه بالحکمة الّتی نزّلناها فی الزّبر و الألواح تفکّر فیما نزّل من سمآء مشیّة ربّک الفیّاض لتعرف ما اردناه فی غیاهب الآیات

انّ الّذین انکروا اللّه و تمسّکوا بالطّبیعة من حیث هی هی لیس عندهم من علم و لا من حکمة الا انّهم من الهائمین اولئک ما بلغوا الذّروة العلیا و الغایة القصوی لذا سکّرت ابصارهم و اختلفت افکارهم والّا رؤسآء القوم اعترفوا باللّه و سلطانه یشهد بذلک ربّک المهیمن القیّوم

و لمّا ملئت عیون اهل الشّرق من صنائع اهل الغرب لذا هاموا فی الأسباب و غفلوا عن مسبّبها و ممدّها مع انّ الّذین کانوا مطالع الحکمة و معادنها ما انکروا علّتها و مبدعها و مبدأها انّ ربّک یعلم و النّاس اکثرهم لا یعلمون

و لنا ان نذکر فی هذا اللّوح بعض مقالات الحکمآء لوجه اللّه مالک الأسمآء لیفتح بها ابصار العباد و یوقنّ انّه هو الصّانع القادر المبدع المنشئ العلیم الحکیم

ولو یری الیوم لحکمآء الأرض ید طولی فی الحکمة و الصّنائع ولکن لو ینظر احد بعین البصیرة لیعلم انّهم اخذوا اکثرها من حکمآء القبل و هم الّذین اسّسوا اساس الحکمة و مهّدوا بنیانها و شیّدوا ارکانها کذلک ینبئک ربّک القدیم و القدمآء اخذوا العلوم من الأنبیآء لأنّهم کانوا مطالع الحکمة الالهیّة و مظاهر الأسرار الرّبّانیّة من النّاس من فاز بزلال سلسال بیاناتهم و منهم من شرب ثمالة الکأس لکلّ نصیب علی مقداره انّه لهو العادل الحکیم

انّ ابیدقلیس الّذی اشتهر فی الحکمة کان فی زمن داود و فیثاغورس فی زمن سلیمان بن داود و اخذا الحکمة من معدن النّبوّة و هو الّذی ظنّ انّه سمع حفیف الفلک و بلغ مقام الملک انّ ربّک یفصّل کلّ امر اذا شآء انّه لهو العلیم المحیط

انّ اسّ الحکمة و اصلها من الأنبیآء و اختلفت معانیها و اسرارها بین القوم باختلافات الأنظار و العقول انّا نذکر لک نبأ یوم تکلّم فیه احد من الأنبیآء بین الوری بما علّمه شدید القوی انّ ربّک لهو الملهم العزیز المنیع فلمّا انفجرت ینابیع الحکمة و البیان من منبع بیانه و اخذ سکر خمر العرفان من فی فنائه قال الآن قد ملأ الرّوح من النّاس من اخذ هذا القول و وجد منه علی زعمه رائحة الحلول و الدّخول و استدلّ فی ذلک ببیانات شتّی و اتّبعه حزب من النّاس لو انّا نذکر اسمائهم فی هذا المقام و نفصّل لک لیطول الکلام و نبعد عن المرام انّ ربّک لهو الحکیم العلّام و منهم من فاز بالرّحیق المختوم الّذی فکّ بمفتاح لسان مطلع آیات ربّک العزیز الوهّاب

قل انّ الفلاسفة ما انکروا القدیم بل مات اکثرهم فی حسرة عرفانه کما شهد بذلک بعضهم انّ ربّک لهو المخبر الخبیر

انّ بقراط الطّبیب کان من کبار الفلاسفة و اعترف باللّه و سلطانه و بعده سقراط انّه کان حکیماً فاضلاً زاهداً اشتغل بالرّیاضة و نهی النّفس عن الهوی و اعرض عن ملاذّ الدّنیا و اعتزل الی الجبل و اقام فی غار و منع النّاس عن عبادة الأوثان و علّمهم سبیل الرّحمن الی ان ثارت علیه الجهّال و اخذوه و قتلوه فی السّجن کذلک یقصّ لک هذا القلم السّریع ما احدّ بصر هذا الرّجل فی الفلسفة انّه سیّد الفلاسفة کلّها قد کان علی جانب عظیم من الحکمة نشهد انّه من فوارس مضمارها و اخصّ القائمین لخدمتها و له ید طولی فی العلوم المشهودة بین القوم و ما هو المستور عنهم کأنّه فاز بجرعة اذ فاض البحر الأعظم بهذا الکوثر المنیر هو الّذی اطّلع علی الطّبیعة المخصوصة المعتدلة الموصوفة بالغلبة و انّها اشبه الأشیآء بالرّوح الانسانیّ قد اخرجها من الجسد الجوّانی و له بیان مخصوص فی هذا البنیان المرصوص لو تسأل الیوم حکمآء العصر عمّا ذکره لتری عجزهم عن ادراکه انّ ربّک یقول الحقّ ولکنّ النّاس اکثرهم لا یفقهون

و بعده افلاطون الالهیّ انّه کان تلمیذاً لسقراط المذکور و جلس علی کرسیّ الحکمة بعده و اقرّ باللّه و آیاته المهیمنة علی ما کان و ما یکون و بعده من سمّی بأرسطوطالیس الحکیم المشهور و هو الّذی استنبط القوّة البخاریّة و هؤلآء من صنادید القوم و کبرائهم کلّهم اقرّوا و اعترفوا بالقدیم الّذی فی قبضته زمام العلوم

ثمّ اذکر لک ما تکلّم به بلینوس الّذی عرف ما ذکره ابوالحکمة من اسرار الخلیقة فی الواحه الزّبرجدیّة لیوقن الکلّ بما بیّناه لک فی هذا اللّوح المشهود الّذی لو یعصر بأیادی العدل و العرفان لیجری منه روح الحیوان لاحیآء من فی الامکان طوبی لمن یسبح فی هذا البحر و یسبّح ربّه العزیز المحبوب قد تضوّعت نفحات الوحی من آیات ربّک علی شأن لا ینکرها الّا من کان محروماً عن السّمع و البصر و الفؤاد و عن کلّ الشّؤونات الانسانیّة انّ ربّک یشهد ولکنّ النّاس لا یعرفون

و هو الّذی یقول انا بلینوس الحکیم صاحب العجائب و الطّلسمات و انتشر منه من الفنون و العلوم ما لا انتشر من غیره و قد ارتقی اعلی مراقی الخضوع و الابتهال اسمع ما قال فی مناجاته مع الغنیّ المتعال اقوم بین یدی ربّی فأذکر آلائه و نعمائه و اصفه بما وصف به نفسه لأن اکون رحمة و هدی لمن یقبل قولی الی ان قال یا ربّ انت الاله و لا اله غیرک و انت الخالق و لا خالق غیرک ایّدنی و قوّنی فقد رجف قلبی و اضطربت مفاصلی و ذهب عقلی و انقطعت فکرتی فأعطنی القوّة و انطق لسانی حتّی اتکلّم بالحکمة الی ان قال انّک انت العلیم الحکیم القدیم الرّحیم انّه لهو الحکیم الّذی اطّلع بأسرار الخلیقة و الرّموز المکنونة فی الألواح الهرمسیّة

انّا لا نحبّ ان نذکر ازید عمّا ذکرناه و نذکر ما القی الرّوح علی قلبی انّه لا اله الّا هو العالم المقتدر المهیمن العزیز الحمید لعمری هذا یوم لا تحبّ السّدرة الّا ان تنطق فی العالم انّه لا اله الّا انا الفرد الخبیر

لو لا حبّی ایّاک ما تکلّمت بکلمة عمّا ذکرناه اعرف هذا المقام ثمّ احفظه کما تحفظ عینیک و کن من الشّاکرین

و انّک تعلم انّا ما قرأنا کتب القوم و ما اطّلعنا بما عندهم من العلوم کلّما اردنا ان نذکر بیانات العلمآء و الحکمآء یظهر ما ظهر فی العالم و ما فی الکتب و الزّبر فی لوح امام وجه ربّک نری و نکتب انّه احاط علمه السّموات و الأرضین

هذا لوح رقم فیه من القلم المکنون علم ما کان و ما یکون و لم یکن له مترجم الّا لسانی البدیع انّ قلبی من حیث هو هو قد جعله اللّه ممرّداً عن اشارات العلمآء و بیانات الحکمآء انّه لا یحکی الّا عن اللّه وحده یشهد بذلک لسان العظمة فی هذا الکتاب المبین

قل یا ملأ الأرض ایّاکم ان یمنعکم ذکر الحکمة عن مطلعها و مشرقها تمسّکوا بربّکم المعلّم الحکیم

انّا قدّرنا لکلّ ارض نصیباً و لکلّ ساعة قسمةً و لکلّ بیان زماناً و لکلّ حال مقالاً فانظروا الیونان انّا جعلناها کرسیّ الحکمة فی برهة طویلة فلمّا جآء اجلها ثلّ عرشها و کلّ لسانها و خبت مصابیحها و نکست اعلامها کذلک نأخذ و نعطی انّ ربّک لهو الآخذ المعطی المقتدر القدیر

قد اودعنا شمس المعارف فی کلّ ارض اذا جآء المیقات تشرق من افقها امراً من لدی اللّه العلیم الحکیم انّا لو نرید ان نذکر لک کلّ قطعة من قطعات الأرض و ما ولج فیها و ظهر منها لنقدر انّ ربّک احاط علمه السّموات و الأرضین

ثمّ اعلم قد ظهر من القدمآء ما لم یظهر من الحکمآء المعاصرین انّا نذکر لک نبأ مورطس انّه کان من الحکمآء و صنع آلة تسمع علی ستّین میلاً و کذلک ظهر من غیره ما لا تراه فی هذا الزّمان انّ ربّک یظهر فی کلّ قرن ما اراد حکمة من عنده انّه لهو المدبّر الحکیم

من کان فیلسوفاً حقیقیّاً ما انکر اللّه و برهانه و اقرّ بعظمته و سلطانه المهیمن علی العالمین انّا نحبّ الحکمآء الّذین ظهر منهم ما انتفع به النّاس و ایّدناهم بأمر من عندنا انّا کنّا قادرین

ایّاکم یا احبّائی ان تنکروا فضل عبادی الحکمآء الّذین جعلهم اللّه مطالع اسمه الصّانع بین العالمین افرغوا جهدکم لیظهر منکم الصّنائع و الأمور الّتی بها ینتفع کلّ صغیر و کبیر انّا نتبرّأ عن کلّ جاهل ظنّ بأنّ الحکمة هو التّکلّم بالهوی و الاعراض عن اللّه مولی الوری کما تسمع الیوم من بعض الغافلین

قل اوّل الحکمة و اصلها هو الاقرار بما بیّنه اللّه لأنّ به استحکم بنیان السّیاسة الّتی کانت درع الحفظ لبدن العالم تفکّروا لتعرفوا ما نطق به قلمی الأعلی فی هذا اللّوح البدیع قل کلّ امر سیاسیّ انتم تتکلّمون به کان تحت کلمة من الکلمات الّتی نزّلت من جبروت بیانه العزیز المنیع کذلک قصصنا لک ما یفرح به قلبک و تقرّ عینک و تقوم علی خدمة الأمر بین العالمین

نبیلی لا تحزن من شیء افرح بذکری ایّاک و اقبالی و توجّهی الیک و تکلّمی معک بهذا الخطاب المبرم المتین تفکّر فی بلائی و سجنی و غربتی و ما ورد علیّ و ما ینسب الیّ النّاس الا انّهم فی حجاب غلیظ

لمّا بلغ الکلام هذا المقام طلع فجر المعانی و طفئ سراج البیان البهآء لأهل الحکمة و العرفان من لدن عزیز حمید

قل سبحانک اللّهمّ یا الهی اسألک باسمک الّذی به سطع نور الحکمة اذ تحرّکت افلاک بیانه بین البریّة بأن تجعلنی مؤیّداً بتأییداتک و ذاکراً باسمک بین عبادک

ای ربّ توجّهت الیک منقطعاً عن سوائک و متشبّثاً بذیل الطافک فأنطقنی بما تنجذب به العقول و تطیر به الأرواح و النّفوس ثمّ قوّنی فی امرک علی شأن لا تمنعنی سطوة الظّالمین من خلقک و لا قدرة المنکرین من اهل مملکتک فاجعلنی کالسّراج فی دیارک لیهتدی به من کان فی قلبه نور معرفتک و شغف محبّتک

انّک انت المقتدر علی ما تشآء و فی قبضتک ملکوت الانشآء لا اله الّا انت العزیز الحکیم

۱۰

اصل کلّ الخیر

هو اللّه العلیّ الأعلی

اصل کلّ الخیر هو الاعتماد علی اللّه و الانقیاد لأمره و الرّضا لمرضاته

اصل الحکمة هی الخشیة عن اللّه عزّ ذکره و المخافة من سطوته و سیاطه و الوجل من مظاهر عدله و قضائه

رأس الدّین هو الاقرار بما نزّل من عند اللّه و الاتّباع لما شرع فی محکم کتابه

اصل العزّة هی قناعة العبد بما رزق به و الاکتفآء بما قدّر له

اصل الحبّ هو اقبال العبد الی المحبوب و الاعراض عمّا سواه و لم یکن مراده الّا ما اراده مولاه

اصل الذّکر هو القیام علی المذکور و النّسیان عن ورائه

رأس التّوکّل هو اقتراف العبد و اکتسابه فی الدّنیا و اعتصامه باللّه و انحصار النّظر الی فضل مولاه اذ الیه یرجع امور العبد فی منقلبه و مثویه

رأس الانقطاع هو التّوجّه الی شطر اللّه و الورود علیه و النّظر الیه و الشّهادة بین یدیه

رأس الفطرة هی الاقرار بالافتقار و الخضوع بالاختیار بین یدی اللّه الملک العزیز المختار

رأس القدرة و الشّجاعة هی اعلآء کلمة اللّه و الاستقامة علی حبّه

رأس الاحسان هو اظهار العبد بما انعمه اللّه و شکره فی کلّ الأحوال و فی جمیع الأحیان

رأس الایمان هو التّقلّل فی القول و التّکثّر فی العمل و من کان اقواله ازید من اعماله فاعلموا عدمه خیر من وجوده و فنائه احسن من بقائه

اصل العافیة هی الصّمت و النّظر الی العاقبة و الانزوآء عن البریّة

رأس الهمّة هی انفاق المرء علی نفسه و علی اهله و الفقرآء من اخوته فی دینه

رأس التّجارة هی حبّی به یستغنی کلّ شیء عن کلّ شیء و بدونه یفتقر کلّ شیء عن کلّ شیء و هذا ما رقم من اصبع عزّ منیر

اصل کلّ الشّرّ هو اغفال العبد عن مولاه و اقباله الی ما سواه

اصل النّار هی الجحاد فی آیات اللّه و المجادلة بمن ینزل من عنده و الانکار به و الاستکبار علیه

اصل کلّ العلوم هو عرفان اللّه جلّ جلاله و هذا لن یحقّق الّا بعرفان مظهر نفسه

رأس الذّلّة هی الخروج عن ظلّ الرّحمن و الدّخول فی ظلّ الشّیطان

رأس الکفر هو الشّرک باللّه و الاعتماد علی سواه و الفرار عن قضایاه

اصل الخسران لمن مضت ایّامه و ما عرف نفسه

رأس کلّ ما اذکرناه لک هو الانصاف و هو خروج العبد عن الوهم و التّقلید و التّفرّس فی مظاهر الصّنع بنظر التّوحید و المشاهدة فی کلّ الأمور بالبصر الحدید

کذلک علّمناک و صرّفنا لک کلمات الحکمة لتشکر اللّه ربّک فی نفسک و تفتخر بها بین العالمین

۱۱

لوح مقصود

هو اللّه تعالی شأنه العظمة و الاقتدار

حمد مقدّس از ذکر و بیان حضرت معبود و مالک غیب و شهودی را لایق و سزاست که از نقطهٔ اولی کتب لاتحصی پدید آورد و از کلمهٔ علیا خلق اوّلین و آخرین ظاهر فرمود و در هر قرنی از قرون و هر عصری از اعصار بمقتضیات حکمت بالغه سفیری فرستاد تا خلق افسرده را بماء بیان زنده نماید او است مبیّن و او است مترجم چه که ناس از ادراک آنچه در کتب الهی از قلم اعلی جاری شده و نازل گشته قاصر و عاجزند در هر حال مذکّر و هادی و معرّف و معلّم لازم لذا سفرا و انبیا و اصفیا فرستاد تا ناس را از مقصود از تنزیل کتب و ارسال رسل آگاه نمایند و کلّ عارف شوند بودیعهٔ ربّانیّه که در ایشان بنفس ایشان گذاشته شده

انسان طلسم اعظم است ولکن عدم تربیت او را از آنچه با او است محروم نموده بیک کلمه خلق فرمود و بکلمهٔ اخری بمقام تعلیم هدایت نمود و بکلمهٔ دیگر مراتب و مقاماتش را حفظ فرمود حضرت موجود میفرماید انسان را بمثابهٔ معدن که دارای احجار کریمه است مشاهده نما بتربیت جواهر آن بعرصهٔ شهود آید و عالم انسانی از آن منتفع گردد انتهی اگر نفسی در کتب منزلهٔ از سماء احدیّه بدیدهٔ بصیرت مشاهده نماید و تفکّر کند ادراک مینماید که مقصود آن است جمیع نفوس نفس واحده مشاهده شوند تا در جمیع قلوب نقش خاتم الملک للّه منطبع شود و شموس عنایت و اشراقات انجم فضل و رحمت جمیع را احاطه نماید حقّ جلّ جلاله از برای خود چیزی اخذ ننموده نه از طاعت عالم باو نفعی راجع و نه از ترک آن نقصی وارد در هر آن طیر ملکوت بیان باین کلمه ناطق جمیع را از برای تو خواستم و تو را از برای خود اگر علمای عصر بگذارند و

من فی الأرض رائحهٔ محبّت و اتّحاد را بیابند در آن حین نفوس عارفه بر حرّیّت حقیقی آگاه شوند راحت اندر راحت مشاهده نمایند آسایش اندر آسایش اگر ارض بانوار آفتاب این مقام منوّر شود اذاً یصدق ان یقال لا تری فیها عوجاً و لا امتاً

و الصّلوة و السّلام علی من ابتسم بظهوره ثغر البطحآء و تعطّر بنفحات قمیصه کلّ الوری الّذی اتی لحفظ العباد عن کلّ ما یضرّهم فی ناسوت الانشآء تعالی تعالی مقامه عن وصف الممکنات و ذکر الکائنات به ارتفع خبآء النّظم فی العالم و علم العرفان بین الأمم و علی آله و اصحابه الّذین بهم نصبت رایات التّوحید و اعلام النّصر و التّفرید و بهم ارتفع دین اللّه بین خلقه و ذکره بین عباده اسأله تعالی بأن یحفظه عن شرّ اعدائه الّذین خرقوا الأحجاب و هتکوا الأستار الی ان نکست رایة الاسلام بین الأنام

و بعد عرض میشود نامهٔ آن جناب رسید و نفحهٔ وصال از او متضوّع الحمد للّه بعد از حکم محکم فراق نسیم قرب و لقا مرور نمود و ارض قلب را بماء سرور و فرح تازه فرمود للّه الحمد فی کلّ الأحوال انشآءاللّه حقّ جلّ جلاله عنایت فرماید و جمیع من علی الأرض را به ما یحبّ و یرضی هدایت نماید

مشاهده فرمائید سالها است نه ارض ساکن است و نه اهل آن گاهی بحرب مشغول و هنگامی ببلاهای ناگهانی معذّب بأساء و ضرّاء ارض را احاطه نموده معذلک احدی آگاه نه که سبب آن چیست و علّت آن چه اگر ناصح حقیقی کلمهٔئی فرمود آن را بر فساد حمل نموده‌اند و از او نپذیرفته‌اند انسان متحیّر که چه گوید و چه عرض نماید دو نفس دیده نمیشود که فی‌الحقیقه در ظاهر و باطن متّحد باشند آثار نفاق در آفاق موجود و مشهود مع آنکه کلّ از برای اتّحاد و اتّفاق خلق شده‌اند حضرت موجود میفرماید ای دوستان سراپردهٔ یگانگی بلند شد بچشم بیگانگان یک‌دیگر را مبینید همه بار یک دارید و برگ یک شاخسار انتهی انشآءاللّه نور انصاف بتابد و عالم را از اعتساف مقدّس فرماید اگر ملوک و سلاطین که مظاهر اقتدار حقّ جلّ جلاله‌اند همّت نمایند و به ما ینتفع به من علی الأرض قیام فرمایند عالم را انوار آفتاب عدل اخذ نماید و منوّر سازد حضرت موجود میفرماید خیمهٔ نظم عالم بدو ستون قائم و برپا مجازات و مکافات و در مقام دیگر بلغت فصحی میفرماید للعدل جند و هی مجازاة الأعمال و مکافاتها بهما ارتفع خبآء النّظم فی العالم و اخذ کلّ طاغ زمام نفسه من خشیة الجزآء انتهی

و در مقام دیگر میفرماید یا معشر الأمرآء لیس فی العالم جند اقوی من العدل و العقل براستی میگویم جندی در ارض اقوی از عدل و عقل نبوده و نیست طوبی لملک یمشی و تمشی امام وجهه رایة العقل و عن ورائه کتیبة العدل انّه غرّة جبین السّلام بین الأنام و شامة وجنة الأمان فی الامکان انتهی اگر فی‌الحقیقه آفتاب عدل از سحاب ظلم فارغ شود ارض غیر ارض مشاهده گردد

و در مقامی حضرت موجود در سبب و علّت اوّلیّهٔ سکون و راحت امم و عمار عالم میفرماید لابدّ بر این است مجمع بزرگی در ارض برپا شود و ملوک و سلاطین در آن مجمع مفاوضه در صلح اکبر نمایند و آن این است که دول عظیمه برای آسایش عالم بصلح محکم متشبّث شوند و اگر ملکی بر ملکی برخیزد جمیع متّفقاً بر منع قیام نمایند در این صورت عالم محتاج بمهمّات حربیّه و صفوف عسکریّه نبوده و نیست الّا علی قدر یحفظون به ممالکهم و بلدانهم اینست سبب آسایش دولت و رعیّت و مملکت انشآءاللّه ملوک و سلاطین که مرایای اسم عزیز الهیند باین مقام فائز شوند و عالم را از سطوت ظلم محفوظ دارند انتهی

و هم‌چنین میفرماید از جمله اموری که سبب اتّحاد و اتّفاق میگردد و جمیع عالم یک وطن مشاهده میشود آن است که السن مختلفه بیک لسان منتهی گردد و هم‌چنین خطوط عالم بیک خطّ باید جمیع ملل نفوسی معیّن نمایند از اهل ادراک و کمال تا مجتمع شوند و بمشاورت یک‌دیگر یک لسان اختیار کنند چه از السن مختلفهٔ موجوده و چه لسان جدید تازه اختراع نمایند و در جمیع مدارس عالم اطفال را بآن تعلیم دهند انتهی

عنقریب جمیع اهل عالم بیک لسان و یک خطّ مزیّن در این صورت هر نفسی بهر بلدی توجّه نماید مثل آن است که در بیت خود وارد شده این امور لازم و واجب هر ذی بصر و سمعی باید جهد نماید تا اسباب آنچه ذکر شد از عالم الفاظ و اقوال بعرصهٔ شهود و ظهور آید

الیوم هیکل عدل تحت مخالب ظلم و اعتساف مشاهده میشود از حقّ جلّ جلاله بخواهید تا نفوس را از دریای آگاهی بی‌نصیب نفرماید چه اگر فی‌الجمله آگاه شوند ادراک مینمایند که آنچه از قلم حکمت جاری و ثبت شده بمنزلهٔ آفتاب است از برای جهان راحت و امنیّت و مصلحت کلّ در آن است والّا هر یوم بلای جدیدی ارض را اخذ نماید و فتنهٔ تازه‌ئی برپا شود انشآءاللّه نفوس عالم موفّق شوند و سرج بیانات مشفقانه را بمصابیح حکمت حفظ نمایند امید هست که کلّ بطراز حکمت حقیقی که اسّ اساس سیاست عالم است مزیّن گردند

حضرت موجود میفرماید آسمان سیاست بنیّر این کلمهٔ مبارکه که از مشرق اراده اشراق نموده منیر و روشن است ینبغی لکلّ آمر ان یزن نفسه فی کلّ یوم بمیزان القسط و العدل ثمّ یحکم بین النّاس و یأمرهم بما یهدیهم الی صراط الحکمة و العقل انتهی این است اسّ سیاست و اصل آن حکیم آگاه از این کلمه استخراج مینماید آنچه سبب راحت و امنیّت و حفظ نفوس و دماء و امثال آن است اگر صاحبان افئده از دریای معانی که در این الفاظ مستور است بیاشامند و آگاه گردند کلّ شهادت میدهند بر علوّ بیان و سموّ آن این فانی اگر آنچه ادراک نموده عرض نماید جمیع گواهی دهند بر حکمت بالغهٔ الهیّه اسرار سیاست در این کلمه مکنون و آنچه ناس بآن محتاج در او مخزون این خادم فانی از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل که ابصار عالم را بنور حکمت منوّر فرماید تا کلّ ادراک نمایند آنچه را که الیوم لازم است

امروز انسان کسی است که بخدمت جمیع من علی الأرض قیام نماید حضرت موجود میفرماید طوبی لمن اصبح قائماً علی خدمة الأمم و در مقام دیگر میفرماید لیس الفخر لمن یحبّ الوطن بل لمن یحبّ العالم انتهی فی‌الحقیقه عالم یک وطن محسوب است و من علی الأرض اهل آن

و مقصود از اتّحاد و اتّفاق که در کتب انبیا از قلم اعلی ثبت شده در امور مخصوصه بوده و خواهد بود نه اتّحادی که سبب اختلاف شود و اتّفاق بآن علّت نفاق گردد این مقام اندازه و مقدار است و مقام اعطاء کلّ ذی حقّ حقّه است طوبی لمن عرف و فاز و یا حسرة للغافلین آثار طبیعت بنفسها بر این شاهد و گواه و هر حکیم بینائی بر آنچه عرض شد مطّلع و آگاه مگر نفوسی که از کوثر انصاف محرومند و در هیماء غفلت و حمیّت جاهلیّه هائم

حضرت موجود میفرماید ای پسران انسان دین اللّه و مذهب اللّه از برای حفظ و اتّحاد و اتّفاق و محبّت و الفت عالم است او را سبب و علّت نفاق و اختلاف و ضغینه و بغضا منمائید اینست راه مستقیم و اسّ محکم متین آنچه بر این اساس گذاشته شود حوادث دنیا او را حرکت ندهد و طول زمان او را از هم نریزاند انتهی امید هست که علما و امرای ارض متّحداً بر اصلاح عالم قیام نمایند و بعد از تفکّر و مشورت کامل بدریاق تدبیر هیکل عالم را که حال مریض مشاهده میشود شفا بخشند و بطراز صحّت مزیّن دارند

حضرت موجود میفرماید آسمان حکمت الهی بدو نیّر روشن و منیر مشورت و شفقت در جمیع امور بمشورت متمسّک شوید چه که او است سراج هدایت راه نماید و آگاهی عطا کند انتهی

باید اوّل هر امری آخر آن ملاحظه شود و از علوم و فنون آنچه سبب منفعت و ترقّی و ارتفاع مقام انسان است اطفال بآن مشغول گردند تا رائحهٔ فساد از عالم قطع شود و کلّ بهمّت اولیای دولت و ملّت در مهد امن و امان مستریح مشاهده شوند

حضرت موجود میفرماید علمای عصر باید ناس را در تحصیل علوم نافعه امر نمایند تا خود و اهل عالم از آن منتفع گردند علومی که از لفظ ابتدا و بلفظ منتهی گردد مفید نبوده و نخواهد بود اکثری از حکمای ایران عمرها بدرس حکمت

مشغولند و عاقبت حاصل آن جز الفاظی نبوده و نیست انتهی

و در جمیع امور باید رؤسا باعتدال ناظر باشند چه هر امری که از اعتدال تجاوز نماید از طراز اثر محروم مشاهده شود مثلاً حرّیّت و تمدّن و امثال آن مع آنکه بقبول اهل معرفت فائز است اگر از حدّ اعتدال تجاوز نماید سبب و علّت ضرّ گردد

اگر این نقطه تفصیل شود بیان بطول انجامد و بیم آن است که سبب کسالت گردد از حقّ جلّ جلاله این فانی سائل و آمل که جمیع را خرد عطا فرماید و فی‌الحقیقه هر نفسی دارای او شد دارای کلّ است کذلک نطق لسان الصّادق الأمین حضرت موجود میفرماید زبان خرد میگوید هر که دارای من نباشد دارای هیچ نه از هر چه هست بگذرید و مرا بیابید منم آفتاب بینش و دریای دانش پژمردگان را تازه نمایم و مردگان را زنده کنم منم آن روشنائی که راه دیده بنمایم و منم شاهباز دست بی‌نیاز پر بستگان را بگشایم و پرواز بیاموزم

و هم‌چنین میفرماید آسمان خرد بدو آفتاب روشن بردباری و پرهیزکاری انتهی

یا حبیبی بحور مفصّله در این کلمات مختصره مستور است طوبی لنفس عرفت و شربت و فازت و الحسرة للغافلین این فانی از اهل ارض انصاف طلب مینماید که فی‌الجمله گوش لطیف رقیق محبوب را که از برای اصغای کلمهٔ حکمت خلق شده از شبهات و اشارات و ظنون و اوهام لایسمنهٔ لایغنیه پاک و طاهر نمایند تا ناصح اقبال کند باظهار آنچه سبب برکت عالم و خیر امم است

حال در اکثر ممالک نور اصلاح مخمود و خاموش و نار فساد ظاهر و مشتعل دو مملکت عظیمه که هر دو خود را رأس تمدّن و محیی آن و مقنّن قوانین میشمرند بر حزبی از احزاب که منسوب بحضرت کلیم است قیام نموده‌اند ان اعتبروا یا اولی الأبصار اعتساف شأن انسان نبوده و نیست در کلّ احوال باید بانصاف ناظر باشد و بطراز عدل مزیّن از حقّ بطلبید بایادی عنایت و تربیت نفوسی چند را از آلایش نفس و هوی مطهّر فرماید تا للّه قیام نمایند و لوجهه تکلّم کنند که شاید آثار ظلم محو شود و انوار عدل عالم را احاطه نماید ناس غافلند مبیّن لازم است

حضرت موجود میفرماید حکیم دانا و عالم بینا دو بصرند از برای هیکل عالم انشآءاللّه ارض از این دو عطیّهٔ کبری محروم نماند و ممنوع نشود انتهی آنچه ذکر شده و میشود نظر بحبّ خدمتی است که این عبد بجمیع من علی الأرض داشته و دارد

یا حبیبی در جمیع احوال انسان باید متشبّث شود باسبابی که سبب و علّت امنیّت و آسایش عالم است حضرت موجود میفرماید آنچه در این روز پیروز شما را از آلایش پاک نماید و بآسایش رساند همان راه راست بوده و خواهد بود انتهی

انشآءاللّه از همّت اولیا و حکمای ارض اهل عالم به ما ینفعهم آگاه شوند غفلت تا کی اعتساف تا کی انقلاب و اختلاف تا کی

این خادم فانی متحیّر است جمیع صاحب بصر و سمعند ولکن از دیدن و شنیدن محروم مشاهده میشوند حبّ این عبد بآن جناب خادم را بر آن داشت که باین اوراق مشغول شود والّا فی‌الحقیقه ارياح يأس از جمیع جهات در عبور و مرور است و انقلابات و اختلافات عالم یوماً فیوماً در تزاید است آثار هرج و مرج مشاهده میشود چه که اسبابی که حال موجود است بنظر موافق نمیآید از حقّ جلّ جلاله میطلبم که اهل ارض را آگاه نماید و عاقبت را بخیر منتهی فرماید و بآنچه سزاوار است مؤیّد دارد

اگر انسان بقدر و مقام خود عارف شود جز اخلاق حسنه و اعمال طیّبهٔ راضیهٔ مرضیّه از او ظاهر نشود اگر حکما و عرفای مشفق ناس را آگاه نمایند جمیع عالم قطعهٔ واحده مشاهده گردد هذا حقّ لا ریب فیه یسأل الخادم همّةً من کلّ ذی همّة لیقوم علی اصلاح البلاد و احیآء الأموات بمآء الحکمة و البیان حبّاً للّه الفرد الواحد العزیز المنّان

حکمت هیچ حکیمی ظاهر نه مگر ببیان و این مقام کلمه است که از قبل و بعد در کتب ذکر شده چه که جمیع عالم از کلمه و روح آن بمقامات عالیه رسیده‌اند و باید بیان و کلمه مؤثّر باشد و همچنین نافذ و باین دو طراز در صورتی مزیّن که للّه گفته شود و بمقتضیات اوقات و نفوس ناظر باشد

حضرت موجود میفرماید انّ البیان جوهر یطلب النّفوذ و الاعتدال امّا النّفوذ معلّق باللّطافة و اللّطافة منوط بالقلوب الفارغة الصّافیة و امّا الاعتدال امتزاجه بالحکمة الّتی ذکرناها فی الألواح انتهی

از برای هر کلمه‌ئی روحی است لذا باید متکلّم و مبیّن ملاحظه نمایند و بوقت و مقام کلمه القا فرمایند چه که از برای هر کلمه اثری موجود و مشهود حضرت موجود میفرماید یک کلمه بمثابه نار است و اخری بمثابه نور و اثر هر دو در عالم ظاهر لذا باید حکیم دانا در اوّل بکلمه‌ئی که خاصیّت شیر در او باشد تکلّم نماید تا اطفال روزگار تربیت شوند و بغایت قصوای وجود انسانی که مقام ادراک و بزرگی است فائز گردند و همچنین میفرماید یک کلمه بمثابه ربیع است و نهالهای بستان دانش از او سرسبز و خرّم و کلمهٔ دیگر مانند سموم انتهی حکیم دانا باید بکمال مدارا تکلّم فرماید تا از حلاوت بیان کلّ به ما ینبغی للانسان فائز شوند

ای حبیب من کلمهٔ الهی سلطان کلمات است و نفوذ آن لایحصی حضرت موجود میفرماید عالم را کلمه مسخّر نموده و مینماید او است مفتاح اعظم در عالم چه که ابواب قلوب که فی‌الحقیقه ابواب سماء است از او مفتوح یک تجلّی از تجلّیاتش در مرآت حبّ اشراق نمود کلمهٔ مبارکهٔ انا المحبوب در او منطبع بحری است دارا و جامع هر چه ادراک شود از او ظاهر گردد تعالی تعالی هذا المقام الأعلی الّذی کینونة العلوّ و السّموّ تمشی عن ورائه مهلّلاً مکبّراً انتهی

گویا ذائقهٔ اهل عالم از تب غفلت و نادانی تغییر نموده چه که از حلاوت بیان غافل و محروم مشاهده میشوند بسیار حیف است که انسان خود را از اثمار شجرهٔ حکمت ممنوع سازد ایّام و ساعات در مرور است ید قدرت و فضل انشآءاللّه جمیع را حفظ فرماید و بافق دانائی کشاند

انّ ربّنا الرّحمن لهو المؤیّد العلیم الحکیم

عرض دیگر آنکه دست‌خطّ ثانی آن جناب که از قدس شریف ارسال داشته بودند رسید و آنچه در او مذکور و مسطور مشاهده شد و تلقاء وجه معروض گشت فرمودند بنویس

یا مقصود ندایت را شنیدیم ناله و حنینت را در شوق و اشتیاق اصغا نمودیم الحمد للّه که عرف محبّت از هر کلمه ساطع و متضوّع بود انشآءاللّه این مقام پاینده بماند قد انشد العبد الحاضر ما انشأته مکرّر ذکرت نزد مظلوم مذکور و لحاظ عنایت و شفقت بتو متوجّه

انسان بزرگ است همّتش هم باید بزرگ باشد در اصلاح عالم و آسایش امم از حقّ میطلبیم شما را مؤیّد فرماید بر آنچه سزاوار مقام انسان است

در جمیع احوال بحکمت ناظر باشید چه که بعضی از ارباب غرض در صدد بوده و هستند سبحان‌اللّه مقام مقدّسی را که جز محبّت و مودّت و عمار و اصلاح از برای عالم و آدم نخواسته باو نسبت داده‌اند آنچه را که لسان و قلم از ذکر آن خجل است

انّا ذکرناک و نذکرک و نسأله تعالی بأن یحفظک بأیادی القدرة و القوّة و یعرّفک ما ینفعک فی الآخرة و الأولی انّه مالک العرش و الثّری و مولی الوری لا اله الّا هو المقتدر القدیر انشآءاللّه این مظلوم از اهل وفا است شما را فراموش ننموده و نمینماید انتهی

اینکه مرقوم داشته بودید که اراده است تا ربیع در شام باشند و اگر اسباب فراهم آید بسمت حدبا توجّه نمایند این خادم فانی از حقّ جلّ جلاله میطلبد که اسباب آنچه مصلحت است فراهم آورد و عنایت فرماید او است قادر و توانا

خلق این دیار مع آنکه کمال رأفت نسبت بهر یک ظاهر شد معذلک آثار محبّت از ایشان مشهود نه آن جناب باید کمال حکمت را ملاحظه فرمایند در کلّ احوال در صدد اعتراض و انکار بوده و هستند حقّ انصاف عنایت فرماید

در امورات خود آن جناب هم هر چه پیش آید و موافق دانند محبوب است انسان بشغلی مشغول باشد احبّ است چه که حین اشتغال ناملایمات روزگار کمتر احصا میشود انشآءاللّه در هر مدینه و دیار تشریف دارند با کمال روح و ریحان و فرح و سرور باشند خادم فانی در هر حال آن دوست مکرّم مهربان را فراموش نمینماید ذاکر بوده و هست الأمر للّه ربّ العالمین انشآءاللّه حقّ توفیق عنایت فرماید و به ما یحبّ و یرضی تأیید نماید

اشعار آن جناب فی‌الحقیقه هر کلمهٔ آن مرآتی بود که مراتب خلوص و محبّت آن جناب بحقّ و اولیائش در او منطبع هنیئاً لجنابک بما شربت رحیق البیان و سلسبیل العرفان و هنیئاً لمن شرب و فاز و ویل للغافلین فی‌الحقیقه بعد از مشاهده بسیار مؤثّر افتاد چه که هم حاکی از نور وصال بود و هم مشتعل بنار فراق

در هر حال از فضل بی‌منتهای الهی مأیوس نیستیم چه اگر بخواهد ذرّه را خورشید مینماید و قطره را دریا و صدهزار باب میگشاید در صورتی که انسان گمان یکی از آن در خاطرش خطور نکرده

غفلت این خادم بمقامی رسیده که از برای حقّ جلّ جلاله باین کلمات اثبات قدرت مینماید استغفر اللّه العظیم عمّا ذکرت و اذکر انّ الخادم یعترف فی کلّ حین بجریراته العظمی و خطیئاته الکبری و یسأل العفو من بحر غفران ربّه و ما یجعله خالصاً لوجهه و ناطقاً بذکره و مقبلاً الیه و متّکلاً علیه انّه هو المقتدر الغفور الرّحیم الحمد للّه العزیز العلیم

عرض دیگر مکالمات سیّاحی که در عریضه‌ئی که خدمت حضرت مولائی روحی فداه ارسال داشتید این فانی تمام آن را مشاهده نمود مقصود از تعبیرات آن کلّ انتباه ناس بوده از نوم غفلت صدهزار عزازیل از اعمال خود انسان ظاهر میشود چه اگر ناس بتعلیمات الهی تمسّک نمایند و رفتار کنند اثری از عزازیل در ارض نماند اختلافات ارض و نفاق و جدال و محاربه و امثال آن سبب و علّت ظهور عزازیل است جبرئیل در امثال این امور داخل نشده و نخواهد شد عالمی که جز جدال و نزاع و فساد در او امری ظاهر نه او مقرّ عرش عزازیل است و محلّ سلطنت او

چه مقدار از اولیا و اصفیا که شبها ناله نمودند و روزها بنوحه مشغول شدند که شاید یک نسیم خوش معطّری از جهت اراده مرور نماید و روایح مکرههٔ منتنه را از عالم ببرد و زائل نماید ولکن مقتضیات اعمال غیر طیّبه و مجازات آن که از اسّ اساس سیاست الهی محسوب است سبب سدّ و منع شد و نگذاشت آنچه مقصود است ظاهر شود لنا ان نصبر فی کلّ ذلک حتّی یأتی الفرج من اللّه الغفور الکریم

سبحانک یا اله الکائنات و مقصود الممکنات اسألک بالکلمة الّتی بها نادت السّدرة و صاحت الصّخرة و بها سرع المقرّبون الی مقرّ قربک و المخلصون الی مطلع نور وجهک و بضجیج العاشقین فی فراق اصفیائک و حنین المشتاقین عند تجلّیات انوار شمس ظهورک بأن تعرّف عبادک ما اردت لهم بجودک و کرمک ثمّ اکتب لهم من قلمک الأعلی ما یهدیهم الی بحر عطائک و کوثر قربک

ای ربّ لا تنظر الیهم بأعمالهم فانظر الی سمآء رحمتک الّتی سبقت الوجود من الغیب و الشّهود ای ربّ نوّر قلوبهم بأنوار معرفتک و ابصارهم بتجلّیات شمس مواهبک

اسألک یا اله الأسمآء و فاطر السّمآء بالدّمآء الّتی سفکت فی سبیلک و الرّؤوس الّتی ارتفعت علی الرّماح فی حبّک و بالأکباد الّتی ذابت فی هجر اولیائک و بالقلوب الّتی قطعت ارباً ارباً لاعلآء کلمتک بأن تجمع اهل مملکتک علی کلمة واحدة

لیعترفنّ الکلّ بوحدانیّتک و فردانیّتک لا اله الّا انت المقتدر المتعالی العلیم الحکیم

انشآءاللّه غنیّ متعال عرض این خادم فانی را باستجابت مقرون فرماید و عباد ارض را بطراز معروف مزیّن نماید و از شئونات منکره مقدّس دارد او است قادر و او است توانا و او است دانا و بینا یسمع و یری و هو السّمیع البصیر

۱۲

سوره وفا

هو العلیم

ان یا وفآء ان اشکر ربّک بما ایّدک علی امره و عرّفک مظهر نفسه و اقامک علی ثنآء ذکره الأعظم فی هذا النّبإ العظیم

طوبی لک یا وفآء بما وفیت بمیثاق اللّه و عهده بعد الّذی کلّ نقضوا عهد اللّه و کفروا بالّذی آمنوا بعد الّذی ظهر بکلّ الآیات و اشرق عن افق الأمر بسلطان مبین

ولکن فاسع بأن تصل الی اصل الوفآء و هو الایقان بالقلب و الاقرار باللّسان بما شهد اللّه لنفسه الأعلی بأنّی انا حیّ فی افق الأبهی و من فاز بهذه الشّهادة فی تلک الأیّام فقد فاز بکلّ الخیر و ینزل علیه الرّوح فی کلّ بکور و اصیل و یؤیّده علی ذکر ربّه و یفتح لسانه علی البیان فی امر ربّه الرّحمن الرّحیم و ذلک لا یمکن لأحد ابداً الّا لمن طهّر قلبه عن کلّ ما خلق بین السّموات و الأرضین و انقطع بکلّه الی اللّه الملک العزیز الجمیل

قم علی الأمر و قل تاللّه انّ هذا لنقطة الأولی قد ظهر فی قمیصه الأخری باسمه الأبهی و اذاً فی هذا الأفق یشهد و یری و انّه علی کلّ شیء محیط و انّه لهو المذکور فی الملإ الأعلی بالنّبإ العظیم و فی ممالک البقآء بجمال القدیم و لدی العرش بهذا الاسم الّذی منه زلّت اقدام العارفین

قل تاللّه قد تمّت حجّة اللّه فی هذا الظّهور لکلّ من فی السّموات و الأرض من قبل ان ینزل آیة من سمآء قدس رفیع و من دونه قد نزل معادل ما نزل فی البیان خافوا عن اللّه و لا تبطلوا اعمالکم و لا تکوننّ من الغافلین ان افتحوا عیونکم لتشهدوا جمال القدم من هذا المنظر المشرق المنیر

قل تاللّه قد نزل هیکل الموعود علی غمام الحمرآء و عن یمینه جنود الوحی و عن یساره ملائکة الالهام و قضی الأمر من لدی اللّه المقتدر القدیر و بذلک زلّت کلّ الأقدام الّا من عصمه اللّه بفضله و جعله من الّذین عرفوا اللّه بنفسه ثمّ انقطعوا عن العالمین

اسمع کلمات ربّک طهّر صدرک عن کلّ الاشارات لیتجلّی علیه انوار شمس ذکر اسم ربّک و یکون من الموقنین

ثمّ اعلم بأن حضر بین یدینا کتابک و شهدنا ما فیه و کنّا من الشّاهدین و عرفنا ما فیه من مسائل الّتی سألت عنها و انّا کنّا مجیبین و لکلّ نفس الیوم یلزم بأن یسأل عن اللّه فیما یحتاج به و انّ ربّک یجیبه بآیات بدع مبین

و امّا ما سألت فی المعاد فاعلم بأنّ العود مثل البدء کما انت تشهد البدء کذلک فاشهد العود و کن من الشّاهدین بل فاشهد البدء نفس العود و کذلک بالعکس لتکون علی بصیرة منیر ثمّ اعلم بأنّ کلّ الأشیآء فی کلّ حین تبدأ و تعود بأمر ربّک المقتدر القدیر

و امّا عود الّذی هو مقصود اللّه فی الواحه المقدّس المنیع و اخبر به عباده هو عود الممکنات فی یوم القیامة و هذا اصل العود کما شهدت فی ایّام اللّه و کنت من الشّاهدین

و انّه لو یعید کلّ الأسمآء فی اسم و کلّ النّفوس فی نفس لیقدر و انّه لهو المقتدر القدیر و هذا العود یحقّق بأمره فیما اراد و انّه لهو الفاعل المرید و انّک لا تشهد فی الرّجع و العود الّا ما حقّق به هذان و هو کلمة ربّک العزیز العلیم مثلاً انّه لو یأخذ کفّاً من الطّین و یقول هذا لهو الّذی اتّبعتموه من قبل هذا لحقّ بمثل وجوده و لیس لأحد ان یعترض علیه لأنّه یفعل ما یشآء و یحکم ما یرید و انّک لا تنظر فی هذا المقام الی الحدود و الاشارات بل فانظر بما حقّق به الأمر و کن من المتفرّسین اذاً نصرّح لک ببیان واضح مبین لتطّلع بما اردت من مولاک القدیم

فانظر فی یوم القیامة لو یحکم اللّه علی ادنی الخلق من الّذین آمنوا باللّه بأنّ هذا اوّل من آمن بالبیان انّک لا تکن مریباً فی ذلک و کن من الموقنین و لا تنظر الی الحدود و الأسمآء فی هذا المقام بل بما حقّق به اوّل من آمن و هو الایمان باللّه و عرفان نفسه و الایقان بأمره المبرم الحکیم

فاشهد فی ظهور نقطة البیان جلّ کبریائه انّه حکم لأوّل من آمن بأنّه محمّد رسول اللّه هل ینبغی لأحد ان یعترض و یقول هذا عجمیّ و هو عربیّ او هذا سمّی بالحسین و هو کان محمّداً فی الاسم لا فونفس اللّه العلیّ العظیم و انّ فطن البصیر لن ینظر الی الحدود و الأسمآء بل ینظر بما کان محمّداً علیه و هو امر اللّه و کذلک ینظر فی الحسین علی ما کان علیه من امر اللّه المقتدر المتعالی العلیم الحکیم و لمّا کان اوّل من آمن باللّه فی البیان علی ما کان علیه محمّد رسول اللّه لذا حکم علیه بأنّه هو هو و بأنّه عوده و رجعه و هذا المقام مقدّس عن الحدود و الأسمآء لا یری فیهما الّا اللّه الواحد الفرد العلیم

ثمّ اعلم بأنّه فی یوم الظّهور لو یحکم علی ورقة من الأوراق کلّ الأسمآء من اسمائه الحسنی لیس لأحد ان یقول لم و بم و من قال فقد کفر باللّه و کان من المنکرین

ایّاک ایّاک انّک لا تکن بمثل اهل البیان لأنّ اکثرهم قد ضلّوا و اضلّوا و نسوا عهد اللّه و میثاقه و اشرکوا باللّه الواحد الفرد الخبیر و ما عرفوا نقطة البیان لأنّهم لو عرفوه بنفسه ما کفروا بظهوره فی هذا الهیکل المشرق المنیر و انّهم لمّا کانوا ناظراً الی الأسمآء فلمّا بدّل اسمه الأعلی بالأبهی عمت عیونهم و ما عرفوه فی تلک الأیّام و کانوا من الخاسرین و انّهم لو عرفوا نفسه بنفسه و بما ظهر من عنده ما انکروه فی هذا الاسم المبارک البدیع الّذی جعله اللّه سیف امره بین السّموات و الأرضین و یفصّل به بین الحقّ و الباطل من یومئذ الی یوم الّذی یقوم النّاس لربّ العالمین

ثمّ اعلم بأنّ یوم الظّهور یعود کلّ الأشیآء عمّا سوی اللّه و کلّها فی صقع واحدة ولو کان من اعلاها او ادناها و هذا العود لن یعرفه احد الّا بعد امر اللّه و انّه لهو الآمر فیما یرید و بعد القآء کلمة اللّه علی الممکنات من سمع و اجاب انّه من اعلی الخلق ولو یکون من الّذین یحملون الرّماد و من اعرض هو من ادنی العباد ولو یکون عند النّاس ولیّاً و یکون عنده کتب السّموات و الأرضین

فانظر بعین اللّه فیما نزّلناه لک و ارسلناه الیک و لا تنظر الی الخلق و ما عندهم و انّ مثلهم الیوم کمثل عمیّ یمشی فی ظلّ الشّمس و یسأل ما هی و هل هی اشرقت ینفی و ینکر و لا یکون من المستشعرین لن یعرف الشّمس و لن یعرف ما حال بینه و بینها و یصیح فی نفسه و یعترض و یکون من المعرضین هذا شأن هذا الخلق دعهم بأنفسهم و قل لکم ما اردتم و لنا ما نرید فسحقاً للقوم المشرکین

ثمّ اعلم بأنّ ظهور القبل حکم العود و الحیوة علی الأرواح فی یوم القیامة ولو انّ لکلّ شیء عود و رجع ولکن انّا لا نحبّ بأن نذکر ما لا ذکر فی البیان لئلّا یرفع ضجیج المبغضین فیا لیت یرفع ما حال بین النّاس و بارئهم لیشهدوا سلطنة اللّه و عظمته و یشربوا من معین الکوثر و السّلسبیل و یترشّح علیهم بحور المعانی و یطهّرهم عن رجس کلّ مشرک مریب

و امّا ما سألت من العوالم فاعلم بأنّ للّه عوالم لا نهایة بما لا نهایة لها و ما احاط بها احد الّا نفسه العلیم الحکیم تفکّر فی النّوم و انّه آیة الأعظم بین النّاس لو یکوننّ من المتفکّرین مثلاً انّک تری فی نومک امراً فی لیل و تجده بعینه بعد سنة او

سنتین او ازید من ذلک او اقلّ و لو یکون العالم الّذی انت رأیت فیه ما رأیت هذا العالم الّذی تکون فیه فیلزم ما رأیت فی نومک یکون موجوداً فی هذا العالم فی حین الّذی تراه فی النّوم و تکون من الشّاهدین مع انّک تری امراً لم یکن موجوداً فی العالم و یظهر من بعد اذاً حقّق بأنّ عالم الّذی انت رأیت فیه ما رأیت یکون عالماً آخر الّذی لا له اوّل و لا آخر و انّک ان تقول هذا العالم فی نفسک و مطویّ فیها بأمر من لدن عزیز قدیر لحقّ و لو تقول بأن الرّوح لا تجرّد عن العلایق فی النّوم سیّره اللّه فی عالم الّذی یکون مستوراً فی سرّ هذا العالم لحقّ و انّ للّه عالم بعد عالم و خلق بعد خلق و قدّر فی کلّ عالم ما لا یحصیه احد الّا نفسه المحصی العلیم و انّک فکّر فیما القیناک لتعرف مراد اللّه ربّک و ربّ العالمین و فیه کنز اسرار الحکمة و انّا ما فصّلناه لحزن الّذی احاطنی من الّذین خلقوا بقولی ان انتم من السّامعین

فهل من ناصر ینصرنی و یدفع عنّی سیوف هؤلآء المعرضین و هل من ذی بصر ینظر کلمات اللّه ببصره و ینقطع عن نظر الخلایق اجمعین

و انّک یا عبد نبّئ عباد اللّه بأن لا ینکروا ما لا یعقلوه قل فاسألوا اللّه بأن یفتح علی قلوبکم ابواب المعانی لتعرفوا ما لا عرفه احد و انّه لهو المعطی الغفور الرّحیم

و امّا ما سألت فی اوامر اللّه فاعلم بأنّ کلّ ما حدّد فی الکتاب حقّ لا ریب فیه و علی الکلّ فرض بأن یعملوا بما نزل من لدن منزل علیم و من یترکه بعد علمه به انّ اللّه بریء عنه و نحن برآء منه لأنّ اثمار الشّجرة هی اوامره و لن یتجاوز عنه الّا کلّ غافل بعید

و امّا الجنّة حقّ لا ریب فیه و هی الیوم فی هذا العالم حبّی و رضائی و من فاز به لینصره اللّه فی الدّنیا و بعد الموت یدخله فی جنّة عرضها کعرض السّموات و الأرض و یخدمنّه حوریّات العزّ و التّقدیس فی کلّ بکور و اصیل و یستشرق علیه فی کلّ حین شمس جمال ربّه و یستضیء منها علی شأن لن یقدر احد ان ینظر الیه کذلک کان الأمر ولکنّ النّاس هم فی حجاب عظیم و کذلک فاعرف النّار و کن من الموقنین و لکلّ عمل جزآء عند ربّک و یشهد بذلک نفس امر اللّه و نهیه و لو لم یکن للأعمال جزآء و ثمر لیکون امره تعالی لغواً فتعالی عن ذلک علوّاً کبیر ولکنّ المنقطعین لن یشهدنّ العمل الّا نفس الجزآء و انّا لو نفصّل ذلک ینبغی ان نکتب الواحاً عدید

تاللّه الحقّ انّ القلم لن یحرّک بما ورد علی صاحبه و یبکی و ابکی ثمّ تبکی عین العظمة خلف سرادق الأسمآء علی عرش اسمه العظیم

و انّک صفّ قلبک انّا نفجّر منه ینابیع الحکمة و البیان لتنطق بها بین العالمین ان افتح اللّسان علی البیان فی ذکر ربّک الرّحمن و لا تخف من احد فتوکّل علی اللّه العزیز الحکیم قل یا قوم ان اعملوا ما عرفتم فی البیان الفارسی و ما لا عرفتموه فاسألوا من هذا الذّکر الحکیم لیبیّن لکم ما اراد اللّه فی کتابه و انّ عنده ما کنز فی البیان من لدن مقتدر قدیر

و امّا ما سألت فیما اخبرنا العباد حین الخروج من العراق فی انّ الشّمس اذا غابت تتحرّک طیور اللّیل و ترفع رایات السّامریّ تاللّه قد تحرّکت الطّیور فی تلک الأیّام و نادی السّامریّ فطوبی لمن عرف و کان من العارفین ثمّ اخبرناهم بالعجل تاللّه کلّ ما اخبرناهم قد ظهر و لا مردّ له الّا بأن یظهر لأنّه جری من اصبع عزّ قدیر و انّک انت فاسأل اللّه بأن یحفظک من شرّ هؤلآء و یقدّسک من اشارات المعرضین فاشدد ظهرک لنصرة الأمر و لا تلتفت الی ما یخرج من افواه ملإ البیان لأنّهم لا یعرفون شیئاً و ما اطّلعوا بأصل الأمر فی هذا النّبإ الأعظم العظیم کذلک الهمناک و القیناک ما تغنی به عن ذکر العالمین

و البهآء علیک و علی الّذین‌هم یسمعون قولک فی اللّه ربّک و یکون من الرّاسخین و الحمّد للّه ربّ العالمین

لوح سيّد مهدى دهجى

الأمنع الأعلى

ان يا اسمى ان احمد اللّه بما جعلناک امطار الفضل لما زرعناه فى الأراضى الطّيّبة المباركة و جعلناک ربيع العناية لما غرسناه من الأشجار البديعة المنيعة هذا فضل لا يعادله ما خلق فى الامكان و سقيناک رحيق البيان من قدح الطاف ربّک الرّحمن و هو هذا الفم المقدّس الّذى اذا فتح اهتزّت الممكنات و تحرّكت الموجودات و نطقت الورقآء هذا لكوثر الحيوان لمن فى الابداع

و ارسلنا اليک فى اكثر الأحيان عرف الرّحمن من هذا الفرع المتحرّک على متن ربّک العزيز المختار تاللّه الحقّ لو يتوجّه اليه الوجود من الغيب و الشّهود ليراه طائراً الى المقصد الأقصى مقام الّذى فيه تنطق سدرة المنتهى انّه لا اله الّا انا العزيز الوهّاب

طوبى لک بما كنت سائراً فى بلاد اللّه و كنت آية الفرح و الاطمينان لأهل البهآء الّذين انقطعوا عمّا سواه و توجّهوا بالقلوب الى هذا الشّطر الّذى منه اضآءت الآفاق و رشحت عليهم ما ترشح عليک من امواج هذا البحر الّذى احاط من فى الأكوان

انت الّذى عرفت نصر اللّه و قمت عليه بالحكمة و البيان قل انّ نصرى هو تبليغ امرى هذا ما ملئت به الألواح هذا حكم اللّه من قبل و من بعد قل ان اعرفوا يا اولى الأبصار انّ الّذين خرجوا عن الحكمة اولئک ما عرفوا نصر اللّه الّذى نزل فى الكتاب قل اتّقوا اللّه و لا تفسدوا فى الأرض خذوا ما امرتم به من لدن ربّكم العزيز العلّام انّه علم النّصر و علّمكم ببيان لن يعتريه ظنون الّذين هاموا فى هيمآء الشّبهات

ان يا اسمى ان اسق الممكنات مرّة اخرى من هذا القدح الّذى به سجّرت البحار ثمّ اضرم فى قلوبهم النّار المشتعلة الملتهبة من هذه السّدرة الحمرآء ليقومنّ على الذّكر و الثّنآء بين ملإ الأديان

قد حضر منک لدى العرش كتب شتّى قرأناها بفضل من عندنا و نزّلنا لكلّ اسم كان فيها ما اهتزّت به العقول و طارت الأرواح و اسمعناک فى اكثر الأحيان اطوار الورقات و تغنّيات العنادل الّتى تغنّ على الأفنان كذلک تحرّكت يراعة اللّه على ذكرک لتذكّر النّاس بهذا البيان الّذى جعله اللّه مطلع الآيات

طوبى لأرض ارتفع فيها ذكر اللّه و لآذان فازت باصغآء ما نزّل من سمآء عناية ربّک الرّحمن

وصّ العباد بما وصّيناک ليمنعوا انفسهم عمّا نهوا عنه فى امّ البيان انّ الّذين يرتكبون ما تحدث به الفتنة بين البريّة انّهم بعدوا عن نصر اللّه و امره الا انّهم من المفسدين فى لوح جعله اللّه مطلع الألواح

قل انّا لو نريد لننصر الأمر بكلمة من عندنا انّه لهو المقتدر القهّار لو اراد اللّه ليخرج من عرين القوّة غضنفر القدرة و يزأر زايراً يحكى هزيم الرّعود القاصفة فى الجبال انّه لمّا سبقت رحمتنا قدّرنا تمام النّصر فى الذّكر و البيان ليفوز بذلک عبادنا فى الأرض هذا من فضل اللّه عليهم انّ ربّک لهو الغنىّ المتعال

قل خافوا اللّه و لا ترتكبوا ما يجزع به احبّائى فى الملک كذلک يأمركم هذا القلم الّذى منه تحرّک القلم الأعلى فى مضمار الحكمة و العرفان

كبّر من قبلى على وجوه الّذين تجد منها نضرة البهآء ثمّ ذكّرهم بهذا الذّكر الّذى به قرّت عيون الأبرار انّما البهآء عليک و على من تمسّک بحبل اللّه منزل الآيات...

جمیع من فی البلدان را از امور مهیّجه و فساد و نزاع و شئوناتی که سبب حدوث فتنه میشود منع فرمائید آنچه الیوم مطلوب است تبلیغ امر بوده مثلاً نفوسی که بخیال بعضی از امور قیام نموده و مینمایند اگر بر تبلیغ امر قیام کنند عنقریب کلّ اهل آن دیار بردای ایمان فائز شوند

یک آیه در لوح جناب نبیل اهل قائن نازل اگر کسی بحلاوت آن آیه فائز شود معنی نصر را ادراک نماید قل انّ البیان جوهر یطلب النّفوذ و الاعتدال امّا النّفوذ معلّق باللّطافة و اللّطافة منوط بالقلوب الفارغة الصّافیة و امّا الاعتدال امتزاجه بالحکمة الّتی نزّلناها فی الزّبر و الألواح

یا اسمی بیان نفوذ میطلبد چه اگر نافذ نباشد مؤثّر نخواهد بود و نفوذ ان معلّق بانفاس طیّبه و قلوب صافیه بوده و هم‌چنین اعتدال میطلبد چه اگر اعتدال نباشد سامع متحمّل نخواهد شد و در اوّل بر اعراض قیام نماید و اعتدال امتزاج بیان است بحکمتهائی که در زبر و الواح نازل شده و چون جوهر دارای این دو شیء شد او است جوهر فاعل که علّت و سبب کلّیّه است از برای تقلیب وجود و اینست مقام نصرت کلّیّه و غلبهٔ الهیّه هر نفسی بآن فائز شد او قادر بر تبلیغ امر اللّه و غالب بر افئده و عقول عباد خواهد بود

یا اسمی شمس بیان از مطلع وحی رحمن بقسمی در زبر و الواح اشراق فرموده که ملکوت بیان و جبروت تبیان از او در انبساط و اهتزاز و اشراق است ولکنّ النّاس اکثرهم لا یفقهون

اینکه مکرّر مقام نصر و انتصار از قلم قدر جاری شده و میشود مقصود آن است که مباد احبّآء اللّه باموری که منشأ فتن و فساد است قیام نمایند جمیع باید در صدد نصرت امر اللّه برآیند بقسمی که ذکر شد و این از فضل او است مخصوص احبّای او تا کلّ بمقامی که میفرماید من احیا نفساً فقد احیا النّاس جمیعاً فائز شوند

و غلبهٔ ظاهره تحت این مقام بوده و خواهد بود و از برای او وقتی است معیّن در کتاب الهی انّه یعلم و یظهر بسلطانه انّه لهو القویّ الغالب المقتدر العلیم الحکیم

و باید نفوس مقدّسه تفکّر و تدبّر نمایند در کیفیّت تبلیغ و از کتب بدیعهٔ الهیّه در هر مقام آیاتی و کلماتی حفظ نمایند تا در حین بیان در هر مقام که اقتضا نماید بآیات الهی ناطق شوند چه که او است اکسیر اعظم و طلسم اکبر افخم بشأنی که سامع را مجال توقّف نماند لعمری این امر بشأنی ظاهر شده که مغناطیس کلّ ملل و وجود خواهد بود اگر نفسی درست تفکّر نماید مشاهده مینماید که از برای احدی مفرّی نبوده و نیست

و کتاب اقدس بشأنی نازل شده که جاذب و جامع جمیع شرایع الهیّه است طوبی للقارئین طوبی للعارفین طوبی للمتفکّرین طوبی للمتفرّسین و بانبساطی نازل شده که کلّ را قبل از اقبال احاطه فرموده سوف یظهر فی الأرض سلطانه و نفوذه و اقتداره انّ ربّک لهو العلیم الخبیر

ان یا اسمی ان استمع ندائی من شطر عرشی انّه یحبّ ان یذکرک فی کلّ الأحوال بما وجدک قائماً علی ذکره بین الرّجال انّ ربّک یحبّ الوفآء فی ملکوت الانشآء و قدّمه علی اکثر الصّفات انّه لهو المقتدر القدیر

ثمّ اعلم انّا سمعنا ما اثنیت فی مناجاتک مع اللّه ربّک العلیّ العظیم طوبی لک بما اقتصرت امورک علی هذا الأمر المبرم العزیز الحکیم نسأل اللّه بأن یجعل ندائک مغناطیس الأسمآء فی ملکوت الانشآء لیسرعنّ الیه الکائنات من غیر قصد و ارادة انّه لهو المقتدر علی ما یشآء لا اله الّا هو المتعالی الأمنع الأقدس الأرفع الأعزّ الأجلّ الأکرم العلیم الخبیر

لوح برهان

هو المقتدر المجزی العلیم الحکیم

قد احاطت ارياح البغضآء سفينة البطحآء بما اكتسبت ايدی الظّالمين يا باقر قد افتيت علی الّذين ناح لهم كتب العالم و شهد لهم دفاتر الأديان كلّها و انّک يا ايّها البعيد فی حجاب غليظ تاللّه قد حكمت علی الّذين بهم لاح افق الايمان يشهد بذلک مطالع الوحی و مظاهر امر ربّک الرّحمن الّذين انفقوا ارواحهم و ما عندهم فی سبيله المستقيم قد صاح من ظلمک دين اللّه فيما سواه و انّک تلعب و تكون من الفرحين ليس فی قلبی بغضک و لا بغض احد من العباد لأنّ العالم يراک و امثالک فی جهل مبين انّک لو اطّلعت علی ما فعلت لألقيت نفسک فی النّار او خرجت عن البيت متوجّهاً الی الجبال و نحت الی ان رجعت الی مقام قدّر لک من لدن مقتدر قدير يا ايّها الموهوم ان اخرق حجبات الظّنون و الأوهام لتری شمس العلم مشرقة من هذا الأفق المنير قد قطعت بضعة الرّسول و ظننت انّک نصرت دين اللّه كذلک سوّلت لک نفسک و انت من الغافلين قد احترق من فعلک قلوب الملإ الأعلی و الّذين طافوا حول امر اللّه ربّ العالمين قد ذاب كبد البتول من ظلمک و ناح اهل الفردوس فی مقام كريم

انصف باللّه بأیّ برهان استدلّ علمآء اليهود و افتوا به علی الرّوح اذ اتی بالحقّ و بأیّ حجّة انكر الفريسيّون و علمآء الأصنام اذ اتی محمّد رسول اللّه بكتاب حكم بين الحقّ و الباطل بعدل اضآءت بنوره ظلمات الأرض و عن ورائها قلوب العارفين و انّک استدللت اليوم بما استدلّ به علمآء الجهل فی ذاک العصر يشهد بذلک مالک مصر الفضل فی هذا السّجن العظيم انّک اقتديت بهم بل سبقتهم فی الظّلم و ظننت انّک نصرت الدّين و دفعت عن شريعة اللّه العليم الحكيم ونفسه الحقّ ينوح من ظلمک النّاموس الأكبر و تصيح شريعة اللّه الّتی بها سرت نسمات العدل علی من فی السّموات و الأرضين هل ظننت انّک ربحت فيما افتيت لا وسلطان الأسمآء يشهد بخسرانک من عنده علم كلّ شیء فی لوح حفيظ قد افتيت علی الّذی حين افتائک يلعنک قلمک يشهد بذلک قلم اللّه الأعلی فی مقامه المنيع

يا ايّها الغافل انّک ما رأيتنی و ما عاشرت و ما آنست معی فی اقلّ من آن فكيف امرت النّاس بسبّی هل اتّبعت فی ذلک هواک ام مولاک فأت بآية ان انت من الصّادقين نشهد انّک نبذت شريعة اللّه عن ورائک و اخذت شريعة نفسک انّه لا يعزب عن علمه من شیء انّه لهو الفرد الخبير يا ايّها الغافل ان استمع ما انزله الرّحمن فی الفرقان لا تقولوا لمن القی اليكم السّلام لست مؤمناً كذلک حكم من فی قبضته ملكوت الأمر و الخلق ان انت من السّامعين انّک نبذت حكم اللّه و اخذت حكم نفسک فويل لک يا ايّها الغافل المريب انّک لو تنكرنی بأیّ برهان يثبت ما عندک فأت به يا ايّها المشرک باللّه و المعرض عن سلطانه الّذی احاط من فی العالمين

يا ايّها الجاهل فاعلم انّ العالم من اعترف بظهوری و شرب من بحر علمی و طار فی هوآء حبّی و نبذ ما سوائی و اخذ ما نزّل من ملكوت بيانی البديع انّه بمنزلة البصر للبشر و روح الحيوان لجسد الامكان تعالی الرّحمن الّذی عرّفه و اقامه علی خدمة امره العزيز العظيم يصلّينّ عليه الملأ الأعلی و اهل سرادق الكبريآء و الّذين شربوا رحيقی المختوم باسمی القويّ القدير يا باقر انّک ان تكن من اهل هذا المقام الأعلی فأت بآية من لدی اللّه فاطر السّمآء و ان عرفت عجز نفسک خذ اعنّة هواک ثمّ ارجع الی مولاک لعلّ يكفّر عنک سيّئاتک الّتی بها احترقت اوراق السّدرة و صاحت الصّخرة و بكت عيون العارفين بک انشقّ ستر الرّبوبيّة و غرقت السّفينة و عقرت النّاقة و ناح الرّوح فی مقام رفيع أ تعترض علی الّذی اتاک بما عندک و عند اهل العالم من حجج اللّه و آياته ان افتح بصرک لتری المظلوم مشرقاً من افق ارادة اللّه الملک الحقّ المبين ثمّ افتح سمع فؤادک لتسمع ما تنطق به السّدرة الّتی ارتفعت بالحقّ من لدی اللّه العزيز الجميل انّ السّدرة مع ما ورد عليها من ظلمک و اعتساف امثالک تنادی

بأعلى النّدآء و تدع الكلّ الى السّدرة المنتهى و الأفق الأعلى طوبى لنفس رأت الآية الكبرى و لأذن سمعت ندائها الأحلى و ويل لكلّ معرض اثيم

يا ايّها المعرض باللّه لو ترى السّدرة بعين الانصاف لترى آثار سيوفک فى افنانها و اغصانها و اوراقها بعدما خلقک اللّه لعرفانها و خدمتها تفكّر لعلّ تطّلع بظلمک و تكون من التّائبين أ ظننت انّا نخاف من ظلمک فاعلم ثمّ ايقن انّا من اوّل يوم فيه ارتفع صرير القلم الأعلى بين الأرض و السّمآء انفقنا ارواحنا و اجسادنا و ابنائنا و اموالنا فى سبيل اللّه العلىّ العظيم و نفتخر بذلک بين اهل الانشآء و الملإ الأعلى يشهد بذلک ما ورد علينا فى هذا الصّراط المستقيم تاللّه قد ذابت الأكباد و صلبت الأجساد و سفكت الدّمآء و الأبصار كانت ناظرةً الى افق عناية ربّها الشّاهد البصير كلّما زاد البلآء زاد اهل البهآء فى حبّهم قد شهد بصدقهم ما انزله الرّحمن فى الفرقان بقوله فتمنّوا الموت ان كنتم صادقين هل الّذى حفظ نفسه خلف الأحجاب خير ام الّذى انفقها فى سبيل اللّه ان انصف و لا تكن فى تيه الكذب من الهائمين قد اخذهم كوثر محبّة الرّحمن على شأن ما منعتهم مدافع العالم و لا سيوف الأمم عن التّوجّه الى بحر عطآء ربّهم المعطى الكريم

تاللّه ما اعجزنى البلآء و ما اضعفنى اعراض العلمآء نطقت و انطق امام الوجوه قد فتح باب الفضل و اتى مطلع العدل بآيات واضحات و حجج باهرات من لدى اللّه المقتدر القدير ان احضر بين يدى الوجه لتسمع اسرار ما سمعه ابن عمران فى طور العرفان كذلک يأمرک مشرق ظهور ربّک الرّحمن من شطر سجنه العظيم

أ غرّتک الرّياسة ان اقرأ ما انزله اللّه للرّئيس الأعظم ملک الرّوم الّذى حبسنى فى هذا الحصن المتين لتطّلع بما عند المظلوم من لدى اللّه الواحد الفرد الخبير أ تفرح بما ترى همج الأرض عن ورائک انّهم اتّبعوک كما اتّبع قوم قبلهم من سمّى بحنّاس الّذى افتى على الرّوح من دون بيّنة و لا كتاب منير

ان اقرأ كتاب الايقان و ما انزله الرّحمن لملک باريس و امثاله لتطّلع بما قضى من قبل و توقن بأنّا ما اردنا الفساد فى الأرض بعد اصلاحها انّما نذكّر العباد خالصاً لوجه اللّه من شآء فليقبل و من شآء فليعرض انّ ربّنا الرّحمن لهو الغنىّ الحميد يا معشر العلمآء هذا يوم لا ينفعكم شىء من الأشيآء و لا اسم من الأسمآء الّا بهذا الاسم الّذى جعله اللّه مظهر امره و مطلع اسمائه الحسنى لمن فى ملكوت الانشآء نعيماً لمن وجد عرف الرّحمن و كان من الرّاسخين و لا يغنيكم اليوم علومكم و فنونكم و لا زخارفكم و عزّكم دعوا الكلّ عن ورائكم مقبلين الى الكلمة العليا الّتى بها فصّل كلّ زبر و كلّ صحف و هذا الكتاب المبين يا معشر العلمآء ضعوا ما الّفتموه من قلم الظّنون و الأوهام تاللّه قد اشرقت شمس العلم من افق اليقين

يا باقر ان انظر ثمّ اذكر ما نطق به مؤمن آلک من قبل أ تقتلون رجلاً ان يقول ربّى اللّه و قد جآءكم بالبيّنات من ربّكم و ان يک كاذباً فعليه كذبه و ان يک صادقاً يصبكم بعض الّذى يعدكم انّ اللّه لا يهدى من هو مسرف كذّاب

يا ايّها الغافل ان كنت فى ريب فيما نحن عليه انّا نشهد بما شهد اللّه قبل خلق السّموات و الأرض انّه لا اله الّا هو العزيز الوهّاب و نشهد انّه كان واحداً فى ذاته و واحداً فى صفاته لم يكن له شبه فى الابداع و لا شريک فى الاختراع قد ارسل الرّسل و انزل الكتب ليبشّروا الخلق الى سوآء الصّراط

هل السّلطان اطّلع و غضّ الطّرف عن فعلک ام اخذه الرّعب بما عوت شرذمة من الذّياب الّذين نبذوا صراط اللّه عن ورائهم و اخذوا سبيلک من دون بيّنة و لا كتاب انّا سمعنا بأنّ ممالک الايران تزيّنت بطراز العدل فلمّا تفرّسنا وجدناها مطالع الظّلم و مشارق الاعتساف انّا نرى العدل تحت مخالب الظّلم نسأل اللّه بأن يخلّصه بقوّة من عنده و سلطان من لدنه انّه لهو المهيمن على من فى الأرضين و السّموات ليس لأحد ان يعترض على نفس فيما ورد على امر اللّه ينبغى لكلّ من توجّه الى الأفق الأعلى ان يتمسّک بحبل الاصطبار و يتوكّل على اللّه المهيمن المختار يا احبّآء اللّه ان اشربوا من عين الحكمة و سيروا فى رياض الحكمة و طيروا فى هوآء الحكمة و تكلّموا بالحكمة و البيان كذلک يأمركم ربّكم العزيز العلّام

یا باقر لا تطمئنّ بعزّک و اقتدارک مثلک کمثل بقیّة اثر الشّمس علی رؤوس الجبال سوف یدرکه الزّوال من لدی اللّه الغنیّ المتعال قد اخذ عزّک و عزّ امثالک و هذا ما حکم به من عنده امّ الألواح این من حارب اللّه و این من جادل بآیاته و این من اعرض عن سلطانه و این الّذین قتلوا اصفیائه و سفکوا دمآء اولیائه تفکّر لعلّ تجد نفحات اعمالک یا ایّها الجاهل المرتاب بکم ناح الرّسول و صاحت البتول و خربت الدّیار و اخذت الظّلمة کلّ الأقطار یا معشر العلمآء بکم انحطّ شأن الملّة و نکس علم الاسلام و ثلّ عرشه العظیم کلّما اراد مییّز ان یتمسّک بما یرتفع به شأن الاسلام ارتفع ضوضائکم بذلک منع عمّا اراد و بقی الملک فی خسران کبیر

فانظروا فی ملک الرّوم انّه ما اراد الحرب ولکن ارادها امثالکم فلمّا اشتعلت نارها و ارتفع لهیبها ضعفت الدّولة و الملّة یشهد بذلک کلّ منصف بصیر و زادت ویلاتها الی ان اخذ الدّخان ارض السّرّ و من حولها لیظهر ما انزله اللّه فی لوح الرّئیس کذلک قضی الأمر فی الکتاب من لدی اللّه المهیمن القیّوم انّا للّه و انّا الیه راجعون

ان یا قلم الأعلی دع ذکر الذّئب ان اذکر الرّقشآء الّتی بظلمها ناحت الأشیآء و ارتعدت فرائص الأولیآء کذلک یأمرک مالک الأسمآء فی هذا المقام المحمود قد صاحت من ظلمک البتول و تظنّ انّک من آل الرّسول کذلک سوّلت لک نفسک یا ایّها المعرض عن اللّه ربّ ما کان و ما یکون ان انصفی یا ایّتها الرّقشآء بأیّ جرم لدغت ابنآء الرّسول و نهبت اموالهم أ کفرت بالّذی خلقک بأمره کن فیکون قد فعلت بأبنآء الرّسول ما لا فعلت عاد و ثمود بصالح و هود و لا الیهود بروح اللّه مالک الوجود أ تنکر آیات ربّک الّتی اذا نزّلت من سمآء الأمر خضعت لها کتب العالم کلّها تفکّر لتطّلع بفعلک یا ایّها الغافل المردود سوف تأخذک نفحات العذاب کما اخذت قوماً قبلک ان انتظر یا ایّها المشرک باللّه مالک الغیب و الشّهود هذا یوم اخبر به اللّه بلسان رسوله تفکّر لتعرف ما انزله الرّحمن فی الفرقان و فی هذا اللّوح المسطور هذا یوم فیه اتی مشرق الوحی بآیات بیّنات الّتی عجز عن احصائها المحصون هذا یوم فیه وجد کلّ ذی شمّ عرف نسمة الرّحمن فی الامکان و سرع کلّ ذی بصر الی فرات رحمة ربّه مالک الملوک یا ایّها الغافل تاللّه قد رجع حدیث الذّبح و الذّبیح توجّه الی مقرّ الفدآء و ما رجع بما اکتسبت یدک یا ایّها المبغض العنود أ ظننت بالشّهادة ینحطّ شأن الأمر لا فوالّذی جعله اللّه مهبط الوحی ان انت من الّذین هم یفقهون ویل لک یا ایّها المشرک باللّه و للّذین اتّخذوک اماماً لأنفسهم من دون بیّنة و لا کتاب مشهود کم من ظالم قام علی اطفآء نور اللّه قبلک و کم من فاجر قتل و نهب الی ان ناحت من ظلمه الأفئدة و النّفوس قد غابت شمس العدل بما استوی هیکل الظّلم علی اریکة البغضآء ولکنّ القوم هم لا یشعرون قد قتل ابنآء الرّسول و نهب اموالهم قل هل الأموال کفرت باللّه ام مالکها علی زعمک ان انصف یا ایّها الجاهل المحجوب قد اخذت الاعتساف و نبذت الانصاف بذلک ناحت الأشیآء و انت من الغافلین قد قتلت الکبیر و نهبت الصّغیر هل تظنّ انّک تأکل ما جمعته بالظّلم لا ونفسی کذلک یخبرک الخبیر تاللّه لا یغنیک ما عندک و ما جمعته بالاعتساف یشهد بذلک ربّک العلیم قد قمت علی اطفآء نور الأمر سوف تنخمد نارک امراً من عنده انّه لهو المقتدر القدیر لا تعجزه شؤونات العالم و لا سطوة الأمم یفعل ما یشآء بسلطانه و یحکم ما یرید تفکّر فی النّاقة مع انّها من الحیوان رفعها الرّحمن الی مقام نطق السن العالم بذکرها و ثنائها انّه لهو المهیمن علی من فی السّموات و الأرض لا اله الّا هو العزیز العظیم کذلک زیّنّا آفاق سمآء اللّوح بشموس الکلمات نعیماً لمن فاز بها و استضآء بأنوارها و ویل للمعرضین و ویل للمنکرین و ویل للغافلین الحمد للّه ربّ العالمین

کتاب عهدی

اگر افق اعلی از زخرف دنیا خالیست ولکن در خزاین توکّل و تفویض از برای ورّاث میراث مرغوب لا عدل له گذاشتیم گنج نگذاشتیم و بر رنج نیفزودیم ایم اللّه در ثروت خوف مستور و خطر مکنون انظروا ثمّ اذکروا ما انزله الرّحمن فی الفرقان ویل لکلّ همزة لمزة الّذی جمع مالاً و عدّده ثروت عالم را وفائی نه آنچه را فنا اخذ نماید و تغییر پذیرد لایق اعتنا نه‌بوده و نیست مگر علی قدر معلوم

مقصود این مظلوم از حمل شداید و بلایا و انزال آیات و اظهار بیّنات اخماد نار ضغینه و بغضا بوده که شاید آفاق افئدهٔ اهل عالم بنور اتّفاق منوّر گردد و بآسایش حقیقی فائز گردد و از افق لوح الهی نیّر این بیان لایح و مشرق باید کل بآن ناظر باشند ای اهل عالم شما را وصیّت مینمایم بآنچه سبب ارتفاع مقامات شما است بتقوی اللّه تمسّک نمائید و بذیل معروف تشبّث کنید براستی میگویم لسان از برای ذکر خیر است او را بگفتار زشت میالائید عفی اللّه عمّا سلف از بعد باید کل بما ینبغی تکلّم نمایند از لعن و طعن و ما یتکدّر به الانسان اجتناب نمایند مقام انسان بزرگست چندی قبل این کلمهٔ علیا از مخزن قلم ابهی ظاهر امروز روزیست بزرگ و مبارک آنچه در انسان مستور بوده امروز ظاهر شده و میشود مقام انسان بزرگست اگر بحق و راستی تمسّک نماید و بر امر ثابت و راسخ باشد انسان حقیقی بمثابهٔ آسمان لدی الرّحمن مشهود شمس و قمر سمع و بصر و انجم او اخلاق منیرهٔ مضیئه مقامش اعلی المقام و آثارش مربّی امکان

هر مقبلی الیوم عرف قمیص را یافت و بقلب طاهر بافق اعلی توجّه نمود او از اهل بها در صحیفهٔ حمرا مذکور خذ قدح عنایتی باسمی ثمّ اشرب منه بذکری العزیز البدیع

ای اهل عالم مذهب الهی از برای محبّت و اتّحاد است او را سبب عداوت و اختلاف منمائید نزد صاحبان بصر و اهل منظر اکبر آنچه سبب حفظ و علّت راحت و آسایش عباد است از قلم اعلی نازل شده ولکن جهّال ارض چون مربّای نفس و هوسند از حکمتهای بالغهٔ حکیم حقیقی غافلند و بظنون و اوهام ناطق و عامل

یا اولیآء اللّه و امنآئه ملوک مظاهر قدرت و مطالع عزّت و ثروت حقّند در بارهٔ ایشان دعا کنید حکومت ارض بآن نفوس عنایت شد و قلوب را از برای خود مقرّر داشت

نزاع و جدالرا نهی فرمود نهیاً عظیماً فی الکتاب هذا امر اللّه فی هذا الظّهور الاعظم و عصمه من حکم المحو و زیّنه بطراز الاثبات انّه هو العلیم الحکیم

مظاهر حکم و مطالع امر که بطراز عدل و انصاف مزیّنند بر کل اعانت آن نفوس لازم طوبی للامرآء و العلمآء فی البهآء اولئک امنآئی بین عبادی و مشارق احکامی بین خلقی علیهم بهآئی و رحمتی و فضلی الّذی احاط الوجود در کتاب اقدس در این مقام نازل شده آنچه که از آفاق کلماتش انوار بخشش الهی لامع و ساطع و مشرقست

یا اغصانی در وجود قوّت عظیمه و قدرت کامله مکنون و مستور باو و جهة اتّحاد او ناظر باشید نه باختلافات ظاهره از او

وصیّة اللّه آنکه باید اغصان و افنان و منتسبین طرّاً بغصن اعظم ناظر باشند انظروا ما انزلناه فی کتابی الاقدس اذا غیض بحر الوصال و قضی کتاب المبدء فی المآل توجّهوا الی من اراده اللّه الّذی انشعب من هذا الاصل القدیم مقصود از این آیهٔ مبارکه غصن اعظم بوده کذالک اظهرنا الامر فضلاً من عندنا و انا الفضّال الکریم قد قدّر اللّه مقام الغصن الاکبر بعد مقامه انّه هو الآمر الحکیم قد اصطفینا الاکبر بعد الاعظم امراً من لدن علیم خبیر

محبّت اغصان بر کل لازم ولکن ما قدّر اللّه لهم حقّاً فی اموال النّاس

یا اغصانی و افنانی و ذوی قرابتی نوصیکم بتقوی اللّه و بمعروف و بما ینبغی و بما ترتفع به مقاماتکم براستی میگویم تقوی سردار اعظمست از برای نصرت امر الهی و جنودیکه لایق این سردارست اخلاق و اعمال طیّبهٔ طاهرهٔ مرضیّه بوده و

هست

بگو ای عباد اسباب نظمرا سبب پریشانی منمائید و علّت اتّحاد را علّت اختلاف مسازید امید آنکه اهل بها بکلمهٔ مبارکهٔ قل کلّ من عند اللّه ناظر باشند و این کلمهٔ علیا بمثابهٔ آبست از برای اطفاء نار ضغینه و بغضا که در قلوب و صدور مکنون و مخزونست احزاب مختلفه از این کلمهٔ واحده بنور اتّحاد حقیقی فائز میشوند انّه یقول الحقّ و یهدی السّبیل و هو المقتدر العزیز الجمیل

احترام و ملاحظهٔ اغصان بر کل لازم لاعزاز امر و ارتفاع کلمه و این حکم از قبل و بعد در کتب الهی مذکور و مسطور طوبی لمن فاز بما اُمر به من لدن آمر قدیم و همچنین احترام حرم و آل اللّه و افنان و منتسبین و نوصیکم بخدمت الامم و اصلاح العالم

از ملکوت بیان مقصود عالمیان نازل شد آنچه که سبب حیات عالم و نجات اممست نصایح قلم اعلی را بگوش حقیقی اصغا نمائید انّها خیر لکم عمّا علی الارض یشهد بذالک کتابی العزیز البدیع

۱۶

لوح ارض با

حمداً لمن تشرّف ارض البآء بقدوم من طاف حوله الأسمآء بذلک بشّرت الذّرّات کلّ الممکنات بما طلع و لاح و ظهر و اشرق و خرج من باب السّجن و افقه شمس جمال غصن اللّه الأعظم العظیم و سرّ اللّه الأقوم القدیم متوجّهاً الی مقام آخر بذلک تکدّرت ارض السّجن و فرحت اخری تعالی تعالی ربّنا فاطر السّمآء و خالق الأشیآء الّذی بسلطانه فتح باب السّجن لیظهر ما انزله فی الألواح من قبل انّه لهو المقتدر علی ما یشآء و فی قبضته ملکوت الانشآء و هو المقتدر العلیم الحکیم

طوبی ثمّ طوبی لأرض فازت بقدومه و لعین قرّت بجماله و لسمع تشرّف باصغآء ندائه و لقلب ذاق حلاوة حبّه و لصدر رحب بذکره و لقلم تحرّک علی ثنائه و للوح حمل آثاره نسأل اللّه تبارک و تعالی بأن یشرّفنا بلقائه قریباً انّه لهو السّامع المقتدر المجیب

۱۷

منتخباتی از الواح سایره

شهد اللّه انّه لا اله الّا هو و الّذی اتی من سمآء الأمر انّه لهو الغیب المکنون و السّرّ المصون و هو الّذی بشّر به کتب اللّه و انبیائه و سفرائه و به ظهرت الأسرار و خرقت الأستار و برزت الآثار قد ظهر و اظهر ما اراد و یمشی علی مشارف الأرض بالعظمة و الاقتدار

طوبی لقویّ کسّر اصنام الأوهام باسم ربّه مالک الأنام

یا افنانی انّا اردنا ان نذکرک فضلاً من لدنّا لتجذبک نفحات ذکری الی ملکوتی و خبآء مجدی الّذی ارتفع بهذا الاسم الّذی منه تزعزعت الأرکان

قل یا ملأ الأرض لعمر اللّه قد اتی و ظهر ما وعدتم به فی کتاب ربّکم مالک المآب ایّاکم ان تمنعکم شؤونات الخلق عن الحقّ سوف یفنی ما یری و یبقی ما نزّل من لدی اللّه ربّ الأرباب

قل هذا یوم الأعمال لو انتم تعلمون و هذا یوم الذّکر و البیان لو انتم تشعرون دعوا ما عند القوم و خذوا ما امرتم به من لدی اللّه المهیمن القیّوم سیأتی یوم لا تنفعکم فیه خزائن الأرض کلّها یشهد بذلک مالک الأسمآء الّذی ینطق انّه لا اله الّا هو الحقّ علّام الغیوب

هنیئاً لک یا افنانی بما فزت بآیاتی و وجدت عرف ظهوری و اجبت ندائی اذ انکرنی عبادی و خلقی الّذین نبذوا امّ البیان عن ورائهم و اخذوا ما امروا به من مطالع الأوهام و الظّنون کذلک نطق لسان العظمة فی ملکوت البیان من لدی اللّه مالک الوجود

ان استقم علی ما انت علیه و علی خدمة الأمر ثمّ احفظ مقامک باسم ربّک مالک الغیب و الشّهود تاللّه لو یطّلع احد بما هو المستور لیطیر شوقاً الی اللّه ربّ ما کان و ما یکون

البهآء علیک و علی الّذین اقبلوا و فازوا بما سطر فی اللّوح من قلم اللّه العزیز الودود

لک الحمد یا الهی بما زیّنت العالم بأنوار فجر لیل فیه ولد من بشّر بمطلع قیّومیّتک و مشرق الوهیّتک و مظهر ربوبیّتک اسألک یا فاطر السّمآء و خالق الأسمآء بأن تؤیّد الّذین آووا فی ظلّ رحمتک الکبری و نادوا باسمک بین ملإ الانشآء

ای ربّ تری مولی العالم فی سجنه الأعظم منادیاً باسمک و ناظراً الی وجهک و ناطقاً بما انجذب به اهل ملکوت امرک و خلقک ولو اری یا الهی نفسی اسیراً بین عبادک ولکن یلوح من وجهه نور سلطنتک و ظهور اقتدارک لیوقنّ الکلّ انّک انت اللّه لا اله الّا انت لا یضعفک قوّة الأقویآء و لا یخذلک شوکة الأمرآء تفعل ما تشآء بسلطانک المهیمن علی الأشیآء و تحکم ما ترید بأمرک المحیط علی الانشآء

ای ربّ اسألک بظهورک و اقتدارک و سلطنتک و استعلائک بأن تنصر الّذین قاموا علی خدمتک و نصروا امرک و خضعوا عند ظهور نور وجهک ثمّ اجعلهم یا الهی غالبین علی اعدائک و قائمین علی خدمتک لیظهر بهم آثار سلطنتک فی بلادک و آیات قدرتک فی دیارک انّک انت المقتدر علی ما تشآء لا اله الّا انت المهیمن القیّوم

قد نزّل هذا اللّوح المحمود فی یوم المولود لتقرأه بالخضوع و الابتهال و تشکر ربّک العلیم الخبیر ان اجهد فی خدمة اللّه لیظهر منک ما یبقی به ذکرک فی ملکوته العزیز المنیع

قل سبحانک یا الهی اسألک بمطلع آیاتک و مظهر بیّناتک بأن تجعلنی فی کلّ الأحوال متمسّکاً بحبل الطافک و متشبّثاً بذیل مواهبک ثمّ اجعلنی من الّذین ما منعتهم شؤونات الأرض عن خدمتک و طاعتک و لا سطوة الخلق عن ذکرک و ثنائک ای ربّ وفّقنی علی ما تحبّ و ترضی ثمّ ایّدنی علی ما یرتفع به ذکرک و تشتعل به نار محبّتک

انّک انت الغفور الکریم

یا حسین انشآءاللّه بانوار آفتاب حقیقت روشن و منیر باشی و بذکر الهی که از اعظم اعمال است ناطق

چه مقدار از نفوس که در کمال طلب و عطش مشاهده شدند و چون بحر حیوان در امکان ظاهر شد از او محروم ماندند چه که قادر بر محو موهوم و صحو معلوم نشدند و این عدم توفیق بما اکتسبت ایدیهم من قبل بوده

حمد کن محبوب عالم را که مؤیّد شدی بر این امر بزرگ و از او بخواه که دوستان را بر این امر خطیر مستقیم دارد چه که اوراق اشرار و نعاق ناعقین ظاهر و مرتفعست طوبی للّذین نبذوا ما سوی اللّه عن ورائهم و اخذوا ما امروا به من لدن مقتدر قدیر

البهآء علیک و علی من فاز بهذا الأمر العظیم

کتاب انزله مالک الوجود من مقامه المحمود لمن آمن باللّه العزیز الودود

طوبی لقاصد عرف المقصود و لطالب اجاب المطلوب و لعالم آمن باللّه المهیمن القیّوم

کم من عالم اعرض عن الصّراط و کم من جاهل عرف و سرع و قال لک الحمد یا مالک الغیب و الشّهود

تاللّه قد انار افق العالم بالنّیّر الأعظم ولکنّ النّاس اکثرهم لا یشعرون انّ الحقّ یمشی امام وجوه الخلق یشهد بذلک من نطق فی قطب الامکان انّه لا اله الّا انا المقتدر علی ما کان و ما یکون

طوبی لمقبل اقبل و فاز باللّقآء و ویل لکلّ معرض اعرض عن اللّه بما اتّبع کلّ غافل مردود

ای دوست جمیع را در بیان امر نمودیم که در این ظهور اعظم بچشم خود به‌بینند و بگوش خود بشنوند ولکن چون افق عالم بنور ظهور روشن شد اکثری امر الهی و وصیّت ربّانیرا فراموش نمودند و باوهام خود مشغول گشتند چهرهٔ آفتاب انصاف از ابرهای اوهام بی‌دانشان مستور و پنهان مانده در این صورت اگر حرکات شب‌پره جلوه نماید بعید نیست باسم دوست انفس مستعدّه را بشطر احدیّه دعوت نمائید شاید از کوثر رحمانی محروم نمانند انّه لهو العطوف الغفور

حقّ جلّ و عزّ لم‌یزل و لایزال لحظات عنایتش متوجّه دوستان بوده و خواهد بود انّه لهو الذّاکر العلیم

یا جواد امروز روزیست که از ذکرش نفس ساعت مضطرب مشاهده شد و جمیع کتب الهی از قبل و بعد بر عظمتش گواهی داده‌اند امروز کتاب بأعلی البیان شهادت داده و میدهد و میزان بأعلی النّدآء ندا مینماید امروز روزیست که صراط بکلمهٔ انا السّبیل المستقیم ناطقست و طور ببیان قد اتی مالک الظّهور گویاست

چون اهل ارض از سکر هواهای نفسانیّه مدهوشند از آیت کبری و غایت قصوی و فیوضات لایتناهیهٔ الهیّه محروم و ممنوع مشاهده میشوند

باید اهل اللّه مدارا نمایند و بقدر و مقام هر نفسی کلمه القا کنند که شاید بشعور آیند و بافق مقدّس از آفاق متوجّه شوند

ای جواد عنایات الهیّه با تو بوده و خواهد بود الحمد للّه از فزع اکبر محفوظ ماندی و بمنظر اکبر اقبال نمودی در ایّامی که جمیع بشر بسبب سبحات جلال که علمای عصرند از عرفان سلطان بیزوال ممنوع و محروم شدند این شهادت که از قلم اعلی ظاهر شده چون جان عزیزش دار و باسم محبوب امکان در حفظش جهد بلیغ نما تا این مقام اعلی از عیون و ایادی سارقین محفوظ ماند انّ ربّک لهو المبیّن العلیم

جمیع دوستان آن ارض را از قبل این مظلوم تکبیر برسان و باذکار بدیعهٔ منیعه متذکّر دار شاید از ما عندهم به ما عند اللّه توجّه نمایند و از شئونات و اعمال نالایقه محفوظ مانند

البهآء علیک و علی من معک من لدن عزیز حکیم

انّا نذکر من انجذب من النّدآء اذ ارتفع من الأفق الأعلی و اقبل الی اللّه ربّ العالمین انّه ممّن سمع و اجاب مولیه اذ کان العباد فی حجبات مبین قد شهد بما شهد اللّه و اقرّ بما نطق به لسان العظمة یشهد بذلک مالک الأسمآء فی هذا الکتاب العظیم

یا قلمی الأعلی بشّره من قبلی بما قدّر له من لدی اللّه القویّ القدیر قد احاطته الأحزان فی اکثر الأحیان انّ ربّه الرّحمن لهو الشّاهد العلیم ان افرح بما توجّه الیک وجه المظلوم و ذکرک من قبل و فی هذا الحین

ذکّر احبّائی من قبلی و بشّرهم بعنایة ربّهم المعطی الکریم انّا نکبّر من هذا المقام علی الّذین تمسّکوا بالعروة الوثقی و شربوا رحیق الاستقامة من ایادی عطآء ربّهم العزیز الحمید

هذا یوم فیه السّمع ینادی تاللّه هذا یومی و فیه اسمع النّدآء الأحلی من شطر سجن ربّی الظّاهر السّمیع و البصر ینادی و یقول انّ الیوم یومی و اری الأفق الأعلی امراً من لدن آمر قدیر طوبی لسمع سمع انظر ترانی و لبصر رأی الآیة الکبری من هذا الأفق المنیر

قل یا معشر الأمرآء و العلمآء و العرفآء قد ظهر الیوم الموعود و اتی ربّ الجنود ان افرحوا بهذا الفرح الأعظم ثمّ انصروه بالحکمة و البیان کذلک یأمرکم من نطق و ینطق انّه لا اله الّا انا العلیم الحکیم

البهآء علیک و علی من معک و علی الّذین یحبّونک و یسمعون بیانک فی هذا الأمر العزیز المنیع

یا اسمی الجود علیک بهائی ان استمع ما سمعته من قبل اذ کان نیّر البرهان مشرقاً من افق العراق و کانت الزّورآء مقرّ عرش ربّک العلیّ العظیم

اشهد انّک سمعت نغمة اللّه و لحنه و تغرّدات حمامة الأمر و تغنّیات عندلیب الوفآء علی غصن البهآء انّه لا اله الّا انا الفرد الخبیر

یا اسمی تحت لحاظ عنایت الهی بوده و هستی ندای حقّ جلّ جلاله را تلقاء وجه شنیدی و اشراقات انوار آفتاب معانی را مشاهده نمودی حال تفکّر نما حقّ در چه مقام و خلق در چه گفتگو آذان را ثقل اوهام از اصغای ندای الهی منع نموده و حجبات علوم و ظنون عیونرا از مشاهدهٔ انوار وجه محروم داشته بذراعین قدرت و قوّت جمعی را از غرقاب فنا نجات دادیم و بافق اعلی فائز نمودیم و اسرار و امورات بعد را از قبل بتصریح تمام ذکر نمودیم تا شبهات مشرکین و انکار معرضین و اشارات غافلین نفوس مقبله را از مطلع نور احدیّه منع ننماید معذلک بعضی صرعی و برخی کأعجاز نخل منقعر مشاهده شدند حقّ منیعی را که جمیع کتب قبل و بعد نزد یک آیه‌اش خاضع و خاشعست گذاشته‌اند و بقصص موهومهٔ قبل تمسّک جسته‌اند و اقتدا نموده‌اند

انّک شربت من بحر بیانی و فزت بتجلّیات انوار شمس حکمتی و سمعت ما نطق به المشرکون الّذین ما اطّلعوا بأصل هذا الأمر و ما فازوا بهذا الرّحیق الّذی فکّ ختمه باسمی المهیمن القیّوم از حقّ بطلبید نفوس مقبلهٔ عارفه بما یحبّه اللّه موفّق شوند

بسیار عجب است مع این ندا و ظهور این امر اعظم مشاهده میشود اکثری بدنیا متمسّکند و از شبهات و اشارات مضطرب و متزلزل قل هذا یوم اللّه اتّقوا اللّه و لا تکونوا من المشرکین دعوا القصص عن ورائکم ان انظروا امری بعینی هذا ما امرتم به فی الکتب و الزّبر و الصّحف و الألواح

انّک قم علی خدمة امر ربّک ثمّ اخبر النّاس و بشّرهم بهذا النّور الّذی بشّر به اللّه فیما انزل علی النّبیّین و المرسلین و جمیع را بحکمت منزله امر نمائید و از قبل حقّ بگوئید آنچه سزاوار یوم اللّه است باید هر نفسی بکمال حکمت و استقامت بتبلیغ امر مشغول شود اگر ارض طیّبه مشاهده نمود القاء کلمهٔ الهی نماید والّا الصّمت اولی

چندی قبل اینکلمهٔ علیا از قلم اعلی در صحیفهٔ حمرا نازل آسمان حکمت الهی بدو نیّر روشن و منیر است مشورت و شفقت انشآءاللّه کلّ بر عمل باینکلمهٔ محکمهٔ مبارکه مؤیّد شوند

بعضی از عباد بالمرّه از شعور محروم مشاهده میشوند بحبالهای موهومه از عروهٔ محکمه ممنوعند لعمری اگر فی‌الجمله فیما انزله الرّحمن بانصاف تفکّر نمایند کلّ به انّک انت الحقّ المبین ناطق گردند

در جمیع احوال بحقّ ناظر باشید و بخدمت امرش مشغول ان اذکر اذ کنت معی فی سرادق العظمة و سمعت منّی ما سمعه الکلیم فی طور العرفان کذلک ایّدناک و عرّفناک و ذکرناک لتشکر ربّک الکریم لک ان تحفظ هذا المقام الأعظم باسمی القویّ الأمین

کبّر من قبلی علی وجوه اولیائی ثمّ اسمعهم ندائی الأحلی کذلک یأمرک من امرک من قبل و انا الآمر الخبیر البهآء علیک و علی من یسمع قولک فی هذا الأمر الأعظم و یحبّک لوجه اللّه ربّ العالمین

یا حیدر قد سمع المظلوم ندائک فی امر اللّه و سرورک فی حبّه و حزنک بما ورد علی اولیائه لعمر الرّحمن انّ الأحزان اخذت الامکان و النّاس فی مریة و نفاق قد احاط الأعدآء حزب اللّه مالک الأسمآء علی شأن ناح به الفردوس الأعلی و سکّان الجنّة العلیا و الّذین طافوا العرش فی العشیّ و الاشراق

یا علی انّ الأحزان ما منع ربّک الرّحمن انّه قام علی الأمر علی شأن ما خوّفته سطوة العالم و لا ظلم الأمم ینادی بأعلی النّدآء بین الأرض و السّمآء و یقول قد اتی یوم المیعاد و مالک الایجاد ینطق انّه لا اله الّا انا العزیز الوهّاب

یا علی انّ الصّبیان ارادوا ان یطفئوا نور اللّه بأفواههم و یخمدوا نار السّدرة بأعمالهم قل سحقاً لکم یا مظاهر الأوهام اتّقوا اللّه و لا تنکروا هذا الفضل الّذی به اضآءت الآفاق قل قد ظهر مطلع الاسم المکنون ان انتم تعلمون قد اتی من کان موعوداً فی کتب اللّه ان انتم تعرفون قد انار افق العالم بهذا الظّهور الأعظم ان اقبلوا بقلوب نورآء و لا تکونوا من الّذینهم لا یشعرون قد اتت السّاعة و نری النّاس صرعی یشهد بذلک عباد مکرمون

یا حیدر قبل علی تاللّه قد نفخ فی صور البیان امراً من لدن ربّک الرّحمن و انصعق به من فی الأرض و السّمآء الّا الّذین انقطعوا عن العالم متمسّکین بحبل اللّه مولی الأنام هذا یوم فیه اشرقت الأرض بنور ربّک ولکنّ القوم فی غفلة و حجاب انّا اردنا حیاة اهل العالم و هم ارادوا قتلی کذلک سوّلت لهم انفسهم فی هذا الیوم الّذی تنوّر بأنوار وجه ربّه المقتدر العزیز المختار امّ الکتاب ینطق و القوم هم لا یسمعون و اللّوح المحفوظ قد ظهر بالحقّ و النّاس اکثرهم لا یقرؤون اولئک کفروا بنعمة اللّه بعد انزالها و اعرضوا عن الحقّ علّام الغیوب قد تشبّثوا بأذیال الظّنون معرضین عن اسم اللّه المکنون

قل یا معشر العلمآء ان انصفوا باللّه ثمّ اتوا بما عندکم من الحجّة و البرهان ان انتم من اهل هذا المقام المحمود قل ان اقبلوا الی مشرق وحی اللّه لنریکم معادل ما عندکم و عند الأحزاب من آیات اللّه و بیّناته و حججه و برهانه اتّقوا اللّه و لا تکونوا من الّذین حقّت علیهم العذاب من لدی اللّه مالک الوجود

هذا یوم فیه ینادی بحر العلم و اظهر لآلئه ان انتم تعرفون و سمآء البیان ارتفعت بالحقّ من لدی اللّه المهیمن القیّوم لعمر اللّه کینونة العلم تنادی و تقول قد اتی المعلوم الّذی تزیّنت به کتب اللّه العزیز الودود قد ظهر منه کلّ فضل و خیر و الیه یعود

اتّقوا اللّه یا معشر الجهلآء و لا تظلموا علی الّذین ما ارادوا الّا ما اراده اللّه و لا تتّبعوا اهوائکم ان انتم تسمعون سیفنی ما ترونه الیوم و تنوحون علی ما فرّطتم فی جنب اللّه یشهد بذلک هذا اللّوح المسطور

ان افرح بما ذکرناک من قبل و فی هذا الحین بما لا ینقطع عرفه و لا یتغیّر بدوام اسمآء اللّه ربّ العالمین انّا قبلنا ذکرک و ثنائک و تبلیغک و خدمتک فی هذا النّبإ العظیم و سمعنا ما نطق به لسانک فی المجالس و المحافل انّ ربّک هو السّمیع البصیر انّا زیّنّاک بطراز رضائی فی ملکوتی و ناديناک من شاطئ الواد الأیمن فی البقعة النّورآء خلف قلزم الکبریآء من سدرة المنتهی انّه لا اله الّا انا اللّه العلیم الحکیم قد خلقناک لخدمتی و اعلآء کلمتی و اظهار امری تمسّک بما خلقت له من لدن آمر قدیم

و نذکر اولیائی فی هذا الحین و نبشّرهم بعنایات اللّه و ما قدّر لهم فی کتابی المبین قد سمعتم شماتة الأعدآء فی حبّی و رأیتم ظلم الأشقیآء فی سبیلی و انا الشّاهد العلیم کم من ارض تزیّنت بدمائکم فی سبیل اللّه و کم من مدینة ارتفع فیها ضجیجکم و حنینکم و کم من سجن ساقکم الیه جنود الظّالمین فاعلموا بالیقین انّه ینصرکم و یرفعکم فی العالم و یظهر مقاماتکم بین الأمم انّه لا یضیع اجر المقرّبین

ایّاکم ان تحزنکم اعمال مطالع الأوهام و ما ارتکب کلّ ظالم بعید خذوا کوب الاستقامة باسم اللّه ثمّ اشربوا منه بسلطانه القویّ القدیر کذلک لاحت من افق سمآء اللّوح شمس شفقتی و عنایتی لتشکروا ربّکم العزیز الکریم

البهآء المشرق من افق ملکوت بیانی علیک و علی الّذین اقبلوا الیک و سمعوا ما نطق به لسانک فی هذا الأمر العزیز العظیم

تاللّه قد ظهر امّ الکتاب و یدع الکلّ الی اللّه ربّ العالمین و البحار تنادی قد ظهر البحر الأعظم الّذی یسمع من امواجه انّه لا اله الّا انا الفرد الخبیر و الأشجار تصیح و تقول یا ملأ الأرض قد ارتفع حفیف سدرة المنتهی و صریر القلم الأعلی ان استمعوا و لا تکونوا من الغافلین و الشّمس تنادی یا معشر العلمآء قد انفطرت سمآء الأدیان و انشقّ القمر و کلّ فی حشر بدیع اتّقوا اللّه و لا تتّبعوا اهوائکم ان اتّبعوا من شهد له کتب اللّه العلیم الحکیم

قد رجع حدیث الطّور فی هذا الظّهور و المکلّم یقول قد اتی المقصود و استقرّ علی عرش الایقان ان انتم من العارفین و وصّی الکلّ بما یرتفع به امر اللّه و یهدی الکلّ الی صراطه المستقیم

کم من مملوک انجذب من ندآء اللّه و کم من مالک قام علی الظّلم علی شأن ناح به سکّان الفردوس الأعلی و اهل هذا المقام الکریم کم من فقیر شرب رحیق الوحی و کم من غنیّ اعرض و انکر الی ان کفر باللّه مالک هذا الیوم المبارک البدیع

قل خافوا اللّه ثمّ انصفوا فی هذا النّبإ الّذی اذا ظهر خضع له کلّ نبإ عظیم قل یا معشر الجهلآء ان تنکروه بأیّ برهان یثبت ایمانکم برسل اللّه من قبل و بما نزّل من ملکوته العزیز المنیع هل یغنیکم ما عندکم و هل یحفظکم اموالکم لا ونفس اللّه المهیمنة علی من فی السّموات و الأرضین ضعوا ما الّفتموه بأیادی الظّنون و الأوهام و خذوا کتاب اللّه الّذی نزّل بأمره المبرم المتین

قد حضر کتابک لدی المظلوم و انزل لک هذا اللّوح الّذی تضوّع منه عرف عنایة ربّک المشفق الکریم نسأل اللّه بأن یجعلک علماً فی مدینة ذکره و یرفع مقامک فی هذا الأمر الّذی یری المخلصون قبائل الأرض فی ظلّه انّ ربّک لهو العلیم الخبیر و نسأله بأن یرزقک خیر ما فی کتابه انّه لهو السّامع المجیب

کن قائماً علی نصرة امره بجنود الحکمة و البیان کذلک قضی الأمر من لدی اللّه العزیز الحمید طوبی لمقبل اقبل الیوم و لمستقیم ما خوّفته جنود الظّالمین

البهآء الظّاهر اللّائح من افق ملکوت البیان علیک و علی الّذین اخذوا رحیقه المختوم باسمه القیّوم و شربوا منه رغماً للّذین کفروا بالّذی آمنوا به و انکروا هذا النّبأ الّذی شهد له اللّه فی کتابه العزیز القدیم

یا محمّد قبل حسین کن مستعدّاً لنزول عنایة اللّه ربّ العالمین انّ الرّحمن اراد ان یقذف لک لآلئ العرفان من بحر فضله العزیز المنیع

هل من ذی بصر یشهد و یری و هل من ذی سمع یسمع ندائی الأحلی من الأفق الأعلی و هل من ذی قلب یقبل الی سدرة المنتهی علی شأن لا تضعفه سطوة الملوک و لا ضوضآء المملوک ینطق بالحکمة و البیان فی الامکان و یشهد بما شهد

اللّه انّه لا اله الّا هو القویّ الغالب المقتدر العلیم الحکیم

یا حسین قد ذکر ذکرک لدی المظلوم فی السّجن الأعظم و انزل لک ما لا تعادله کتب العالم یشهد بذلک مالک القدم ولکنّ النّاس اکثرهم من الغافلین انّا نادینا من افق البرهان من فی الامکان منهم من اخذه عرف بیان ربّه علی شأن نبذ ما عند النّاس شوقاً للقآء اللّه ربّ العرش العظیم و منهم من تحیّر و توقّف و منهم من سرع و طار و اجاب مولاه القدیم و منهم من اعرض و انکر الی ان کفر باللّه العزیز الحمید و منهم من افتی علیه بظلم ناح به کلّ عارف بصیر انّا دعوناهم الی کوثر الحیوان و هم حکموا علی سفک دمی بظلم مبین کذلک اشرقت شمس التّبیان من افق سمآء بیان ربّک الرّحمن انّک اذا فزت بأنوارها سبّح بحمد ربّک و قل لک الحمد یا اله العالمین

طوبی لک و للّذین ما منعتهم الدّنیا و زخارفها عن هذا الأفق المنیر

کبّر احبّائی من قبلی انّا نوصیهم بالحکمة الّتی انزلنا حکمها فی کتابی البدیع انتهی

یا امتی و ورقتی ان افرحی بما صعد ندائک الی سدرة المنتهی و انّها اجابتک من الأفق الأعلی انّه لا اله الّا انا المظلوم الغریب

قد ظهرنا و اظهرنا الأمر و هدینا الکلّ الی صراط اللّه المستقیم و شرعنا الشّرایع و امرنا الکلّ بما ینفعهم فی الآخرة و الأولی و هم افتوا علی سفک دمی بذلک ناحت الحور و صاح الطّور و بکی الرّوح الأمین

قد منعوا انفسهم عن فیوضات الأیّام بما اتّبعوا کلّ جاهل بعید قد نبذوا بحر العلم عن ورائهم متوجّهین الی الجهلآء الّذین یدّعون العلم من دون بیّنة من اللّه ربّ العالمین

طوبی لک بما نبذت الأوهام و تمسّکت بحبل اللّه المتین در فضل حقّ جلّ جلاله ملاحظه نما چه بسیار از ملوک و ملکه‌های عالم بعد از طلب و آمال و انتظار از مقصود عالمیان محروم ماندند و تو بآن فائز شدی انشآءاللّه فائز شوی بعملی که عرفش بدوام اسماء حقّ جلّ جلاله باقی و پاینده ماند لعمر اللّه بکلمهٔ یا امتی معادله نمینماید آنچه در ارض مشهود است زود است چشمهای عالم بمشاهدهٔ آنچه از قلم اعلی نازل شده روشن و منیر گردد

طوبی لک و لأمّ رضعتک قدر این مقام را بدان و بایست بر خدمت امر بشأنی که شبهات و اشارات مریبین ترا از قیام بازندارد آفتاب یقین مشرق و ناس بظنون متمسّک بحر علم موّاج و قوم بذیل جهلا متشبّث این امراض مزمنه را درياق رفع ننماید مگر بعنایت حقّ جلّ جلاله

اماء آن ارض را تکبیر برسان و بفضل و رحمت الهی بشارت ده انّا اردنا لک مقاماً ان احمدی ثمّ اشکری ربّک الفضّال الکریم الحمد للّه العلیّ العظیم

و وقتی از اوقات این کلمهٔ علیا از لسان مالک وری و ربّ عرش و ثری شنیده شد قوله عزّ کبریائه زهد و انقطاع بمثابهٔ نیّرین اعظمینند از برای سماء تبلیغ طوبی لمن فاز بهذا المقام الأکبر و المقرّ الأطهر الأعظم انتهی

کتاب انزله الرّحمن من ملکوت البیان لمن فی الامکان طوبی لمن سمع و اجاب و ویل لکلّ غافل مرتاب هذا یوم تنوّر بأنوار الوجه و فیه ینادی لسان العظمة الملک للّه مالک یوم المآب

قد ذکر ذکرک فی هذا المقام انزلنا لک ما عجزت عن ذکره السن الأنام ان افرح بما ذکرت فی السّجن الأعظم و توجّه الیک وجه القدم من اعلی المقام

انّا انزلنا الآیات و اظهرنا البیّنات و دعونا الکلّ الی سوآء الصّراط من النّاس من اعرض و انکر و منهم من افتی علینا من دون بیّنة و برهان و اوّل من اعرض عنّا علمآء الأرض فی هذا العصر الّذین یدعوننی فی اللّیالی و الأیّام باسمی یتّکئون علی

الوسائد العلیا و اذا اظهرت نفسی قاموا علیّ علی شأن صاحت به الحصاة

طوبی لک بما سمعت النّدآء و اقبلت الیه و اجبت مولاک اذ اتی بقدرة و سلطان

یا امتی و یا ورقتی حمد کن محبوب عالمیان را که باین فیض اعظم فائز شدی در ایّامی که اکثر علما و رجال ارض از آن محرومند ترا باسم ورقه ذکر نمودیم تا بمثابهٔ اوراق از ارياح ارادهٔ حقّ جلّ جلاله متحرّک باشی چنانچه اوراق اشجار ارض از هبوب ارياح ان اشکری ربّک بهذا الذّکر المبین اگر حلاوت کلمهٔ یا امتی را بیابی از عالمیان خود را فارغ مشاهده نمائی و در لیالی و ایّام بذکر مقصود یکتا مشغول شوی

اوراق و امائی که از فرات رحمت رحمانی آشامیدند و بشطر اللّه ناظرند هر یک را بابدع بیان ذکر نمودیم طوبی لهنّ و نعیماً لهنّ سوف یظهر اللّه مقامهنّ فی مقام لا یذکر بالأذکار و لا یوصف بالأوصاف

و ترا وصیّت مینمائیم بآنچه سبب ارتفاع امر اللّه است مابین عباد و اماء ندای دوستان را میشنود و اعمال را مشاهده میفرماید انّه هو السّمیع البصیر

البهآء علیک و علیهنّ من لدی اللّه المقتدر العلیم الحکیم انتهی

ای کنیز خدا بشنو ندای مالک اسماء را که در سجن بتو توجّه نموده و ترا ذکر مینماید

هر قاصدی را اعانت نموده و هر ندائی را جواب عطا فرموده و هر طالبی را راه داده امروز سبیل مستقیم ظاهر و میزان عدل منصوب و انوار آفتاب فضل مشرق ولکن ظلمت انفس ظالمه بمثابهٔ غمام مابین آفتاب فضل و اهل عالم حجاب شده و حایل گشته طوبی از برای کسی که حجاب را خرق نمود و بانوار آفتاب ظهور منوّر گشت چه بسیار از نفوس که خود را از عقلا و اهل دانش میشمردند و در یوم الهی از جمیع فیوضات محروم و ممنوع گشتند

یا ورقتی یا امتی قدر این فضل را بدان و همچنین رحمتی که بر تو سبقت گرفت و ترا بافق اعلی هدایت نمود

اماء قانتات را از لسان مظلوم تکبیر برسان و بعنایتش مسرور دار

در جمیع امور بحکمت ناظر باشید حکمت دریاق اعظم است بسا میشود معرض را مقبل مینماید و دشمن را دوست تمسّک باو لازم چه که در اکثری از الواح این فقره از سماء مشیّت مطلع نور احدیّه نازل طوبی للعاملین

در کلّ حین متمسّک باشید بامری که سبب اعلاء کلمة اللّه گردد اعمال طیّبه و اخلاق مرضیّه جند اللّهند در این ظهور اعظم و همچنین کلمهٔ طیّبهٔ مبارکه این جنود جذّاب قلوبند و فاتح ابواب این سلاح احدّ از سلاح عالم است

فاسأل اللّه بأن یؤیّد الکلّ علی ما نزل من قلمه الأعلی فی الزّبر و الألواح انتهی

انّ المظلوم یذکر من اقبل الی الفرد الخبیر و اعترف بوحدانیّته کما اعترف به القلم الأعلی اذ جال فی مضمار البیان طوبی لنفس فازت بعرفان ربّها و ویل لکلّ غافل مریب

انسان بمثابهٔ شجر است اگر باثمار مزیّن گشت لایق مدح و ثنا بوده و هست والّا شجر بی‌ثمر قابل نار است اثمار سدرهٔ انسانی بسیار لطیف و پسندیده و محبوب اخلاق مرضیّه و اعمال حسنه و کلمهٔ طیّبه از اثمار این شجره محسوب ربیع اشجار ظاهره در هر سنه ظاهر و مشهود ولکن ربیع اشجار انسانیّه ایّام ظهور حقّ جلّ جلاله بوده اگر در این ربیع الهی سدره‌های وجود باثمار مذکوره مزیّن شوند البتّه انوار آفتاب عدل من علی الأرض را احاطه نماید و کل خود را فارغ و مستریح در

ظلّ حضرت مقصود مشاهده کنند آب این اشجار کوثر بیان محبوب امکان است در یک آن غرس میشود و در آن دیگر از امطار رحمت رحمانی فرعش در سماء مشاهده میگردد شجرهٔ یابسه قابل ذکر نبوده و نیست

طوبی از برای مقبلی که بطراز همّت مزیّن شد و بر خدمت امر قیام نمود او بمقصود فائز و بآنچه از برای او خلق شده عارف صدهزار افسوس از برای نفوس غافله فی‌الحقیقه ایشان بمثابهٔ اوراق یابسهٔ مطروحهٔ بر ارضند عنقریب باد اجل هر یک را بمقرّ خود راجع نماید غافل آمدند و غافل زیستند و غافل بمقام خود رجوع نمودند

عالم در هر حین بأعلی النّدآء ندا مینماید و میگوید من فانیم و ظهورات و الوان من فانی از اختلافات و تغییرات محدثهٔ در من پند گیرید و متنبّه شوید معذلک بصر موجود نه تا ملاحظه کند و سمع مشهود نه تا بشنود

سمع حقیقی امروز ندا مینماید و میگوید هنیئاً لی امروز روز من است چه که ندآء اللّه مرتفع است و کینونت بصر میگوید مریئاً لی روز روز من است چه که جمال قدم از افق اعلی مشرق و لائح

باید اهل بهاء از مالک اسماء در کلّ احیان سائل و آمل شوند که شاید اهل انشاء از فیوضات ایّامش محروم نمانند

جمیع علما باین کلمه ناطق بودند و مکرّر در زمان طفولیّت نفس حقّ اصغا نموده میگفتند آیا آن کلمهٔ قائم چه کلمه‌ایست که نقبا از آن فرار اختیار مینمایند بگو آن کلمه حال ظاهر و شما قبل از استماع فرار نموده‌اید و ملتفت نیستید و آن کلمهٔ مبارکهٔ مکنونهٔ مخزونهٔ مصونه اینست هو در قمیص انا ظاهر و مکنون به انا المشهود ناطق اینست آن کلمه‌ئی که فرائص مشرکین از آن مرتعد شده سبحان‌اللّه در جمیع کتب قبل عظمت این یوم و عظمت ظهور و عظمت آیات و عظمت کلمه و عظمت استقامت و عظمت شأن و مقام ذکر شده معذلک خلق از او غافل و محتجب انبیا لقای این یوم را آمل بودند داود میفرماید من یقودنی الی المدینة المحصّنة مدینهٔ محصّنه عکّاست و حصنش بسیار محکم و مظلوم در او مسجون و همچنین در فرقان میفرماید ان اخرج القوم من الظّلمات الی النّور و بشّرهم بأیّام اللّه

در اکثری از صحف و کتب الهی ذکر این یوم بکمال تصریح مذکور و مسطور علمای عصر ناس را از این مقام اعلی و ذروهٔ علیا و غایة قصوی منع نموده‌اند

طوبی از برای آن جناب که ظلمت اوهام از نور یقین منعت ننمود و سطوت ایّام شما را از مالک انام بازنداشت قدر این مقام را بدان و از حقّ جلّ جلاله حفظش را بخواه در هر حال دولت باقیه مخصوص حقّ و اولیائش بوده و خواهد بود

البهآء المشرق من افق البقآء علیک و علی الّذین تمسّکوا بحبل اللّه المتین

نصّار حقیقی آمد لعمر اللّه قادر است بر اینکه بیک کلمه عالم را منقلب نماید چون کلّ را بحکمت امر نمود بصبر و اصطبار تمسّک فرمود

گلپارهای عالم قصد مدینهٔ مزیّنهٔ منوّرهٔ یاقوتیّهٔ الهی نموده‌اند و بعضی از سفرای ایران در باطن محرّک و در ظاهر خاضع سبحان‌اللّه این نفاق عالم کی بوفاق تبدیل شود نصایح حقّ جلّ جلاله عالم را احاطه کرده و الی حین آثارش ظاهر نه اعمال غیر مرضیّه کلّ را از تقرّب منع کرده نسئل اللّه تبارک و تعالی ان ینزل من سحاب عطائه امطار رحمته علی عموم عباده انّه علی کلّ شیء قدیر

یا علی حیدر یا ایّها القائم علی خدمة امری و النّاطق بذکر اللّه ربّ العرش العظیم بر مظاهر عدل و مطالع انصاف مبرهن و واضحست که اینمظلوم اراده نموده فساد و نزاع و جدال و اختلاف و تفریق را بقوّهٔ ملکوتی از مابین احزاب عالم بردارد و نظر باین امر خطیر عظیم مکرّر بزندان رفته و تحت سلاسل و اغلال ایّام و لیالی گذرانده طوبی لمن انصف فی هذا الأمر المتین و هذا النّبأ العظیم

کتاب انزله الرّحمن لیقرّب به من فی الامکان الی البحر الّذی تموّج باسمه العظیم من النّاس من اعرض عنه و جادل بالبرهان و منهم من شرب رحیق الایقان باسمه المهیمن علی العالمین قد خسر الّذین توجّهوا الی نعیب الغراب معرضین عن اصغآء ما هدرت به الورقآء علی افنان دوحة البقآء انّه لا اله الّا انا العلیم الحکیم هذا یوم استضآء من نور الوجه و طافت حوله اللّیالی و الأیّام طوبی لبصیر رأی و لظمآن فاز بهذا الکوثر المبین طوبی لمن یصدع بالحقّ و یسعی فی خدمة امر ربّه المقتدر القدیر

ان یا عبد النّاظر الی الوجه ان استمع ندآء ربّک الأبهی من مطلع العظمة و الکبریآء انّه یقرّبک الی الأفق الأعلی و ینطقک بثنآء تنجذب به الأشیآء و بذکر یؤثّر فی الانشآء انّ ربّک لهو المهیمن العزیز الخبیر

ان اجمع احبّآء اللّه فی هناک ثمّ ذکّرهم بذکری الجمیل قد نزّلنا لهم لوحاً به تضوّع عرف الرّحمن فی الأکوان لیفرحنّ و یستقیمنّ علی هذا الأمر البدیع

قد انزلنا فی السّجن کتاباً سمّی لدی العرش بالکتاب الأقدس و فیه شرعنا الشّرایع و زیّنّاه بأوامر ربّک الآمر علی من فی السّموات و الأرضین قل یا قوم تمسّکوا به ثمّ اعملوا بما نزّل فیه من بدایع احکام ربّکم الغفور الکریم انّه ینفعکم فی الدّنیا و الآخرة و یطهّرکم عمّا لا ینبغی انّه لهو المدبّر المبیّن المعطی الباذل العزیز الحمید

نعیماً لک بما وفیت میثاق اللّه و عهده و فزت بهذا اللّوح الّذی به ثبت ذکرک فی لوحی الحفیظ کن خادماً لأمر مولیک و ذاکراً بذکره و مثنیاً بثنائه لینتبه به کلّ غافل بعید

کذلک منّا علیک فضلاً من عندنا و انا الغفور الرّحیم

انّا اردنا ان نذکر من اقبل الینا و نسقیه کوثر العنایة مرّة بعد مرّة لیقرّبه الی افقی و یزیّنه بأخلاقی و یطیّره فی هوائی و یؤیّده علی ما یظهر به تقدیس امری بین خلقی و ینطقه بثنائی علی شأن یسرع به کلّ متوقّف و یطیر به کلّ ساکن و یذوب کلّ جسد و یسری کلّ منجمد و یفور کلّ منخمد هذا ما ینبغی لمن توجّه الی وجهی و دخل فی ظلّ عنایتی و فاز بآیاتی المهیمنة علی العالمین

ان یا علی یخاطبک مشرق الأمر بأبدع البیان تاللّه لو کنت حاضراً لدی العرش و سمعته من لسان العظمة و الاقتدار لتفدی جسدک ثمّ روحک ثمّ ذاتک حبّاً للّه الملک المهیمن العلیم الحکیم و یجذبک جذب النّدآء الی مقام عجزت عن ذکره الأقلام و حارت عن بیانه کلّ متکلّم فصیح فکّر فی هذا الظّهور و سلطانه ثمّ انصره بما ینبغی لمولیک العزیز الکریم ان اهد النّاس الی الأفق الأعلی و انّه هیکله المستقرّ علی عرشه العظیم و به انار افق السّجن و به استضآء من فی السّموات و الأرضین

انّا ذکرناک من قبل و فی هذا اللّوح الکریم لتجد عرف الرّحمن مرّة بعد اخری هذا من فضلی علیک ان احمد ربّک الفضّال البصیر

لا تحزن من احتجاب الخلق سوف ترونهم متوجّهین الی اللّه ربّ العالمین قد احطنا العالم بکلمتنا العلیا سوف یسخّر اللّه بها افئدة من علی الأرض انّه لهو المقتدر القدیر

و نذکر اخاک من هذا المقام لیفرح بذکری ایّاه و یکون من المتذکّرین

ان یا حبیب انّ المحبوب ینادیک من شطر سجنه الأعظم و نوصیک بما نزّل من قلمی المقدّس فی کتابی الأقدس لتأخذه بقوّة من عندنا و قدرة من لدنّا و انا الآمر الحکیم

طوبی لکم بما احاطکم الفضل و ایّدکم علی هذا الأمر الّذی به طویت السّمآء و نسف کلّ جبل باذخ رفیع

و نذکر بالرّحمة الکبری امّکم الّتی فازت بعرفان اللّه و نکبّر علی وجهها من هذا المقام المنیع انّا نذکر کلّکم من الاناث و الذّکور و نراکم نفساً واحدة فی هذا المنظر البدیع و نبشّرکم بالرّحمة الّتی سبقت الکائنات و ذکری الّذی احاط کلّ

صغیر و کبیر انّ البهآء علیکم یا اهل البهآء ان افرحوا بذکری انّه معکم فی کلّ حین

ان استمع ما یلقی الرّوح علیک من آیات اللّه المهیمن القیّوم لیجذبک النّدآء الی الأفق الأعلی و یقرّبک الی مقام تری فی نفسک نار محبّة اللّه علی شأن لا تخمدها سطوة الملوک و لا اشارات المملوک و تقوم بین ملأ الانشآء بثنآء ربّک مالک الأسمآء هذا ما ینبغی لک فی هذا الیوم

انّا نذکر لک ما قضی من قبل لتجد حلاوة الذّکر و البیان و تطّلع بما قضی فیما کان انّ ربّک لهو المذکّر العزیز المحبوب

و اذکر اذ ساق الکلیم غنم یثرون حمیه الی البرّیّة سمع ندآء مالک البریّة من السّدرة المرتفعة علی الأرض المبارکة ان یا موسی انّی انا اللّه ربّک و ربّ آبائک ابراهیم و اسحق و یعقوب قد اخذه جذب النّدآء علی شأن انقطع عن الامکان مقبلاً الی الفرعون و ملئه بقدرة من لدن ربّک المهیمن علی ما کان و ما یکون و النّاس یسمعون ما سمعه و لا یفقهون

قل تاللّه سیفنی عزّة الوزرآء و سطوة الأمرآء و قصور القیاصرة و اهرام الفراعنة و یبقی ما قدّرناه لکم فی الملکوت ان اجهدوا یا قوم لیذکر اسمائکم لدی العرش و یظهر منکم ما یبقی به ذکرکم بدوام اللّه مالک الوجود

ان اذکر احبّائی من قبلی فی هناک و کبّر علی وجوههم و بشّرهم بما نزّل لهم من هذا المقام المحمود

قل ایّاکم ان تخوّفکم سطوة کلّ ظالم سیفنی العلم و الأعلام و ترون سلطان ربّکم غالباً علی الغیب و الشّهود

ایّاکم ان تمنعکم الحجبات عن فضل هذا الیوم دعوا ما یمنعکم عن اللّه و تمسّکوا بهذا الصّراط الممدود انّا ما اردنا لکم الّا ما هو خیر فی لوح محفوظ انّا نذکر الأحباب فی اکثر الأیّام و ما وجدنا منهم ما ینبغی لهم فی جوار رحمة ربّهم العطوف الغفور الّا ما شآء اللّه انّه لهو المقتدر علی ما یشآء یعطی و یمنع انّه لهو الحقّ علّام الغیوب

خذوا یا احبّآء الرّحمن کؤوس الحیوان من ایادی الطاف ربّکم مالک الامکان ثمّ اشربوا منها تاللّه انّها تجذبکم علی شأن تقومنّ علی الذّکر و البیان بین ملأ الأکوان و تملکنّ مدائن القلوب باسم ربّکم العزیز المحمود

و نبشّر الکلّ بما نزّلناه فی کتابنا الأقدس الّذی اشرق من افقه شمس اوامری المشرقة علی کلّ شاهد و مشهود تمسّکوا به ثمّ اعملوا ما نزّل فیه انّه خیر لکم عمّا خلق فی الملک ان انتم تعلمون ایّاکم ان تحزنکم شؤونات الخلق عن التّوجّه الی الحقّ تفکّروا فی الدّنیا و اختلافها و تغییرها لتعرفوا مقامها و الّذین توجّهوا الیها معرضین عمّا نزّل فی لوحنا المحفوظ

کذلک نزّلنا الآیات و ارسلناها الیک لتقوم علی ذکر اللّه المهیمن القیّوم البهآء علیک و علی الّذین فازوا بهذا الرّحیق المختوم

مکتوب آنجناب در سجن اعظم بنظر این مظلوم رسید و اینکه سؤال از حکم اللّه در امر معاد و معاش نموده بودید مفهوم گشت نعم ما سئلت چه که خیرش بشما و سایر عباد در ظاهر و باطن راجعست انّ ربّک لهو العلیم المجیب

سبب اعظم آفرینش عرفان اللّه بوده و هر نفسی الیوم از عرف قمیص رحمانی بوطن اصلی که مقام معرفت مطلع اوامر الهیّه و مشرق وحی ربّانیّه است فائز شد او بکلّ خیر فائز بوده و خواهد بود و بعد از ورود این مقام اعلی دو امر از برای هر نفسی لازم و واجبست یکی استقامت بر امر اللّه بشأنیکه اگر جمیع ناس بخواهند او را از مصدر امر منع نمایند قادر نباشند و امر دیگر اتّباع اوامر الهیّه است که از معین قلم مشیّت ربّانیّه جاری شده چه که معرفت حقّ تمام و کامل نمیشود مگر بمتابعت آنچه امر فرموده و در کتاب الهی نازل شده

در سنهٔ قبل کتاب اقدس از سماء عطاء مالک اسماء نازل آنچه در او نازل شده انشآءاللّه بعمل بآن موفّق شوید

و امّا امر معاش باید متوکّلاً علی اللّه مشغول بکسب باشید انّه ینزل علیکم من سمآء الطافه ما قدّر لکم انّه لهو المقتدر القدیر

حمد کن مقصود عالم را که کتابت لدی المسجون وارد شد و از مقرّ امر جواب آن نازل و ارسال گشت چه که این فضل بزرگیست از جانب حقّ اگرچه الیوم معلوم نیست ولکن زود است که معلوم خواهد شد قل

سبحانک اللّهمّ یا الهی انا الّذی توجّهت الیک و توکّلت علیک اسئلک باسمک الّذی به تموّج بحر بیانک و تهیّج ارياح عرفانک بأن تجعلنی موفّقاً علی خدمة امرک و مؤیّداً بذکرک و ثنائک ثمّ انزل علیّ من سمآء مواهبک ما یحفظنی عن دونک و ینفعنی فی کلّ عالم من عوالمک

انّک انت المقتدر المتعالی المهیمن العلیم الحکیم

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱ سپتامبر ۲۰۲۲، ساعت ۱۰:۰۰ قبل از ظهر